

Nguyên tác tiếng Anh
MARJORIE SHOEBRIDGE
RELUCTANT RAPTURE.
LEISURE BOOKS-NEW YORK - USA.
Người dịch:
NGUYỄN THÀNH CHÂU

RJORIE SHOEBRIDGE

TÌNH VIỄN XÚ

NHÀ XUẤT BẢN LAO ĐỘNG
TRUNG TÂM VĂN HÓA NGÔN NGỮ ĐÔNG TÂY

Mục lục

Một	4
Hai	29
Ba	62
Bốn	74
Năm	91
Sáu	104
Bảy	117
Tám	131
Chín	149
Mười	165

Một

Cho đến bây giờ Juliet Westover vẫn còn nhớ, nàng thường thức giấc rất sớm, nghe tiếng chân nặng nề bước ngoài cửa phòng nàng. Ngày nàng còn nhỏ, tiếng chân nghe mạnh mẽ và dứt khoát, song càng những năm về sau, nó như lệt xệt lê trên sàn và nặng nề hơn. Nhưng bao giờ nó cũng ngoặt vào căn phòng giáp phòng nàng. Có lẽ nó không còn thường xuyên như trước, song dẫu sao nàng cũng cứ vùi đầu vào gối, kéo chăn phủ kín chỉ để hở mặt ra ngoài.

Nàng có thể dự cảm chính xác điều gì sẽ xảy ra - tiếng lầu bầu chửi rủa của cha nàng, tiếng đấm đá, tiếng rên nho nhỏ, rồi tiếng chân bước xa dần, cầu thang cọt kẹt và cửa ngoài đóng sầm lại. Chỉ còn lại tiếng khóc thút thít cố nén, mang nỗi cô đơn buồn tủi của cả một đời người. Chỉ đến lúc ấy, Juliet mới nhẹ người và hy vọng mẹ nàng có thể an bình trong giấc ngủ sau cơn ác mộng vừa qua.

Nàng biết cha nàng là người cục súc vũ phu; chính nàng cũng đã nhiều lần ăn những cái tát ù tai của cha. Dưới con mắt trẻ thơ của nàng, ông giống như một con gấu to khỏe với những ngón tay dùi đục đầy lông lá.

Song không như loài vật, ông hình như không có cả tình thương yêu đối với chính con mình. “Con nhãi ranh khốn nạn”, ông thường gọi nàng như vậy, cặp mắt nhìn nàng đầy vẻ thù ghét. Tại sao cha nàng lại căm ghét nàng đến thế? Tại sao ông cũng ghét mẹ nàng, mặc dù ông vẫn thường xuyên mò đến phòng bà.

Suốt ngày, bà Westover tha thần trong nhà như một chiếc bóng và chút sinh khí hiếm hoi ở bà cũng biến mất khi bà nghe tiếng chồng ở

phòng ngoài. Juliet đã nhiều lần chứng kiến cảnh đó, và mặc dù rất thương mẹ, đầu nàng vẫn cứ vương vấn chút bức tức trước sự yếu hèn của bà. Mẹ nàng vẫn thường nói bốn phận của đàn bà là làm người vợ biết phục tùng chồng. Người vợ thuộc quyền sở hữu của người chồng, chồng muốn sao mình phải làm vậy, nhẫn nhục chịu đựng cho dù có bị đối xử tàn tệ. Đàn ông người nào chả muốn có con, nhất là con trai, để nối dõi tông đường. Vậy thì tại sao, Juliet tự hỏi, bà lại làm ông điên khùng đánh đập bà để sinh con trai cho ông? Tại sao bà đã không làm được việc đó? Song mặc dù ông đánh đập bà mãi, mà vẫn chẳng có con trai. Juliet cũng muốn có cậu em trai lắm.

Ở tuổi lên mười, nàng đã là một cô gái quê đủ khôn lớn để hiểu quy luật sinh sôi mà tạo hóa đã phú cho muôn loài, nhưng không như loài vật vẫn thường đẻ đều đều, mẹ nàng chỉ đẻ đúng một lần, nên vẫn phải chịu đựng nhiều bởi khiếm khuyết đó. Thật khó hiểu.

Vì chưa bao giờ có ai trong khu ghé thăm nhà Westover, và hình như cũng chẳng có ai mời họ đi đâu, nên Juliet chỉ còn biết chơi với lũ trẻ nhà tá điền Shepherd. Bà Shepherd vốn rất thương cô bé tóc đen có cặp mắt nâu dịu dàng nên lúc nào cũng vui vẻ đón tiếp.

“Tội nghiệp con bé”, bà thường nói với chồng. “Không ai có thể ngờ đó lại là con gái ngài George. Con bé ăn mặc xuyềnh xoàng quá. Đến đứa con gái nhà nghèo trong làng trông cũng còn khá hơn. Mẹ cô bé chắc phải lấy làm xấu hổ đã để con mình mặc quần áo tồi tàn lại còn vụng cẩu như thế”.

Chồng bà gật đầu đồng ý. “Có thể bà chủ may vá không được khéo như bà, nhưng tôi nghĩ chủ yếu là vì ngài George cũng quá chặt chẽ về chuyện chi tiêu, trừ việc chi cho các mối quan tâm của riêng ngài”.

Bà Shepherd nhăn mũi với vẻ ghê tởm. “Và chúng ta đều biết các mối quan tâm ấy là gì, đúng không? Suốt ngày ông ta cờ bạc và lui tới những chỗ thấp hèn thì cũng chẳng lạ nếu cái nhà hát ấy bóí không có lấy một xu”.

“Cái bà này, đó đâu phải việc của chúng ta”, chồng bà nhắc nhở. “Bà nhớ giữ mồm giữ miệng vì cô bé đang tới cùng lũ trẻ nhà mình kia kìa. Mà có vẻ nếu được miếng bánh nướng của bà, chắc cô bé cũng thích đấy”.

Bà Shephard hướng đôi mắt từng trải của mình về phía mấy đứa con khoẻ mạnh của bà đang đến gần cửa bếp để ngó. Hai cậu bé tròn trĩnh và cô bé mũm mĩm kia là con bà, và cùng đi với chúng là Juliet mảnh như lá lúa.

Chúng ào vào bếp, chỉ có Juliet lưỡng lự nơi bậu cửa. Cô bé biết giữ phép, đợi bà Shephard mời rồi mới vào. Lúc nào bà cũng sẵn lòng làm việc đó, thế là Juliet vui vẻ chạy vào ngồi cùng bọn trẻ quanh chiếc bàn trong bếp.

“Mẹ vẫn khỏe chứ?” cậu bé lớn nhất liếc nhìn mẹ và hỏi.

“Tất nhiên là khỏe, con ạ. Đừng lo. Đây đâu phải đứa đầu tiên”. Bà cười, vỗ vỗ tay vào bụng.

“Mẹ lại sắp sửa đấy” cô bé nói với vẻ tự hào.

“Sắp sửa gì?” Juliet ngớ ngẩn hỏi.

Hai cậu bé đang ăn bánh mì với mút suýt chết nghẹt vì cười. “Có em bé, gốc ạ. Thế cậu nghĩ sắp sửa làm gì?”

“Xin lỗi”, Juliet đáp, mặt đỏ dừ.

“Chả sao đâu”, cô bé nói. “Em hy vọng sẽ là em gái để số con trai, con gái bằng nhau”.

Juliet ngạc nhiên ngấm vẻ mặt tươi cười bà Shephard. Bà có vẻ sung sướng và không thấy có những vết bầm tím trên mặt - mà đây là con thứ tư của bà!

Không hề nghĩ ngợi, Juliet nói: “Ông Shephard chắc phải đánh bác nhiều lắm”.

Lũ trẻ ngừng nhai, trở mắt nhìn cô bé, nhưng Juliet đang nhìn mẹ chúng, cười với vẻ thông cảm. “Cha cháu cho đó là cách duy nhất để có con trai, nhưng chắc ông chán lắm vì mẹ cháu chỉ sinh được có một mình cháu”. Cô bé đưa mắt nhìn chiếc bánh nướng, nên không thấy bà Shepheard lờ mắt ra hiệu cho bọn trẻ. “Cha cháu rất muốn có con trai, nên ông lúc nào cũng cáu giận cháu và mẹ cháu. Nhưng bác đã có hai con trai, nên cháu nghĩ cũng khác chuyện nhà cháu”, cô bé nói giọng tỉnh khô.

Bà Shepheard vội quay mặt về phía bếp lò để giấu những giọt nước mắt đang trào ra. Lúc này bà thấy thương cả mẹ của cô bé. Bà vẫn nghĩ bà Westover kiêu kì, tránh giao thiệp với giới hạ lưu, hóa ra bà không muốn để lộ những vết sẹo do sự đối xử thô bạo của chồng bà. Và cô bé đáng thương này sẽ trở thành thiếu nữ, tin rằng đòn roi chứ không phải tình thương yêu dịu dàng là cần thiết cho việc sinh con đẻ cái.

Sau này bà nói với chồng: “Ông biết không, suýt nữa tôi buột miệng nói ra mồm. Xưa nay tôi chưa bao giờ chỉ trích ngài George trước mặt con gái ông ấy”. Ngực bà rung lên vì cảm phẫn. “Nhưng tội nghiệp bà chủ!”

“Cũng may bà còn biết giữ miệng”, chồng bà bảo. “Ngài George có thể tố cáo chúng ta ra khỏi chỗ này nếu ngài muốn, và ngài sẽ sôi lên nếu cô bé về thuật lại những lời bà nói”.

Nhưng Juliet ít khi gặp cha, và thường tìm cách đi về bằng lối cửa sau để tránh gặp ông. Trời vừa sáng, cô bé đã đi khỏi nhà và chạy vào rừng, ngạc nhiên ngắm nhìn thế giới ngái ngủ đang bừng tỉnh, và ánh mặt trời chảy tràn trên những ngọn cây cao. Bầy chim đứng rửa lông, hót líu lo chào đón một ngày mới, trong khi lũ ngựa hoang vươn cổ, tung vó chạy tán loạn trên vùng đồng hoang. Cô rất thích nhìn ánh mặt trời vàng rực trên những chiếc áo khoác xù xì của chúng khi chúng đang chụm đầu, thúc chân đùa vui với nhau. Đôi khi chúng để cô đến gần, mắt sáng lên, nhưng chỉ cần một tiếng động đột ngột đằng xa là chúng chạy loạn lên từng tốp một qua cánh đồng hoang.

Juliet cưỡi ngựa rất giỏi. Mặc dù chuồng ngựa ở nhà chỉ có độc con ngựa già của cha, cô đã học cưỡi ngựa trong trang trại. Dù có yên cương hay không có yên cương, với cô cũng như nhau, và cô bé cưỡi ngựa không kém gì hai đứa con trai nhà Shepherd.

Lần đầu thấy Juliet cưỡi con ngựa lang cao to của chồng bà, bà Shepherd đứng lặng người run sợ. Đầu cúi sát trên cổ ngựa, mái tóc đen lòa xòa, vấy tóc lên tận bẹn, cô bé thúc con ngựa phi như điên loạn trên cánh đồng và khuất sau lùm cây phía bên kia trang trại. Cô cưỡi ngựa không cần yên cương, hai chân trần kẹp sát vào mình ngựa.

Bà Shepherd gần như ngất đi vì sợ. Cứ nghĩ đến cảnh mang cái xác không hồn của cô về giao cho ngài George và bà Westover là bà đã run lập cập. Ngài George là quan tòa. Ông sẽ treo cổ chồng bà vì đã để con ông dùng con ngựa ấy - họ sẽ bị bỏ tù - lũ con bà sẽ chết đói... Bà rúm người chờ đợi tiếng kêu thất thanh và tiếng thân người rơi từ lưng ngựa xuống đất. Tiếng vó ngựa dồn dập đến gần, rất có thể đang mang tới chỗ bà tin bị thảm. Vó câu dừng lại trước mặt bà Shepherd lúc đó mắt nhắm nghiền để khỏi phải nhìn cảnh ghê rợn.

“Chào bác. Hôm nay trời đẹp quá!”

Bà Shepherd mở choàng mắt, ngây người nhìn khuôn mặt đỏ bừng, những lọn tóc buông lòa xòa xung quanh.

“Không bao giờ...”, bà thở hổn hển, “đừng bao giờ làm như thế nữa!”

“Làm gì cơ, hả bác?”

“Cưỡi - cưỡi con quái vật đó”, bà Shepherd bảo, tay run run chỉ con ngựa.

“Cháu xin lỗi bác, nhưng Billy bảo cháu có thể cưỡi con ngựa này. Cháu không làm nó bị thương đâu, bác ạ. Nó răm rắp tuân theo lệnh cháu đấy”.

“Cô bé, không phải tôi nghĩ đến con ngựa. Ngộ nhỡ cô ngã thì sao? Làm sao tôi giải thích được với cha cô?”

Juliet nhún vai, mặt bỗng lộ vẻ xa xăm. “Cháu nghĩ ông ấy chẳng buồn quan tâm”. Cô bé nhìn xuống khuôn mặt của bà Shepherd và cảm thấy lương tâm cắn rứt. Cô vội vàng tụt ngay xuống ngựa, quàng tay ôm vai bà. “Bác tha lỗi cho cháu. Cháu đâu muốn làm bác lo lắng. Nếu bác không thích, cháu hứa từ nay sẽ không bao giờ cưỡi con ngựa này nữa”.

“Tôi không chống việc cô cưỡi ngựa, cô bé ạ. Nhưng con gái cưỡi ngựa phải ăn mặc cho kín đáo và có đủ yên cương. Hở hang như thế, lại phóng bạt mạng thì thật... chẳng đoan trang chút nào”.

Juliet cười pha chút cay đắng: “Cháu không có thói quen cưỡi ngựa, nhưng đôi lúc cháu phải phóng như tên bắn, nếu không người sẽ bốc cháy. Cháu chán cái cảnh nghèo, không có váy áo mà mặc lấm rồi. Cháu chỉ muốn hét lên trong tuyệt vọng”.

Đôi mắt cô bé tối sầm, đầy uất hận, làm bà Shepherd bỗng thấy sợ. Ngày còn trẻ, mắt cha cô cũng giống như vậy. Lúc bấy giờ bà Shepherd vẫn còn là một cô gái. Những trò du đãng và càn quấy của ngài George hồi trẻ làng này ai chả biết. Ngay cả sau khi lấy vợ, ông ta cũng chẳng khá hơn. Và đây là con gái ông ta. Cầu trời hãy để cho tính nết cô bé giống mẹ, bà Shepherd thầm cầu nguyện. Nhưng ngay cả khi đang cầu nguyện, bà cũng biết chắc chắn không ai để ý đến lời cầu xin ấy. Cô bé là hình ảnh của người đàn ông mà bà vẫn còn nhớ rõ, và dòng máu Westover đang rần rật chảy trong huyết quản của cô ta. Cặp mắt trên khuôn mặt đẹp như hoa kia là cặp mắt của con thú hoang dã, biết có cuộc đời nhưng ngây thơ về tác động của nó. Cái kiến thức bẩm sinh ấy còn nằm yên bao lâu nữa? Juliet có thể bị bản năng chế ngự, nhưng cô cũng còn là con gái của mẹ cô, và bà Shepherd đành tự an ủi mình với ý nghĩ đó. Ngài George có thể chết yếu vì rượu trước khi cái thú tính mà cô bé thừa hưởng bộc lộ ra. Trong trường hợp ấy, bà Westover sẽ lại được sống đúng với con người mình, và ảnh hưởng của bà sẽ có tác động mạnh hơn đối với Juliet.

*

*

*

Về chuyện kim chỉ vá may, bà Shephard đã đánh giá sai bà Westover. Bà rất giỏi về việc này và sự khéo léo của bà được truyền qua Juliet. Thiếu quần áo và việc không thể xin được tiền ngài George đã làm họ phải cặm cụi vá may và sửa lại số váy áo cũ.

Gần đến sinh nhật lần thứ mười sáu của mình, Juliet cảm thấy ghen tị với hai cô gái nhà Shephard - cô thứ hai hồng hào tươi tắn đã được năm tuổi - xúng xính trong chiếc váy in hoa và áo vải musolin, còn hai cậu con trai diện áo vét may lấy nhưng rất khéo. Mấy cái áo của cô màu sẫm và vẫn còn dùng được, song mặc dù đã được nhể chỉ, nói ra nhiều lần, đến nay cô lớn vọt lên không còn vừa được nữa.

“Không được mẹ ạ”, cô phản nản, vắn vẹo người cố chui khỏi chiếc áo chật cứng, làm bộ ngực trẻ trung của cô nhúc nhối. “Con phải xin tiền cha. Chắc cha không thể từ chối khi thấy da thịt con hở hết cả ra ngoài thế này”.

Cô mặc đồ lót vải bông, đứng nhìn chiếc áo cũ với vẻ ghê tởm. Bà Westover ngồi nhìn như mới thấy cô lần đầu và tim nhói lên khi nhận thấy con gái bà không còn là cô bé con như xưa nữa. Trong bộ quần áo chật căng đứt hết chỉ, bà thấy thân hình của một người đàn bà đang độ phát triển - đôi vú nhỏ căng tròn dưới lần áo, eo thắt, cặp chân thon dài trong chiếc quần ngắn cũn cỡn, hai bắp chân nhỏ và đôi mắt cá đầy đặn. Mái tóc đen rối bù trong lúc thử áo nay lò xoà trên khuôn mặt trái xoan thanh tú, làm cặp mắt nâu nheo lại càng thêm vẻ giận dữ.

Bà Westover nói không ra tiếng và lấy tay vỗ vỗ cổ họng. Bà như thấy những vết tím bầm ghê sợ trên làn da không một tỳ vết kia, nếu ngài George gả con gái bà cho một ông bạn giàu có của ông! Không phải ông không dám dùng cô phục vụ cho lợi ích riêng của ông.

“Lạy Chúa tôi”, bà lẩm bẩm. “Không thể như thế được!”

Juliet liếc nhìn mẹ. “Mẹ bảo gì?”

“Không có gì, con ạ”. Nhưng bà lo lắng nhìn ra cửa, mặc dù bà biết không có ai khác ở trong nhà.

Gần đây chồng bà bắt đầu dẫn khách khứa về nhà nhiều hơn, song không bao giờ bà có mặt trong những cuộc nhậu nhẹt ấy. Người đàn bà tao nhã không dự những cuộc vui kiểu đó. Cũng may, nhờ vậy ngài George không đến phòng bà. Ông luôn là tay máu mê cờ bạc và máu gái, và cuộc hôn nhân do cha mẹ xếp đặt làm cả hai người thất vọng. Là một người đàn ông đã ngủ với hầu hết các cô gái trong khu, và chắc chắn là cha của vô khối con hoang, ông không thể nào hiểu được tại sao người vợ mảnh mai, rụt rè của mình không để cho ông một lũ con. Chỉ để có một đứa, mà lại là con gái léo nhéo suốt ngày. Đó là sự sỉ nhục không thể tha thứ được đối với sức vóc nam nhi của ông, và vì thế bà đã bị ông ra tay đánh đập. Còn bà đã từ lâu không hy vọng được nghe một lời dịu dàng của ông. Nỗi kinh sợ là bạn đồng hành thường xuyên của bà.

Năm tháng trôi qua, ngôi nhà trở nên hoang tàn đổ nát hơn vì ngài George ném tiền bạc, của cải vào cuộc đổ đen, và bà không tin là đất đai của gia đình lại không bị đem bán vì thua bạc. Đồ trang sức của bà đã lần lượt ra đi, và những khoảng trống trên những bức tường loang lổ cho thấy nhiều bức tranh đã bị gỡ đem bán. Nhiều tháng nay, nhà không có người hầu, và bà Westover buộc phải thế chỗ những người làm phải cho thôi việc vì thiếu tiền trả công cho họ.

Nhưng tất cả những cái đó không thấm vào đâu so với điều bà nhận thức được lúc này. Juliet đã ra mã con gái, và nếu người bạn nào đó trong hội của chồng bà phát hiện ra sự có mặt của một cô trinh nữ mới lớn trong nhà này, liệu họ có dụ dỗ cô gái tham gia những trò du hí của họ không?

Không phải bà tưởng tượng ra tiếng phụ nữ khàn khàn từ dưới nhà vọng lên trong những đêm chồng bà tiệc tùng với khách. Ở địa vị bà, bà cũng chẳng để ý làm gì, nhưng bà biết chắc chắn những cô gái điếm này được đưa về để thỏa mãn dục vọng của những kẻ “nhàn cư vi bất thiện”. Đám đàn ông đều thuộc những gia đình tử tế như gia đình bà - họ giàu có nhưng thiếu nhân cách, chẳng làm được điều gì tử tế, những kẻ làm hổ danh cha mẹ, những cậu con còn trẻ, những người cảm thấy đã sống là phải tận hưởng, cho dù gia đình họ có đau xót đến mấy cũng mặc.

Về làm dâu từ lúc còn trẻ và thơ ngây, bà nghĩ mình may mắn được làm vợ ngài George Westover. Ông cao to và rất đẹp trai, mái tóc đen nhánh, cặp mắt màu xám xanh, nhưng không cuốn tiểu thuyết nào bà đọc cho bà biết cần chuẩn bị cho đêm động phòng thô bạo và tùy tiện đến thế. Ông đã dày vò bà không thương tiếc, không một chút âu yếm, làm tình cảm của bà đông cứng lại trong trạng thái lo sợ vĩnh cửu. Món hồi môn kếch xù của bà phải dùng trả cho những món nợ ông thua bạc, và người vợ trẻ đầy hấp dẫn cũng không sánh được với lòng say mê cờ bạc của ông.

Lúc này bà Westover đắm đắm nhìn con, buồn vui lẫn lộn. Một mặt, con bà là cô gái biết nghe lời, được học đến nơi đến chốn về cách ứng xử của một phụ nữ đoan trang, được một nữ gia sư dạy dỗ cho đến khi nhà hết tiền, nhưng cô cũng còn là con gái của chồng bà. Mái tóc đen và đôi mắt nâu xám kia là của ông ta; cả cái cảm kiêu hãnh cũng vậy. Đôi mắt ấy cũng long lên như mắt cha cô mỗi khi sốt ruột muốn làm xong việc, nhưng tính tình không đến nỗi độc ác. Cầu Chúa cho con tôi đừng bao giờ ngang ngược và bất nhẫn như cha nó, bà thầm cầu nguyện, không biết rằng lời cầu xin của bà đồng vọng lời của vợ người tá điền.

Juliet cúi xuống nhìn mẹ, mắt ánh lên nét cười. “Con chẳng ngạc nhiên không được mời dự tiệc dưới nhà cùng khách của cha. Xuất hiện trước mặt họ trong cái đồ giẻ rách này con sẽ ngượng lắm”.

Bà Westover mắng át đi ngay: “Này con. Đừng bao giờ mò vào chỗ họ, nghe chưa! Họ là bạn của cha con và mẹ còn không được mời. Họ... họ chơi bài, chắc thế, và tuyệt đối không được làm phiền họ. Juliet, con hãy hứa với mẹ sẽ không bao giờ đến gần họ nhé”.

Juliet không hiểu tại sao mẹ mình lại rít lên như thế. “Tất nhiên con sẽ không làm điều đó nếu mẹ không cho phép, song dẫu sao con có cảm giác nghe thấy tiếng phụ nữ ở dưới ấy. Con cho rằng khách của cha có cả đàn ông, đàn bà”.

“Không phải đâu con ạ. Chắc con tưởng tượng ra đó thôi. Chưa bao giờ có đàn bà đến đây cả”. Bà nói với vẻ cả quyết, nên Juliet chấp nhận điều bà nói, nhún vai tỏ vẻ không quan tâm.

Hiểu vấn đề như vậy, bà Westover suy nghĩ rất lung về việc bảo vệ Juliet. Chẳng bao lâu nữa, con gái bà sẽ trở thành một phụ nữ xinh đẹp. Cha cô có thể không biết, song nếu khách của ông mà thấy nàng, ai biết được chuyện gì sẽ xảy ra - vì George khi loạng choạng lên gác thường đã say khướt, nên chẳng để ý gì đến vợ con. Vì vậy, bà mẹ phải gánh lấy trách nhiệm bảo vệ con gái mình.

Từ khi có tiệc tùng buổi tối, ngài George không mò vào phòng ngủ của vợ nữa, nên bà cảm thấy an tâm gợi ý Juliet cùng ngủ với bà. Chỉ cần đốt một lò sưởi, đắp hai chiếc chăn của bà và của con gái là hai mẹ con đã thấy ấm áp hơn trên chiếc giường đôi rất rộng.

Juliet đồng ý ngay. Gần đây mẹ nàng có vẻ vui hơn, mắt bớt sợ sệt. Từ lâu không còn thấy những vết bầm tím trên mặt bà, và cũng từ lâu không còn nghe bước chân dò dẫm vào phòng bên cạnh. Có lẽ cuối cùng ngài George cũng phải chấp nhận thực tế là vợ ông không thể sinh con trai cho ông, và lúc này Juliet đã hiểu rõ hơn những điều trước đây vẫn làm nàng thắc mắc.

Từ nhiều năm nay, bà Westover chỉ là một sinh vật lặng lẽ nấu mình trong nhà, nên Juliet rất ngạc nhiên khi nghe tiếng cười nhè nhẹ của mẹ. Với tâm trạng của một cô gái mới lớn, nàng có thể mừng rỡ hơn cô gái về làm dâu nhà Westover khoảng mười tám năm về trước. Những năm chung sống với ngài George chẳng tốt đẹp gì, nhưng ở bà vẫn còn lại những nét đẹp mảnh mai của thời xuân sắc. Juliet bàng hoàng khi biết mẹ nàng vẫn chưa đến bốn mươi, và điều này càng làm nàng thêm cương quyết không cho phép bất kỳ người nào biến mẹ nàng thành cái bóng khiếp nhược. Nàng hết sức tự hào về điều đó.

Nàng thở dài. Có gì đâu mà đáng tự hào? Một ngôi nhà cũ tường xiêu vách lở. Một người cha nghiện ngập lao sâu vào con đường ăn chơi trác táng, chẳng thèm để ý đến việc đưa con duy nhất của mình rách

như tổ địa, và tất cả mọi người đều chẳng ưa gì gia đình nhà Westover, chắc chắn là vậy. Thật là nhục nhã, song cũng chưa phải đã cùng đường. Nàng có thể tự định đoạt tương lai của mình, có lẽ ở một nơi khác. Mỗi mòn trong sầu tủ như mẹ nàng, để dân làng thương hại và bạn bè quanh đi quẩn lại chỉ có mỗi gia đình một tá điền là điều nàng không thể chấp nhận.

Mặc dù gia đình nhà Shepherd rất quý nàng, song cuộc sống của một người vợ nhà quê không thích hợp với suy nghĩ của nàng. Nàng mỉm cười một mình. Nó cũng không thích hợp với những suy tính của bà Shepherd về hai cậu con trai của bà. Người đàn bà đôn hậu ấy theo dõi sát, nhưng không phải là không kín đáo, thái độ của con trai bà đối với Juliet. Nhờ trời, cả hai anh chàng không nhìn nàng với ánh mắt tình tứ, vì bản năng mách bảo Juliet rằng sự pha trộn dòng máu Westover với giống tốt nhà Shepherd sẽ là điều tai hại theo cách nghĩ của bà Shepherd đa cảm.

*

*   *

Đêm đó cũng giống như mọi đêm khác. Juliet rất hài lòng với chiếc áo nàng may bằng vải rèm cửa cũ màu đỏ. Màu đã bạc, bông đã sờn, nhưng vừa đủ để thêm được hai ống tay lửng nhỏ. Cũng chẳng may theo kiểu cách nào, vì nàng không biết gì về chuyện đó, song nó che kín được tấm thân và thêm một viên mỏng ở đường khoét quanh cổ là chiếc áo đã mang vẻ lịch sự tuy được chút tàn phai.

Vừa vượt thẳng đường viên của chiếc áo, nàng vừa tự hỏi nếu nàng giàu thì sẽ thế nào? Nàng sẽ thừa những chiếc váy áo ở những hãng đắt tiền - những chiếc áo sa tanh cổ viên, đính thêm những hạt ngọc trai và kim tuyến, người nàng sẽ đeo đầy kim cương lấp lánh, làm mọi người đổ dồn mắt nhìn. Các bậc chính nhân quân tử lịch sự, mặc quần ống chèn, tất lụa và áo khoác viên kim tuyến sẽ đổ xô đến cô Juliet Westover, cô gái thanh lịch nhất, như ong thấy mật.

Nàng mỉm cười, tự giấu những ý nghĩ ấy của mình. Hôm nay là ngày trước sinh nhật của nàng, nhưng chẳng thấy động tĩnh gì. Nàng cho rằng ngay cả mẹ nàng cũng quên.

Nhưng nàng đã nghĩ sai về bà Westover. Khi hai mẹ con về phòng ngủ, mẹ nàng đến mở cửa chiếc bàn bà mang theo ngày về làm dâu nhà này. “Ngay bố con cũng không biết ngăn kéo bí mật này”, bà thầm thì, vừa ra hiệu cho Juliet lại gần. “Tất cả đồ trang sức mẹ đã phải bán sạch, nhưng mẹ quyết không bao giờ để cha con biết mẹ có chiếc nhẫn mà bà ngoại con tặng lúc mẹ tròn mười sáu tuổi. Chiếc nhẫn này là của cụ ngoại con để lại, vì thế mẹ không dám nghĩ đến chuyện bán nó để trả nợ thua bạc của cha con”. Bà buồn rầu nhìn thẳng vào mắt Juliet. “Con không thể lại không biết bản tính của cha con, cũng như máu say cờ bạc của ông đã làm nhà ta lâm vào cảnh cùng quẫn. Hầu như cha con không bao giờ được bạc, và vay thêm chỉ để thua tiếp. Con sẽ chẳng có của hồi môn đâu, con ạ. Nhưng con còn có sắc đẹp bù lại... Song mẹ nghĩ đàn ông thường thích những người nhẫn nhục trong cuộc sống hơn”.

Trông bà thiếu não đến nỗi Juliet vội nắm chặt hai tay bà. “Hồi môn ư?”, nàng hỏi lại. “Con không cần của hồi môn! Con sẽ không bao giờ lấy chồng, để phải chịu lệ thuộc vào người đàn ông”.

“Nhưng đó là chuyện thường tình...”

“Thì con sẽ là người làm chuyện không thường tình. Không người đàn ông nào lấy được cái mà con không tự nguyện dâng hiến. Con xin lỗi mẹ, nhưng con hiểu mẹ đã phải sống như thế nào, và con không có ý định sống nhẫn nhục như cách của mẹ”.

“Con hãy còn nhỏ, nên phải nghe lời cha con về vấn đề tương lai của con, con ạ”.

Juliet cười gằn. “Cha con có thêm để ý gì đến con đâu. Hai cha con chẳng ưa nhau. Nếu cha con biết con đã lớn và tìm cách xoay xở về việc này, thì đó là vị lợi ích của ông ấy chứ đâu phải vì con. Con phải làm chủ bản thân mình cho đến khi con muốn khác đi, và tự con sẽ lựa chọn chứ không phải ai khác”.

Bà Westover nhìn con gái, lòng se lại. Nhìn cặp mắt nâu của Juliet long lanh, mái tóc đen như có hồn và khuôn mặt hình trái xoan sống động nổi say mê, bà hiểu rất rõ rằng ngài George rồi sẽ đi đến kết luận rằng cô gái này là một thứ tài sản có giá trong cuộc săn tiền không ngừng của ông ta. Chỉ cần thấy nàng như lúc này là ông ta sẽ tìm cách ních đầy túi tham bằng cách thí nàng. Bà Westover không lạ gì người đàn ông bà lấy làm chồng. Chẳng nào còn có thể lao vào những cuộc đổ đên, ông sẽ sử dụng bất cứ phương tiện nào có được để nuôi dưỡng niềm say mê ấy.

Bà thò tay vào ngăn kéo bí mật rồi quay lại, đôi môi khô cứng cố nở nụ cười. “Juliet, đây là quà sinh nhật của con. Nó là vật cuối cùng mẹ còn giữ được, con phải luôn giữ nó, vì nó chứa đựng tất cả tình thương yêu của mẹ dành cho con”.

Juliet nhìn chiếc nhẫn, mặt dịu đi. “Ôi, chiếc nhẫn đẹp quá mẹ ạ. Làm sao con có thể rời nó ra được?”

“Mẹ không dám đeo, nên đổi với mẹ nó có ích gì đâu? Con nhìn này. Viên hồng ngọc ánh lên thật tuyệt vời, còn những hạt kim cương nhỏ xung quanh giống như những vì sao lấp lánh quanh mặt trăng đỏ tươi. Tối nay con hãy đeo nó, để mẹ được ngắm nó trên ngón tay con, nhưng từ ngày mai, con phải giấu nó đi”.

Juliet hôn nhẹ bên má hóp của mẹ. “Cám ơn mẹ. Con sẽ không bao giờ rời nó, và ngày mai con sẽ luồn nó vào ruy băng đeo trong lần áo. Nó sẽ luôn luôn ở bên con”.

Nàng đưa mẹ về giường, rồi ngồi xuống mép giường mấy phút, giờ tay nhìn viên hồng ngọc và kim cương lấp lánh trong ánh sáng của cây nến cắm trên chân nến bằng đồng han rỉ trên chiếc tủ nhỏ gần giường.

“Nằm xuống đi, con. Cái áo cũ ấy hở hết cả ra thế kia, con đến cảm lạnh mất thôi”.

Juliet mỉm cười chui vào chăn, vẫn còn cố nhìn chiếc nhẫn lần cuối trước khi tắt nến. Trăng tròn vành vạnh; ánh trăng tràn qua cửa sổ

không rèm. Juliet xòe tay cho chiếc nhẫn ngậm ánh trăng. Viên hồng ngọc đỏ lừ và bí hiểm như mặt trăng nhỏ đỏ màu máu, và Juliet ngủ thiếp đi, nghĩ tới những bàn tay đã đeo chính chiếc nhẫn này.

Một chuỗi cười vắng đến làm nàng chợt tỉnh dậy. Nàng vui đầu vào gối để khỏi nghe tiếng động dưới nhà. Nàng nghe thấy tiếng cốc vỡ loảng xoảng và lơ mơ nhận thấy người mẹ nàng cứng đờ và bất động. Giấc ngủ cố kéo nàng chìm sâu dưới nước hồ phẳng lặng, nhưng cảm giác lo âu lại đẩy nàng nổi lên trên mặt của tiềm thức. Tiếng ồn dưới nhà có phải to hơn mọi ngày không? Tiếng chân ai lúc dừng, lúc lê bước thê?

Ánh trăng dịu dịu thê lương tràn ngập căn phòng trong khi giấc ngủ rời bỏ Juliet. Bà Westover ngồi thẳng người trên giường, hai tay gầy guộc ôm chặt tấm thân mảnh mai của cô con gái. Đôi mắt chỉ còn là hai hố đen ngòm đầy sợ hãi, cái nhìn của bà đột nhiên như thiêu đốt Juliet. “Dậy! Trốn mau! Không được để ông ấy thấy con ở đây!”

Nghe mẹ gọi giật giọng, nàng cũng hoảng hồn, gần như lăn khỏi giường, sợ cứng người, chân tay cuống cuống, không biết có chuyện gì. Trốn ư? Biết trốn vào đâu bây giờ! Trèo qua cửa sổ? Nàng chạy lại phía tủ nhỏ dưới cửa sổ, làm đổ cả chân nến trong cơn hoảng hốt.

Then cửa sổ kẹt cứng. Nàng trèo lên nóc tủ. Những ngón tay cứng đờ sờ soạng loạn xạ, trong khi nàng cố nhấc cánh dưới của cửa sổ lên. Nó như rên lên phản đối trước khi mở ra rất nhanh, làm nàng phải vội vàng bám vào khung cửa trên để khỏi lộn cổ xuống vườn.

Nhưng cố gắng trốn của nàng đã quá muộn. Cửa phòng ngủ bật mở, và ngài George khật khuống hiện ra trên khung cửa. Mắt vẫn đỏ, ông lừ đừ nhìn vợ đang ngồi mất mớ to, người đờ ra như bị thôi miên, giống con thỏ khi nhìn thấy con rắn. Bà kéo mền che đến tận vai, các ngón tay run run túm chặt mép vải.

Ngài George lấy tay lau mồ hôi trên mặt, hơi rượu nồng nặc xộc vào phòng. Mái tóc đốm bạc ướt đầm, mặt đỏ gay và bần thiêu. Các vết rượu và thức ăn rây đầy áo gilê bó sát thân hình béo núc ních. Ông loạng choạng bước vào, tay cầm cây nến.

Juliet cố nén cho khỏi rung mình sợ hãi. Ông ta chưa nhìn thấy nàng, ánh nến chỉ hắt sáng đến giường. Nàng không dám động dậy sợ ông ta chú ý, nhưng cánh tay giờ cao nắm khung cửa sổ, cũng như hai chân nàng lạnh buốt vì đứng đúng vào chỗ hút gió. Chiếc áo cũ chỉ đủ che đến đùi.

Ngài George mắt lơ đãng nhìn bà vợ đang ngồi câm lặng. “Mụ nghĩ ta không biết mụ vẫn còn giữ nó phải không? Ta đã bắt cha mụ liệt kê của hồi môn khi ta lấy mụ. Ta biết - đã biết chính xác mụ có bao nhiêu và đã chờ lấy dần chúng đi”.

Bà vợ vẫn ngồi yên lặng.

“Đừng giả vờ không biết ta đang nói về cái gì, mụ gái già vô vị kia! Tất cả kim cương, tất cả ngọc bích, tất cả ngọc thạch mà mụ có ta đều biết hết. Bây giờ ta muốn lấy chiếc nhẫn hồng ngọc”.

Bà Westover nhìn chồng với vẻ thiểu não. “Đó là chiếc nhẫn của bà ngoại và mẹ tôi. Ông không thể để tôi giữ nó được sao?”

“Cả hai đều đã chết, đúng không? Mụ giữ thì có ích gì? Ta cần nó để trả nợ. Ta biết chiếc bàn này có ngăn kéo bí mật, nhưng ta chịu chết không mò ra được. Dậy mở ngăn đó ngay”.

“Tôi không còn giữ chiếc nhẫn ấy nữa”.

“Mụ nói dối. Xéo khỏi giường ngay”, ngài George gầm gừ, tiến lại gần hơn.

Bà Westover tung chăn bước xuống và đến gần chiếc bàn. Bà mở ngăn kéo và tránh sang bên. “Ông có thể thấy không có gì trong này”. Giọng bà run run, song bà vẫn đứng im, mắt như dán vào khuôn mặt ông ta với vẻ sợ hãi nhưng bất cần.

Bộ mặt phì nộn tím lại, ông ta giang thẳng cánh tát làm bà ngã chúi về phía giường.

Juliet không chịu nổi nữa. “Đừng có động đến mẹ”, nàng hét lên dữ tợn. “Mẹ nói đúng sự thật”.

Đầu ngài George ngẩng phắt lên, cố căng mắt nhìn nơi vừa phát ra tiếng hét ấy. Ánh trăng le lói xuyên qua đám mây soi hình một người mảnh khảnh mặc áo như đang đứng trên không trong vầng hào quang lấp lánh.

Ông ta chớp mắt, nhìn đôi chân trần dài, dáng vóc trẻ trung, rồi nhìn đôi vú nhô cao dưới cánh tay giơ lên. Và ông ta thấy ánh lấp lánh của viên hồng ngọc.

“Gì thế này?”, ông ta cần nhằn hỏi vợ. “Tuổi tác đã làm mù lú lẫn rồi à? Đứa con gái này là ai mà lại ngủ chung vợ mẹ và đeo chiếc nhẫn của ta, hả? Sao mẹ dám đưa cái đồ tồi tệ ấy lên đây và động đến tài sản của ta? Mẹ có quyền gì làm theo ý mẹ, hả? Ta phải dạy cho mẹ biết ai là chủ cái nhà này!” Ông ta đập mạnh chiếc chân nện xuống mặt bàn, mắt lộ rõ vẻ thêm khát. “Lạy Chúa. Đêm nay ta sẽ vớ được cả con bé này cùng chiếc nhẫn”.

Juliet nhảy khỏi tủ, tìm đau nhói. Môi sưng vù, mẹ nàng kêu to, giọng tắc nghẹn vì hoảng sợ và vươn người ra. “George. Không được... ông không hiểu...”

Ông ta gạt bà qua bên, lập cập cởi áo khoác và áo ghilê. “Tránh ra. Ta đâu đã già đến nỗi mẹ phải dạy mới biết cách làm việc với một đứa con gái!”

Juliet cảm thấy người rã rời như sắp ốm, phải vin tay vào tủ cho vững. Ngón tay nàng chạm vào chiếc chân nện bằng đồng. Nàng liền cầm lấy nó và sức mạnh của nàng trở lại. Mắt nàng tối sầm, lòng căm thù người đàn ông này như tia lửa nhỏ đã bùng cháy dữ dội. Hãy cứ để ông ta lại gần, ông ta sẽ đọc được cái chết trong ánh mắt của nàng. Hãy cho đời ông ta phụt tắt như ngọn nến vì tất cả những nỗi khổ đau mà chính tay ông ta đã gây cho mẹ nàng, nàng căm giận nghĩ. Ông ta không phải là cha nàng, mà là một kẻ thù xấu xa dâm dăng, một người cần phải đập cho chết như đập một con thú dữ.

Bà Westover hét lên sợ hãi, nhảy bổ vào cản lối chồng bà.

“Hãy vì lòng kính Chúa, George! Nó là con gái của ông!”

Đang sôi máu, ngài George bóp cổ bà và lẳng bà ra xa.

“Mẹ kiếp! Mẹ hãy để mặc ta!”

Ông ta đứng ngậy người nhìn Juliet, đầu lắc lắc như con chó vẫy cho khô lông. Ông ta lắc lư, loạng choạng một chút, mặt bán tín bán nghi, những lời của vợ dần dần thấm sâu tới tiềm thức của ông ta.

Juliet giơ chiếc chân nện ra. Đột nhiên nàng cảm thấy cực kỳ tự tin. Nàng rúm người lại một chút, răng nghiến chặt. “Lẽ ra ông đã phải hiểu: Mẹ nói đúng sự thật. Người bố nào mà trong đầu có cái ý nghĩ như của ông vừa rồi thật quá xấu xa, không đáng để cho sống. Không có hạng người như ông, cuộc đời sẽ trong sạch hơn”.

“Ta đâu biết... Lẽ ra ta đã không...”, ông ta nói, mắt lộ vẻ bối rối. “Bỏ chân nện xuống, chúng ta sẽ không nói chuyện đó nữa. Nhưng hãy đưa ta chiếc nhẫn”.

“Con không đưa đâu, bố thân yêu ạ”, nàng nói với vẻ giễu cợt. “Tôi định làm ông tối nay cũng phải chịu đựng như mẹ tôi đã chịu đựng trong những năm qua. Tôi sẽ giết ông, và tôi rất sung sướng được làm điều đó”.

Ông ta lùi lại. “Mày điên... Mày lên cơn rồi! Nếu mày cần, cứ giữ chiếc nhẫn, nhưng hãy để cái chân nện chết dẫm ấy xuống đất!”

“Ồ đâu được, bố thân yêu của con!” Nàng bước về phía ông ta. Vào lúc đó, có lẽ nàng hơi điên thật, nhưng suy nghĩ của nàng hết sức mạch lạc và cái chết của ông ta trở thành một bộ phận trong cuộc thập tự chinh đầy vinh quang của nàng. Ông ta là kẻ phản đạo, nàng là thập tự quân cầm thánh giá dồn đẩy ông ta vào ngọn lửa địa ngục.

“Juliet...”, ông ta hét, nhưng chiếc chân nện đã bổ mạnh xuống. Ông ta loạng choạng lùi lại, một tay ôm đầu, miệng chửi rủa. Máu từ từ chảy ra từ một vết toác sâu. “Quý sứ bắt mày đi, đồ chó cái dã man! Cứ phải

cho mày ăn đòn mới xong! Đúng là đồ hồ cái! Nhưng mày lại giở móng vuốt ra với tao ư? Tao là bố mày, mày nghe thấy chứ?”

Juliet nhăn mặt với vẻ ghê tởm. “Ông có cái ý nghĩ ấy từ khi nào vậy?”, nàng phỉ nhổ ông ta. “Hay ông còn nghĩ đến người đàn bà đã đẻ ra tôi? Mẹ con tôi rách rưới như bọn digan, ngay cả người tâm thường nhất họ cũng lảng tránh không muốn gặp, nợ như tổ đũa khắp làng, mà tất cả chỉ vì ông đã bòn rút từng xu để phục vụ những thói xấu xa đáng nguyên rủa của ông”.

Nàng lại giơ cao chân nện nhằm ông ta giáng xuống với lòng căm thù ngàn năm. Đáng lẽ ông phải hiểu bản tính của đứa con mà ông sinh ra, và phải biết rằng tính nàng không giống chút nào với người đàn bà mà ông đã đối xử tàn tệ. Nàng hành động không cần biết đến hậu quả. Nàng đã thể như một hiệp sĩ thể trước nhà vua, và đang cần tìm sự báo thù thiêng liêng - đó là nhân danh danh dự con người để tiêu trừ cái xấu.

Cú giáng thứ hai trúng vai làm ông ta đau đớn và thoát khỏi trạng thái sững sờ. Ông ta găm lên giận dữ, giang tay ra tóm, nhưng nàng đã vận người tránh được, rằng nghiêng chặt, tóc bay lòa xòa. Ngài George nhìn nàng, cặp mắt ác độc nheo lại và cảnh giác đề phòng. Con bé đang điên, không còn nghi ngờ gì nữa. Nhưng cơn điên của nó rất nguy hiểm. - Cần phải tóm được nó, gô cổ nó lại trước khi nó nện mình tiếp. Không thể để một đứa hung dữ thế này trong nhà được. Đó là điều không thể dung thứ. Cái ánh mắt điên khùng của cô gái cho ông ta thấy rằng cô nhất định sẽ thực hiện lời đe dọa giết người ấy nếu cô có điều kiện.

Ông ta cười khẩy, tấm thân béo phì vươn về phía trước. Juliet quay người né tránh nhưng đã quá muộn. Tay ngài George đã tóm được chân nện. Hai người giành giật nhau quyết liệt như hai con thú dữ.

Viễn cảnh một cuộc thập tự chinh đầy vinh quang của Juliet tan biến dần; nàng dùng hết sức lực cố giữ chặt vũ khí, tránh không để cái người béo núc ních sức mùi rượu này giật mất. Nhưng chỉ riêng sức nặng của cơ thể cũng đã đủ để ông ta giằng được chiếc chân nện của Juliet.

Ông ta nói tay, Juliet bật ra và lùi lại, thở hổn hển, lòng đầy thất vọng. Nàng đã thua cuộc. Ông ta vẫn sống để dày đoạ mẹ nàng và tiếp tục trừng phạt cả hai mẹ con nàng.

“Nào, có Chúa chúng giám”, ngài George học lên, mắt nhìn hần học. “Để xem ai là chủ ở đây! Đúng là một con điên! Không thể nào tin được con lại đánh cha, mà lại trước mặt mẹ nó chứ!”

Juliet chợt ngáng đầu, mắt đảo đảo. “Mẹ ơi”, nàng gọi. “Mẹ đâu rồi? Mẹ không sao chứ?”

Mặc dù váy áo rách toạc, hở hết cả đùi, nàng lao vụt qua phòng, để mắt tìm kiếm. Mẹ nàng đang nằm sõng soài cạnh chiếc bàn mà bà bị chồng xô vào. Juliet quỳ xuống, nhẹ nhàng đưa tay về phía khuôn mặt xinh đẹp đầy vết bầm tím của mẹ. Các ngón tay của nàng bỗng cứng đờ trước khi kịp chạm vào mặt mẹ. Bà Westover nằm, đầu ngoẹo hẳn về một bên. Juliet bỗng lạnh người, bất động như bức tượng đá tạc cô thiếu nữ đang quỳ.

Cổ bà Westover bị gãy, không còn nghi ngờ gì nữa. Căn phòng lặng ngắt, Juliet hoàn toàn không biết cha nàng đang nhìn qua vai nàng, mặt trắng bệch.

Người nàng run bắn, nàng phải đưa tay bịt lấy miệng. Mắt mờ lệ, nàng thấy viên hồng ngọc đeo ở tay nàng to dần và sáng lung linh như vũng máu đỏ tươi đang lan rộng. Máu trên tay nàng! Máu của mẹ nàng đang chảy. Nàng nghẹt thở, đưa vội bàn tay đeo nhẫn ra xa. Chiếc nhẫn xấu xa, nàng căm ghét nó, bởi chính vì nó mà mẹ nàng bị chết. Thế nhưng bà Westover đã phải cất giấu, chờ mãi cho tới dịp này mới tặng cho con gái. Bà đã quý nó hơn bất cứ đồ trang sức nào khác của bà, ngang nhiên chống lại đòi hỏi của chồng, đã bị chồng đánh đập vì quyết tâm giữ nó. Và cuối cùng bà đã chết vì bảo vệ sự trong trắng của con gái, bảo vệ quyền của cô được đeo chiếc nhẫn ấy.

“Ôi, mẹ”, nàng thầm thì, “con không bao giờ muốn xảy ra cảnh này. Đáng ra con phải đưa cho ông ta chiếc nhẫn. Mẹ tha thứ cho con... Con xin mẹ...”

Mùi rượu chua lôm xộc vào mũi Juliet. Ngài George túm chặt vai nàng. Nàng ngẩng lên, hoảng hốt trước vẻ gian xảo, đầy thù hận trên khuôn mặt húp híp của ông ta.

“Hối hận hả? Đúng, rồi mày sẽ phải hối hận, đồ sát nhân vô đạo! Mày sẽ bị treo cổ vì tội ác này. Tao là quan toà, song tao không ngồi trên ghế quan toà được vì tao là bố mày, nhưng thế có Chúa, tao sẽ ra làm chứng cho việc làm xấu xa này khi mày bị đưa ra tòa xét xử”.

“Ông nói gì vậy?... Ông biết là tôi vô can trong chuyện này!” Nàng nhìn cha với vẻ kinh hoảng. Cha nàng gọi nàng là kẻ sát nhân?

“Và mày cũng vô can trong việc này nữa chắc?”, ông ta gầm gừ, ngón tay to bè chỉ vào chỗ rách ở trán.

“Không, nhưng mà...”

“Làm sao tòa có thể tin lời mày khi họ thấy những vết thương mày gây cho tao khi tao cố bảo vệ mẹ mày? Chẳng bao giờ tao lại tự đập vỡ đầu mình!”

“Tôi sẽ nhận là có đánh ông, song không khi nào lại nhận là giết mẹ mình. Làm sao ông dám đổ tội cho tôi khi chính ông đã quật mẹ tôi ngã?”

“Thế có Chúa, đừng giở trò ngây thơ với ta. Mày muốn chiếc nhẫn mày đang đeo ở tay, nhưng mẹ mày không chịu đưa. Tao lúc nào cũng tôn trọng giá trị tình cảm của chiếc nhẫn và vẫn để bà giữ, mặc dù nhiều lần bà đưa cho tao. Giá tao biết bản chất ác độc của mày sớm hơn, thì tao đã nhận và tránh cho mày khỏi sự căm dỗ. Bây giờ mày đã cướp đi của tao người vợ yêu thương và hết lòng vì chồng! Thế mà mày còn muốn được tha thứ à?”

Juliet nhìn ông ta rất lâu. “Có lẽ tôi cũng chẳng trông mong gì ở ông”, nàng chậm rãi nói. “Để cứu mạng mình, ông sẵn sàng đưa con gái của ông lên giá treo cổ. Nhưng đừng nghĩ tôi sẽ ngậm miệng trước tòa.

Mọi người sẽ nghe tôi nói về cuộc sống của chúng tôi, và sẽ biết ông chính là đồ quái vật”.

“Đúng là lời lừa nhảm của con điên”, ông ta cười giễu cợt. “Ai thèm nghe những chuyện bịa đặt của mày? Nếu mày có thoát chiếc thòng lọng, họ cũng tống mày vào nhà thương điên, và tao sẽ tìm đủ mọi cách để mày phải chịu một trong hai cách đó. Mày là đứa quá nguy hiểm, không thể để mày sống tự do trong xã hội văn minh được. Tao gọi cảnh sát là họ điệu mày đi khỏi đây ngay”. Ông ta gườm gườm nhìn nàng rất lâu, cặp mắt ti hí không gợn chút thương xót. “Mày nghĩ tao muốn có cái đồ giặc cái như mày ở đây chắc? Mày bị treo cổ sớm chừng nào tốt chừng ấy, và mày đừng hòng nói gì làm tao thay đổi ý định ấy”.

Ông ta ra khỏi phòng. Nàng nghe tiếng chìa xoay trong ổ khóa, và thế là chỉ còn lại một mình. Mà cũng không hẳn là một mình. Xác mẹ nàng còn nằm trên sàn. Juliet vội vàng tới gần xác mẹ, lòng đau như xé. Nàng không sợ khi nhìn khuôn mặt của người đàn bà đã chết mà nàng vẫn chưa hiểu hết.

“Con đã không yêu mẹ đúng mức”, nàng thầm thì. “Con đã không hiểu hết hoặc tìm cách giúp mẹ. Lẽ ra mình đã có thể cùng chống lại ông ta...”

Nàng vừa ghen ngào thủ thỉ với mẹ, vừa nhẹ nhàng nâng cái xác gầy guộc của bà đặt lên giường. Nàng đặt đầu bà thẳng lại, lấy tay nâng mi mắt đã lạnh cứng của bà lên. “Xin mẹ hãy nhìn con và nói rằng mẹ tha thứ cho con vì đã làm mẹ phải chết”. Người nàng run bần bật. “Chẳng lâu nữa mẹ con mình sẽ gặp lại nhau và con cần mẹ giúp con khi giáp mặt với những gì sắp tới. Xin hãy giúp con dũng cảm ra đi như mẹ!”

Nàng lấy chăn phủ xác mẹ, chỉ để hở mặt. Bà Westover cuối cùng đã được an nghỉ, không còn phải chịu đựng đau khổ như xưa.

Juliet từ từ mặc áo. Nàng khoác chiếc áo vải bông màu đỏ ra ngoài chiếc áo cũ đang mặc, rồi mặc chiếc quần vá và đeo tất. Nàng xỏ chân vào đôi dép đã sờn, nhìn quanh với vẻ hơi tuyệt vọng. Người ta mang gì theo khi vào tù? Nàng hầu như chẳng có gì, nhưng chắc chắn là phải

sạch sẽ, nàng nghĩ, hình dung thấy phòng giam nhộp nháp, đầy chuột. Nàng cho vào chiếc túi vải nhỏ của mẹ nàng chiếc bàn chải tóc, cái lược, một miếng xà phòng nhỏ và chiếc khăn mặt sợi thô. Nàng bỏ thêm chiếc áo cũ cũng đã buột gần hết chỉ, một đôi tất đã được mạng lại, và chiếc khăn quàng cũ. Rồi liếc về phía mẹ nàng như xin lỗi, nàng lấy trong tủ ra chiếc áo khoác xuềnh xoàng của bà.

Hình như không còn phải làm gì thêm, vì thế nàng ngồi bên cửa sổ ngắm bầu trời đang sáng dần. Liệu nàng còn được ngắm mặt trời mọc lần nào nữa không? Chắc là qua song sắt của nhà giam, nàng nghĩ, và hẳn là cũng không nhiều nếu cha nàng làm được điều mà ông ta đã nói.

Nàng nhìn chiếc nhẫn. Hôm qua nàng còn là một cô bé, không mong đợi gì, nhưng mẹ nàng đã không quên sinh nhật lần thứ mười sáu của nàng, ngày mà nàng chính thức trở thành con gái. Suốt bao năm qua, bà đã giữ chiếc nhẫn cho dịp đặc biệt này. Song quyết tâm của bà đã mang lại ích lợi gì? Chỉ là cái chết của chính bà, và người nhận chiếc nhẫn chắc chắn phải lên giá treo cổ. Hẳn là chẳng đáng mất hai sinh mạng chỉ vì một chiếc nhẫn?

Juliet đứng dậy, đi đi lại lại trong phòng. Nỗi kinh hoàng trước những gì xảy ra đã qua dần. Nàng sẽ phải kiên nhẫn ngồi đợi cho tới khi họ đến bắt nàng? Cha nàng muốn làm nàng thối chí đến mức nàng sẽ nhận là mình có tội, và rồi ngoan ngoãn bước lên giá treo cổ?

Nàng nhào người qua cửa sổ và quan sát xung quanh. Các bức tường đá nhẵn lỳ không có dây leo - không có gì có thể giúp nàng trèo xuống được. Căn phòng ở tầng hai của ngôi nhà, nhảy qua cửa sổ xuống thì chẳng hơn gì rơi qua chiếc cửa sập trên giàn giáo với chiếc thòng lọng quanh cổ. Ngay cả dây cũng phải dài trên ba chục bộ⁽¹⁾ mới xuống tới đất, và không mấy ai để thứ đó trong phòng ngủ. Có lẽ không còn lối thoát nào hơn là để tòa nghe nàng kể lại sự việc đêm qua và quyết định. Mặc dù làm ra vẻ can đảm như thế, nàng vẫn nhận thấy cha nàng có lợi thế hơn nàng. Ông ta vốn là quan tòa, một người tuyên thệ bảo vệ sự thật và

⁽¹⁾ Bộ (foot): đơn vị đo lường của Anh, tương đương 30 cm.

công lý. Chẳng lẽ họ lại không tin ông ta? Và để tự cứu mạng mình, ông ta sẽ phải đổ vấy cho nàng cái tội ác chính ông ta gây ra.

Nàng ngẩng đầu. Nàng nghe rõ tiếng vó ngựa và tiếng xe lộc cộc trên đường. Ngài George đã không để phí thời gian. Nàng đứng dậy, lại gần giường lần cuối, cúi xuống vĩnh biệt người mẹ đã khuất. Rồi nàng quay lại, nhìn ra cửa chờ đợi.

*

*   *

Phần luận tội đã xong. Bồi thẩm đoàn đã làm công việc mà họ phải làm. Juliet biết số phận của mình ngay sau khi họ trở vào, mắt cố tránh không nhìn người tù đang đứng trước vành móng ngựa. Công chúng ngồi dự phiên tòa thờ dài, những người xung quanh chăm chú nhìn cô gái nhỏ bé đang đứng thẳng, nắm chặt tay vịn. Các phiên tòa đại hình là một trong những sự kiện lớn trong năm, những người may mắn được dự phiên tòa sẽ say sưa kể lại chi tiết của vụ án đặc biệt này.

Cô ta bình tĩnh thật, họ thầm thì nói với nhau. Không kẻ nào phạm tội ác tày đình như thế lại có thể bình thản như vậy. Điều đó xúc phạm đến quan niệm của họ về thái độ đúng đắn trước tòa. Khóc lóc vì hối hận, hết lời cầu xin tha tội có lẽ là thích hợp hơn - và cũng hào hứng hơn nhiều - nhưng cô gái này hình như không theo những khuôn phép ấy, lại dám đổ tội cho người cha đau khổ tội nghiệp. Cô ta, chứ không phải ông ta, mới cần lấy tay ôm mặt.

Juliet biết, qua kẽ tay của ông ta, cha nàng không hề rời mắt khỏi nàng.

“Đây là tội ác man rợ nhất...”, vị chánh án mặc áo choàng đỏ tuyên đọc. Ngài George bỗng nhào người về phía trước, tay nắm áo ông ủy viên công tố.

“Con giết mẹ - không có tội ác nào đáng ghê tởm hơn trong lịch sử...” Ông ủy viên công tố nhướn mày, đầu lắc nhẹ.

“Mi có muốn nói gì trước khi tòa đọc bản án không?”

“Không, thưa ngài chánh án”. Juliet đưa mắt nhìn cha nàng. Ông ta có vẻ bối rối, khẳng khăng kêu với tòa điều gì đó.

Ông chánh án nhận thấy điều đó, ông quay đầu đội tóc giả lại phía họ, mặt lộ vẻ khó chịu.

“Ông có điều gì muốn nói trước tòa? Có lẽ cầu xin giảm nhẹ hình phạt chăng? Xin ông nói to lên. Tòa sắp tuyên án”.

“Thưa ngài, còn cái nhẫn ạ”, cha nàng thốt lên. “Xin ngài bắt nó khai để chiếc nhẫn ở đâu?”

“Nhẫn nào?”, ông chánh án ngơ ngác hỏi lại.

“Chiếc nhẫn nó giết mẹ để đoạt của bà. Tôi không tìm thấy ở đâu cả”.

“À ra vậy, thưa ngài George! Trước một tội ác nghiêm trọng như thế này, tôi không hiểu sao ngài lại nghĩ đến những vấn đề nhỏ nhặt như chiếc nhẫn rẻ tiền ấy được”.

“Xin ngài thứ lỗi, nhưng với tôi nó có giá trị tình cảm sâu sắc”.

“Thôi được. Nếu ngài yêu cầu, tôi sẽ nêu câu hỏi này với phạm nhân”.

Trả lời câu hỏi của ông chánh án, Juliet quay lại nhìn thẳng mặt cha. Lần đầu tiên trong suốt phiên tòa, nàng cho phép mình nhếch mép cười.

“Tôi đã trả lại mẹ tôi. Ông không nhìn thấy khi vào vĩnh biệt mẹ tôi lần cuối sao? Khi ông nắm chặt bàn tay thân yêu của bà như ông đã khai ấy?” Nàng chầm biếm nói tiếp: “Tôi chắc là cha thân yêu của tôi cũng muốn bà mang theo nó xuống mồ”.

Ngài George mồm méo xệch, vai so lại khi ông ta hiểu ra nghĩa những lời nàng nói. Chiếc nhẫn vĩnh viễn không lọt vào tay ông ta.

Ông chánh án coi sự im lặng của ông ta là chấp nhận câu trả lời và quay sang nhìn Juliet. “Tòa tuyên phạt mi sẽ bị chuyển tới trại tù biệt xứ ở vùng New South Wales trên lục địa Australia. Mi sẽ sống kiếp lưu đày ở đó cho đến hết đời”.

Hai

Đối với Juliet, những tháng ở nhà tù Bristol chỉ là thứ khai vị cho những gì sắp tới, khủng khiếp hơn nhiều. Tù nữ đa phần là gái điếm, ăn cắp vặt, hoặc những người đói nghèo cùng cực bị bắt vì lấy cắp đồ ăn cho các con. Nhiều đêm họ đánh nhau, và bọn cai tù xông vào nện tới tấp bất kỳ ai trong tầm dùi cui của chúng, chửi bới họ bằng những lời tục tĩu không kém. Juliet chỉ còn cách nép sát vào tường cùng những người tù ít ngổ ngáo hơn.

Nữ tù phải bổ sung xuất ăn của họ bằng cách lấy lòng bọn cai ngục. Đối với đám gái điếm thì không có vấn đề gì, song Juliet quyết giữ lòng tự trọng, không chịu bán mình mặc dù bọn gác ngục công khai gạ gẫm.

Đám bạn tù ngạc nhiên thấy cô gái nhỏ nhắn như vậy mà lại dữ dằn bảo vệ những thứ nàng có, và vì đã biết tội ác mà cô gái phạm phải, họ tỏ ra kính nể theo cách thô thiển của họ. Thực ra nàng cũng chẳng hơn họ ở bất cứ điểm nào. Đối với kẻ giết người thì hãy nên thận trọng, họ nói với nhau như vậy, và vì thế nàng có thể đổi chác áo quần không dùng đến mà không sợ họ nểng mết. Nàng chỉ giữ lại chiếc khăn mặt và cục phòng, mà thực tế cũng chẳng để làm gì vì nhà vệ sinh chỉ có các trang bị rất sơ đẳng, song nàng cố gắng lau rửa người thật sạch. Chẳng phải loại tù bị phát vãng được ưu tiên hơn; theo chỗ nàng biết, tình thế của họ lại càng bi đát.

Mãi cuối mùa hè mới có một chiếc tàu của công ty Đông Ấn ghé cảng Bristol và được lệnh chở một số tù sang Australia. Chỗ ăn ở của tù rất chật chội, vì đây là loại tàu chở hàng là chính, nhưng các Cao ủy đại diện cho Đức Vua thì lại hơi lo lắng về việc các trại giam ở Anh đã chật ních tù. Bất cứ tàu nào qua phương Đông đều có thể phục vụ Đức Vua

bằng cách chở một số tội phạm, và thế là không cần phải mất công lo nhà để giam giữ họ ở Anh nữa.

Chiếc tàu ba buồm có tên là “Grace” đậu ở cảng Bristol ba tuần, bốc dỡ chè và gia vị chở từ Tây lan và một ít len từ Sydney về. Tàu sẽ phải chở một số nông cụ và nhiều loại đồ gia dụng mà dân mới định cư ở Australia yêu cầu.

Thuyền trưởng Ross Jamieson không hài lòng lắm khi biết tàu của anh được giao chở mười lăm tù phát vãng. Công ty có lợi hơn nếu tàu chở hàng hóa; chở hàng sống loại này cần phải chú ý hơn là chở toàn bàn tử và cuộc xẻo. Nhưng anh lại là nhân viên của công ty, nên phải tuân lệnh thượng cấp là những người rất cần thiện chí của các vị Cao ủy đại diện Đức Vua.

Tờ mờ sáng hôm tàu chuẩn bị nhổ neo, một chiếc xe ngựa mui trần chạy đến đậu ngay trên bến. Trong ánh sáng leo lét của chiếc đèn treo chỗ người đánh xe, một đoàn tù cả nam lẫn nữ lôi thôi lếch thếch, chân đeo xiềng nặng được đưa xuống. Ross Jamieson đứng trên đài cao nhìn xuống, môi mím chặt tỏ vẻ ghê tởm. Nước da cháy nắng, tóc đen nhánh, và lúc này mặt ánh lên vẻ ngạo mạn vô thức dưới chiếc mũ ba cạnh, trông anh giống một trong những vị tiên bói Ê cốt của mình - mắt sắc như mắt điều hâu, quai hàm bạnh ra, hiên ngang chờ đợi đội quân áo đỏ của xứ Hanover đang tiến đến gần. Thật là một lũ cùng khổ, anh nghĩ. Quân áo rách bươm bẩn thỉu, người ngòm không được tắm rửa, mùi hôi hám của họ xông lên tận chỗ anh đứng, mặc dù họ co ro mãi tít dưới xa, người run lẩy bẩy trong buổi hừng đông lạnh buốt.

Đội giải tù đang lên tàu. Anh xuống gặp và họ đưa cho anh một tập giấy tờ.

“Ngài chuyển cho ngài Thống đốc khi tàu đến vịnh Botany. Trong này có ghi tên tuổi tù nhân, tội trạng và án tù. Ngài không cần phải lo chúng gây rối; bọn chúng phần lớn là loại móc túi và trộm cắp. Chín nam và sáu nữ tất cả”.

“Lũ đàn bà phạm tội gì?”

“Hầu hết là tội trộm cắp và gái điếm cướp tiền khách làng chơi. Trừ một đứa phạm tội giết mẹ”.

Ross Jamieson rướn lông mày hỏi: “Giết mẹ à? Đó là một trọng tội. Tại sao nó không bị treo cổ?”

“Thưa ngài tôi không được rõ. Chắc ông chánh án nhẹ tay, và con bé còn trẻ quá”.

“Mặt hàng này có vẻ xấu đấy”. Vốn là người rất sùng tín, Ross thấy chuyện đó kinh khủng quá. “Con bé ấy có phá phách không?”

Người giải tù lấy tay xoa chiếc cằm râu ria lởm chởm. “Thưa ngài, cô ta nói chung là hiền lành, song dữ như cọp nếu bọn lớn hơn định giở trò lợi dụng”.

“Tôi sẽ không cho phép đánh nhau trên tàu của tôi. Nếu cô ả giở trò đánh lộn, cứ treo cổ nó lên là xong chuyện”.

“Thưa ngài, đúng vậy”. Người gác tù nhìn khuôn mặt khuất trong bóng chiếc đèn. Cặp mắt nghiêm khắc, mồm mím chặt với vẻ cương quyết ấy làm ông ta tin người đàn ông này đã nói là làm. “Ngài cho phép đưa họ lên tàu chứ?”

“Vâng. Sỹ quan phụ tá của tôi sẽ chỉ cho ông chỗ dành để nhốt tù ở cuối tàu”.

Ross trở lại đài chỉ huy, khuỷu tay chống trên lan can, đứng nhìn đám tù đang lên tàu. Đám phụ nữ trông đều giống nhau, người nào cũng tóc tai rũ rượi, áo váy bẩn thỉu. Họ hơi loạng choạng khi tàu lắc lư theo thủy triều đang lên, rồi viên sỹ quan và đám áp giải dẫn họ về phía đuôi tàu.

Mười phút sau, viên sỹ quan trẻ tuổi báo cáo: “Thưa ngài, các khoang tàu đã đầy kín, toàn bộ hàng đã lên tàu”.

Ross gật đầu và ra các mệnh lệnh cho thủy thủ. “Tất cả các vị trí chuẩn bị. Hãy nhổ neo và ra khơi”.

Tàu “Grace” trôi theo ngọn thủy triều xuống phía cửa biển và khi ra đến biển, tàu căng hết buồm và phóng nhanh qua eo biển Bristol về phía bờ biển nước Pháp. Gió biển lồng lộng và tàu “Grace” lướt như bay trong khi hừng đông đang hé sáng, ánh dương hồng nhàn nhạt như những chiếc nan quạt từ chân trời vươn tới trời cao.

Tàu đi vòng qua cụm đảo nhỏ Scilly, chẳng lâu nói lùi xa dần về phía đuôi tàu. Suốt tuần đầu, thời tiết không thay đổi, nhưng khi tàu họ đến gần bờ biển nước Pháp, chuẩn bị vào vịnh Biscay nổi tiếng thì trời bỗng tối sầm lại. Người lái tàu liếc nhìn thuyền trưởng Jamieson đang đứng chấp tay sau lưng, nhú mày nhìn la bàn.

“Sắp chuyển thời tiết xấu, thuyền trưởng ạ”, anh ta đánh liều lên tiếng và khuôn mặt cau có quay lại phía anh ta.

“Ừ, mẹ kiếp! Hãy thay đổi đường, cho tàu vào gần bờ hơn”. Anh nhìn phía trước. Không kịp rồi, thật tệ hại. Nếu phải chạy dọc bờ biển Pháp, lại mất thêm vài ngày nữa. Tổ cha cái vịnh chó chết này. Biển ở đây cứ đồng bóng như đàn bà. Anh gật đầu với người lái, rồi đi xuống khoang tàu kiểm tra xem tất cả hàng hóa đã được chằng dây cẩn thận chưa.

Gió thổi mạnh, chiếc tàu xoay buồm lựa hướng gió tránh cơn bão đang tới gần. Jamieson đi qua khoang đuôi tàu nhưng hề nghĩ tới đám hàng sống anh đang chở. Số nông cụ anh chở trên tàu còn có giá đối với người định cư ở New South Wales hơn là mấy tên tội phạm này. Cứ có thức ăn nước uống, mỗi đứa một chiếc nệm mỏng và bác sĩ trên tàu sẽ cho thuốc khi cần, thế là đủ. Anh còn bận tâm tới số dê sắp đưa lên tàu ở Capetown, hơi sức đâu mà nghĩ đến họ.

Mưa bắt đầu rơi. Thuyền trưởng Jamieson khoác áo vải dầu, đội mưa, vật lộn trong luồng gió mạnh trên boong lên đài chỉ huy. Biển trở nên hung dữ hơn, sóng chồm lên mũi tàu, con tàu nhỏ dũi lên dập xuống như quả bóng trong tay đứa trẻ.

Thuyền trưởng luôn mồm nguyên rửa, ngã lộn vào buồng lái và nhe răng cười với người lái tàu. Cả hai đều có vẻ thích thú. Vật lộn với biển cả là điều sung sướng nhất đối với bất kỳ thủy thủ nào. Cho dù cạm bẫy

của biển khơi có kinh khủng thế nào, vượt qua được chúng quả thật là một chiến công đối với những con người ngang tàng này.

Hai người đứng tỳ tay lên bánh lái đã được cột chặt, mắt chăm chú nhìn về phía trước, lạng lã bất chấp sóng dữ, điều chỉnh hướng đi của con tàu.

Con tàu vật lộn với biển cả trong suốt hơn một tuần.

Nhiều lần họ nhìn thấy bờ biển nước Pháp, nhưng tàu Grace vẫn tiếp tục đi theo hướng cũ, mặc dù ván tàu cọt kẹt như sắp vỡ tung trước cơn sóng dữ. Khi họ qua khỏi vịnh, biển lặng dần, bầu trời cao lên như thừa nhận thất bại. Mặt trời ghé mắt lo lắng nhìn qua mây, rồi mỉm cười chúc mừng con tàu nhỏ vừa qua cơn bão tố.

Thuyền trưởng Jamieson xoa xoa cái cằm chưa cạo, nhìn bầu trời cao mỉm cười: “Hướng Lisbon, Jake! Không biết tàu có hỏng gì không”.

“Hẳn rồi, thuyền trưởng ạ. Tất nhiên là đi Lisbon”.

*

*

*

Trong hầm tàu ở phía đuôi, Juliet Westover mở mắt thấy bầu trời xanh qua lưới sắt của cửa lên boong. Sau mấy ngày liên bầu trời lúc nào cũng đen kịt, những tia nước từ những đợt sóng biển chồm lên boong lạnh như băng chảy xuống thang lên, nàng không dám tin vào mắt mình khi thấy mặt trời. Nàng đưa mắt nhìn quanh hầm tàu nồng nặng mùi nôn mửa và thấy những người tù khác đang nằm bò ra đệm, mặt mũi xanh xao, bơ phờ qua mấy tuần say sóng. Nàng cũng bị ốm, nhưng ốm vì không khí trong hầm giam này hơn là vì con tàu lắc lư. Giá nàng được lên trên boong, gió biển thổi tung mái tóc, nước biển toé mặn chát đầy mặt thì chắc nàng sẽ không còn cảm giác bụng đau quặn và buồn nôn. Còn gì sung sướng hơn khi được nằm yên trên đệm, ngắm nhìn bầu trời trong xanh sau bao ngày bị dôi lên đập xuống không ngừng. Bao ngày

nàng tự hỏi? Có lẽ phải vài tuần rồi. Bị giam hãm trong bóng tối, con người mất hết cảm giác về thời gian. Có lẽ bây giờ họ sẽ được cho phép lên boong tàu tập thể dục. Ngoài cậu bé người xứ Goan ngày ngày buộc dây đưa thùng nước và bữa ăn xuống hầm, họ không được tiếp xúc với người nào khác, trừ tiếp xúc giữa đám tù với nhau là điều Juliet không thích chút nào.

Khi tàu đến vùng nước lặng ngoài khơi Bồ Đào Nha, họ được lệnh lau cọ hầm tàu. Bàn chải và giẻ lau được ném xuống, sau đó cửa thông lên boong vẫn để mở. Không ai từ trên theo thang xuống hầm, trừ chú bé nhà bếp dùng dây kéo những xô nước bắn lên và đưa xuống những xô nước sạch. Tất cả những việc này được tiến hành dưới con mắt theo dõi chặt chẽ của anh chàng sĩ quan trẻ đang cầm khẩu các bin sẵn sàng nhả đạn. Chỉ sau khi hầm tàu được lau chùi khá sạch, họ mới được phép lên boong.

Juliet hít sâu vào lồng ngực không khí trong lành của biển. Gió biển thổi tung mái tóc trong khi nàng bám chặt tay vào lan can. Gió cũng có nhiều loại khác nhau, nàng nghĩ. Đều là gió trời cả, song chúng mang theo hương vị của những khoảng không gian mà chúng đi qua. Ngọn gió thuở ấu thơ của nàng mang hương vị của rừng, của những hàng cây ẩm ướt và trên hết là mùi của lũ ngựa hoang. Còn ngọn gió này mang vị mặn của biển, làm cơ thể và đầu óc nàng như tỉnh ra. Nàng biết sau đó gió sẽ trở nên nóng và có lẽ yếu dần khi thổi đến châu Phi. Gió của vùng New South Wales sẽ ra sao đây? Khí hậu ở đây nóng hay lạnh? Không ai trong đám tù biết điều đó, mà loại thông tin này khó có khả năng anh chàng cầm các bin kia lại cho nàng biết.

Chỉ một lúc sau họ đã được lệnh trở lại hầm tàu. Con tàu sẽ phải vượt qua eo Gibbranta trước khi đi dọc bờ biển Tây Phi. Nàng biết đó là một châu lục rộng, và phải mất bao nhiêu tuần nữa họ mới đến được nơi họ phải đến? Ngay cả cuộc sống lưu đày mà được hít thở không khí trong lành cũng còn hấp dẫn hơn phải sống trong hầm tàu bẩn thỉu, ngột ngạt với mười lăm người tù không lấy gì làm sạch sẽ. Những người đạo đức mà đôi lúc cũng nhẩn tâm làm sao! Tổng tất cả vào một chỗ dưới hầm

tàu, đàn ông hay đàn bà, già hay trẻ cũng mặc. Chẳng lẽ họ nghĩ đã là kẻ tù tội thì chẳng còn cảm giác hay cảm xúc gì sao?

Thuyền trưởng Jamieson đứng trên đài chỉ huy. Khí hậu ngày càng nóng. Tàu sắp ghé cảng Rabat của Ma rốc - vào thời gian này trong năm, ở đó chỉ có cái nóng nhiệt đới và đầy ruồi nhặng. Anh đưa mắt nhìn phía cuối tàu. Viên sĩ quan trẻ có nhiệm vụ canh gác tù đang xách súng xuống cát vào tủ đựng vũ khí. Nó làm Jamieson sực nhớ sự có mặt của đám tù đáng ghét trên tàu.

Cho đến lúc này vẫn chưa có chuyện gì rắc rối. Nhưng khi tàu chạy men theo bờ biển Tây Phi, nhiệt độ cao dần, Ross tự hỏi không biết có nên chuyển đám tù nữ qua chỗ hầm súng hay không. Hầm phía đuôi tàu thiếu không khí và cái nóng nhiệt đới dễ làm người ta nổi khùng lên. Lộn xộn rất có thể xảy ra ở dưới đó, và anh chàng sĩ quan trẻ chưa quen việc chở tù dễ có khả năng xả súng vào đám tù trong lúc hoảng hốt. Ngoài việc được lệnh giao đám mười lăm tù nhân này cho viên thống đốc, anh không muốn tù nhân nào chết trên tàu của anh, cũng như không muốn có năm sáu tù nữ ếnh bụng ra đấy. Về điểm này, anh vừa buồn cười vừa bức khi nhận thấy hình như đã quá muộn: đám nữ tù không muốn chia tay với số còn lại. Mặc khác, nếu bọn gái điểm này làm bọn tù đàn ông choảng nhau, anh sẽ lập tức ngăn chặn các cuộc ẩu đả vì ghen tuông ấy. Anh không có cảm tình gì với bọn này, nhưng ngày hai lần khi cửa thông xuống hầm được mở ra, mùi hôi thối bốc lên làm người khỏe cũng thấy lộn mửa, và điều sơ đẳng nhất là phải làm gì đó để giải quyết *chuyện ấy*, nhất là khi trời nóng nực thế này.

Giá mà anh biết, dưới đó trong hầm giam bắn thủ cũng có người đang nghĩ như anh. Mồ hôi chảy ròng ròng trên mặt, Juliet Westover đang cố giữ cho mình khỏi phát điên bằng cách tập trung nghĩ tới những trận mưa xuân - những làn mưa mát lạnh xối xả đổ xuống vùng đồng hoang, gió mơn man mái tóc khi nàng cười con ngựa của ông Shephard và mùi thơm ngậy ngát của cỏ vừa cắt, cùng những chùm hoa tím đầu mùa. Nếu nàng buộc đầu óc mình chỉ nghĩ tới những cái đó, nàng sẽ có thể quên đi nỗi khó chịu lúc này. Nàng phần uất nghĩ lẽ ra thuyền trưởng phải ra lệnh mở cửa thông lên boong, để không khí lọt xuống

hầm tàu. Làm sao họ có thể trốn được khi tàu đang ở giữa biển khơi, dưới con mắt theo dõi của những người có súng chứ? Cho dù họ là kẻ tù tội, đối xử kiểu này cũng là vô nhân đạo.

Nàng nhắm mắt, cố hình dung làn nước mát mùa xuân trong hồ mơn man tấm thân nhóp nhép của nàng. Người nàng bốc mùi đến chết khiếp lên được. Nàng cố gắng lau chùi người ngòm cho sạch trước những cặp mắt hau háu của đám đàn ông. Nàng thêm được lột bỏ hết quần áo, người trần truồng mà dội nước biển, xát xà phòng cho sạch, rồi lau khô bằng chiếc khăn sợi thô nàng vẫn còn giữ được. Nhưng làm thế chả khác gì mời mọc gã tù nào tóm được nàng trước tiên. Cho đến bây giờ họ vẫn để nàng yên sau khi giở trò cầu véo và gạ gẫm một cách vô liêm sỉ. Nàng dùng chân, tay, cùi trỏ chống cự quyết liệt, được sự động viên bất ngờ của đám tù nữ là những người không muốn để xén mất cái phần ít ỏi mà họ kiếm được khi phục vụ đám đàn ông.

Nàng nghĩ tới những tuần, thậm chí những tháng dài đằng đẳng trước khi tàu tới nơi cần đến. Cái nóng ngột ngạt đã tác động tới họ. Những vụ cãi lộn đã nổ ra. Đám đàn ông khỏe hơn giành quyền chia nước và thức ăn bằng cách thượng cẳng chân hạ cẳng tay với nhau. Nàng lo lắng nghĩ, không biết nàng còn trụ được bao lâu trong việc bảo vệ khẩu phần ít ỏi, và quan trọng hơn là giữ được mình trước sự tấn công của bọn kia. Ở đây làm gì có sự cách biệt, và nàng ngày càng dễ ý thấy những cái nhìn đầy thèm khát của họ đang chĩa vào nàng.

Trong hầm giam chật như thế này, khó có thể giữ được vẻ kín đáo khi người ta chỉ có chiếc áo vải bông và những đồ lót tã nát - cả hai thứ đều rách toạc qua các vụ cầu xé nhau ở nhà tù Bristol. Giấy và tất đã phải đổi lấy thức ăn, đôi chân trần của nàng có vẻ thu hút sự chú ý của đám đàn ông, những kẻ nhìn khắp tấm thân mảnh mai của nàng với vẻ ngày càng táo tợn. Năm nữ tù kia xem ra dễ tính với họ, nhưng có trời biết được lúc nào đám đàn ông sẽ thử vận may với cô gái duy nhất đã tỏ ra khinh bỉ những lời gạ gẫm của họ.

Nàng đang ngồi ở bậc thang cuối, đầu óc còn mãi nghĩ đến mùi thơm mát lạnh trong nhà để sữa của bà Shephard, mùi hoa hồng ngào ngạt

qua cửa sổ bay vào, thì cảm thấy bàn tay ai đó nắm chặt mắt cá chân nàng. Nàng giật thót người, cơn mơ màng tan biến ngay.

Nàng nhìn xuống thấy khuôn mặt cảm bệnh đen thui của một gã tù. Hấn nhả nhỏ làm vẻ dễ thương, hai hàm răng vàng xỉu và những ngón tay cẩu bẩn của hắn lần sờ bấp chân nàng.

“Bỏ cái tay bẩn thủ khỏi chân tôi”, nàng rít lên, nhấc chân qua chỗ khác.

“Vẫn còn giở trò làm cao ư?”, gã nhìn nàng với ánh mắt đều cáng. “Tại sao em không tử tế với Jeb White này như những con đĩ kia? Họ không bao giờ từ chối trò vui vui một chút, nhất là khi anh chia bớt cho họ suất ăn của anh. Thằng Tom Cooper kia kìa, nó ăn yếu nên cho anh chỗ nó ăn còn thừa”.

“Thì cứ việc ăn đi, nói lời thôi làm gì”, Juliet giận dữ bảo.

“À, Tom nó cũng chẳng để ý. Nó không phải loại thích đàn bà. Anh sẽ chia cho em một phần nếu em tốc váy lên cho anh một lúc trong góc kia. Anh nói thế là công bằng quá rồi, đúng không?”

“Vậy thì hãy đem cho người nào cần sự hào phóng của anh, Jeb White ạ. Tôi không muốn của anh thứ gì, anh nên hiểu điều đó và đừng nói nữa cho hoài hơi”.

“Em nói có vẻ mạnh đấy, em ạ. Nhưng trước khi tàu vào vịnh Botany, em lại chẳng bò đến anh xin ăn cho mà xem”.

“Tôi cần gì phải làm thế? Với tôi, suất ăn hàng ngày là đủ”.

“Sẽ không đủ đâu nếu anh lấy của em khi ông sĩ quan đi ra chỗ khác”.

Juliet cố xua nỗi hoảng hốt trước những lời gã nói. Gã đủ sức làm việc đó và nàng sẽ chẳng có ai giúp đỡ.

“Anh mà làm thế tôi sẽ mách ông sĩ quan”, nàng đáp, cố lấy giọng dữ dằn.

“Mách tay trẻ trẻ mang súng các bin ấy à?”, Jeb White cười chế nhạo. “Thằng cha nhát như cáy. Em không nói hấn xuống được đây mà chơi trò sắp ngựa với anh đâu”.

“Vậy thì tôi mách thuyền trưởng. Tôi sẽ kêu thuyền trưởng đến. Ông ấy sẽ không sợ anh”.

Jeb White cười ré lên, mồm hơi rình ghé sát mặt Juliet. “Có lẽ cô chưa thấy thuyền trưởng. Tôi không nghĩ ông ta thêm để ý gì đến chúng ta từ khi tàu rời Bristol. Một kẻ ngạo mạn. Nhìn chúng ta lên tàu cứ như nhìn một đám hủi ấy. Tôi nghĩ ông ta không quen chỗ những đồ hôi thối trên tàu và rất không hài lòng về chuyện đó. Loại người như ông ta không thích giao thiệp với bọn người vô lại như chúng ta. Việc đó chắc là giao cho đám sĩ quan dưới quyền. Cô em phải nên biết điều, hãy để anh làm người bảo vệ cho. Joe Bates cũng đã để mất tối cô, mà không phải mình nó đâu. Tốt hơn là đừng khước từ anh. Anh xử sự như một người đàn ông tử tế, cho cô em được tự nguyện và nhẹ nhàng đến với anh. Trước sau gì anh cũng vớ được cô em, vì vậy đừng nên giở quẻ làm gì”.

“Ai bảo mày thế hả?”, ai đó gầm ghè phía sau Jeb White. “Chúng ta đã quyết định tung đồng xu xem ai được cô ta trước cơ mà? Vậy mà mày lại mò đến cô ta như kiểu đã thắng cuộc là thế nào, hả?”

“Ồ, Joe Bates, thì ra là mày!”, Jeb gầm gừ. “À, sự thể là thế này. Tao nghĩ cô ta nên kiếm lấy một người thành phố biết cách làm một cô gái thấy vui vui, hơn là vợ một thằng bị bắt vì tội ăn cắp chiếc bánh mì đáng giá vài xu. Mày đúng là thằng nhà quê, để bị tóm chỉ vì vài đồng xu!”

“Tao nghĩ mỡ ví của người ta thì hay lắm đấy? Nếu mày khôn ngoan đến thế, sao mày lại cùng bị chở đi trên tàu như tao?”

Jeb White rút bàn tay nhóp nháp của hấn khỏi gối Juliet và đứng dậy đối mặt với Joe Bates. Hai đứa gườm gườm nhìn nhau như hai con chó tranh nhau khúc xương. Juliet trèo mấy bậc thang, cảm thấy lợm

giọng khi thấy mình là thứ hai đua tranh nhau. Cầu Chúa trên trời, xin hãy cho con chết giữa biển còn hơn phải nằm trong cánh tay ôm ấp của hai đứa này. Xin cửa lên boong hãy mở ra đi, nàng thầm cầu nguyện. Dù viên sĩ quan có bắn chết nàng khi nàng cố chạy ra lan can tàu, thì cũng còn đỡ ghê tởm hơn là để hai đứa kia giành giật nhau tấm thân của nàng.

Hai đứa sỉ vả nhau thậm tệ, và khi cơn giận bốc lên cao độ, hai đứa lao vào đâm đá nhau loạn xạ. Những người tù xúm xít xung quanh, hò reo khích lệ, mấy nữ tù hét lên thích thú. Tiếng ồn ào rộ lên, dội vào vách hầm và Juliet rúm người trên cao, hai tay bịt chặt tai vì kinh hoàng. Đứa nào thắng sẽ được quyền lôi nàng vào góc hầm và biểu dương thắng lợi của mình bằng một cách cổ điển nhất.

Nàng trườn vội lên nấc thang trên, tay đập âm âm vào nắp dẫy. Xin hãy rủ lòng thương, mau đến đây cho, nàng thầm kêu. Không chỉ hai gã đang nện nhau mà hình như tất cả đám tù đang loạn đả; máu nóng bốc lên, họ đâm đá chí tử vì những chuyện cãi vã từ trước, hoặc vì chuyện coi thường nhau mà họ tưởng tượng ra. Juliet thấy đám đàn bà cấu xé nhau, dùng đầu gối thúc vào bụng nhau vì cái nóng không thể chịu nổi đốt cháy cơn giận đã khô như đồng bụi nhùi.

Nắp dẫy kêu cọt kéo rồi mở tung ra. Tiếng gào thét, chửi bới từ dưới hầm vọng thẳng tới chỗ viên sĩ quan trẻ đang nhìn xuống với vẻ mặt hoảng hốt đến sững sờ. Sàn hầm là một đám người hôi hám, thở hồng hộc đang đâm đá nhau. Mồm anh ta mấp máy nhưng không ai hiểu anh ta nói gì vì quá căng thẳng.

Juliet ngược mắt nhìn lên, tay bám chặt vào bậc thang. Nhiều người nữa tới, nhưng nàng không nghe tiếng họ nói gì. Một người cao lớn, mặt khó dăm dăm lạnh lùng nhìn xuống, rồi hất hàm ra lệnh cho ai đó. Juliet bắt đầu cố leo lên boong.

Người ta hất mạnh cái gì đó qua cửa thông xuống hầm, rồi cả một khối nước lớn trút thẳng xuống ngực, làm Juliet ngã lộn từ trên thang xuống đám người đang loạn đả. Một chiếc giấy đập đúng trán, và Juliet

ngã lộn xuống sàn hầm. Hầm tàu bỗng quay tít; người đau nhói, nàng tối tăm mặt mũi và ngất đi.

Đàn ông, đàn bà cuống cuống chạy dạt ra, miệng la hoảng và lẫn trong tiếng ồn ào ấy là tiếng lạch cạch của chiếc máy bơm tay đang phun xối xả nước biển mặn vào các góc hầm. Cơn giận dữ tắt dần. Đám tù ướt như chuột lột ngược mắt nhìn lên, mồm há hốc.

Một nữ tù cười như điên loạn. “Cám ơn thuyền trưởng đã cho tắm, nhưng ông quên chưa pha nước thơm rồi. Giờ ông cho khăn bông và phấn để người ngọm khô ráo chứ? Rất vui lòng để ông thưởng thức người tôi”.

“Câm mồm”, thuyền trưởng Jamieson điên tiết quát. “Ta sẽ nện cho cả lũ người một trận”. Anh đưa mắt nhìn quanh hầm, rồi dừng lại chỗ Juliet đang nằm rúm người bất động.

Sức mạnh của dòng nước làm váy nàng xoạc rộng, để lộ đôi chân trần thon dài. Chiếc áo ướt sũng bó sát cơ thể trẻ trung làm nổi bật tất cả các đường nét từ ngực xuống hông. Anh chau mày khi thấy nàng nằm bất tỉnh.

“À kia làm sao thế?”

Jeb White vội bò đến cạnh Juliet, đưa tay ôm nàng vào lòng.

“Chỉ bướt đầu chút thôi ạ. Tôi sẽ săn sóc cô ấy. Ông khỏi cần phải lo về chuyện đó. Cô ta là người tình của tôi. Chỉ cần tôi vuốt ve chút đỉnh là cô ấy lại khỏe như thường”.

“Jeb White, mày nói dối!” Joe Bates hét. “Cô ta vừa là người của tao, vừa là của mày. Chúng ta vẫn chưa giải quyết xong chuyện ấy”.

Ross Jamieson lại nhìn cô gái. Mái tóc đen nhánh khô dần, cuốn thành từng lọn quanh khuôn mặt trắng nõn và luồng nước biển đã làm sạch bớt những vết bẩn trên áo cô. Thân hình bất động của cô trông thật thanh cao trong vòng tay của gã tù nhân nọ. Cô trông còn trẻ - chẳng hơn đứa trẻ là mấy - và anh tự hỏi có phải cái vẻ kiêu diễm hơn mấy cô

gái điếm ấy đã cho cô sức mạnh mặc cả trong cuộc đấu tranh sinh tồn hay không? Anh nhìn bộ mặt râu ria đen sì của gã tù và nhận thấy hai bàn tay thô kệch của gã đang sờ vú cô gái. Chẳng lẽ gã bịa ra chuyện đó một cách vô căn cứ ư? Gã tù kia rõ ràng là nghĩ như thế, xét theo ánh mắt gã nhìn tên đồng bọn. Nếu cửa lên boong đóng lại, chắc chắn đó là tín hiệu để hai gã nện nhau tiếp.

Mi mắt cô gái động đậy, rồi đôi mắt nâu rất to đầy đau đớn mở ra nhìn xoáy vào anh. Cô gái có vẻ sững sờ, mặt không có biểu hiện nhận ra người xung quanh.

“Xin bà tha thứ... Không hiểu sao tôi lại bị ngã... có một khối mềm mềm to...” Mi mắt nhắm lại và mặt nàng tái nhợt.

Căn hầm im lặng bỗng vang lên tiếng cười nói toang toác của một phụ nữ. “Một khối to mềm mềm cơ đấy! Không phải Jeb White, cũng không phải Joe Bates. Giá mà cô đếm được những vết thâm tím trên người tôi nhỉ? Cứ như cả một túi than rơi vào người!”

“Đồ đĩ, nói năng cho cẩn thận, kéo tao cho người mày thâm tím hơn nữa”, Jeb White gầm gừ. “Cô gái của tao bằng vạn cái thứ mày, và tao nhất định sẽ chăm sóc cô ta”.

“Vậy thì mày hãy nhanh lên khi mà cô ta còn đang ngất xỉu, nếu không cô ta sẽ cào nát mặt mày ra khi cô ấy tỉnh lại”. Chuỗi cười khàn khàn vang lên.

“Còn tao thì sao, hả?”. Joe Bates làu bàu. “Tao cũng khoái con bé đó”. Gã đứng lững lững trước mặt gã đang ngồi, tay nắm chặt.

Cặp mắt ti hí tham lam của Jeb White ngược nhìn Ross. “Xin ngài đừng nghe lời nó! Nó đã xài tất cả đám đàn bà ở đây và bây giờ nó muốn cả cô gái của tôi. Nó là giống lợn ghen ăn tức ở, song tôi sẽ không cho phép nó đến gần cô gái của tôi. Cô ấy không phải dành cho hạng người như nó”.

Ross gần như không còn kiên nhẫn được nữa. Anh cần được tắm rửa và thay quần áo sau một ngày nóng nực như thế này. Hóp một ngụm đồ uống lạnh cũng không phải là không đúng lúc. Song anh có một linh cảm là lạ. Anh bỏ đi lúc này tức là để cái thân hình đang nằm trơ ra đó tùy thuộc vào tay hai kẻ đang tranh giành nhau, mà cô gái đầu đã ở trong trạng thái để cho một trong hai gã ôm ấp.

Anh tự nguyện rửa mình vì cái cảm giác thương hại này. Cô ta là kẻ trọng tội giống như những đứa khác. Tại sao anh lại để mình quan tâm đến cô ả ấy, dù lúc này cô ta nhỏ bé và bất lực đến mức nào đi nữa? Thế nhưng những lời thầm thì ấy không hề mang giọng thô lỗ như anh tưởng. Hơn nữa, còn một cái gì đó gần như rõ ràng là thích thú, một cảm giác chờ đợi kì quặc, giống như cái náo nức của người xem trước khi màn sân khấu được kéo lên.

Anh nhìn chằm chằm vào mặt Jeb White. “Cô ta có chấp nhận làm người tình của mi không?” anh hỏi, tự mình cũng thấy ngạc nhiên vì đã nhượng bộ với cái cảm giác day dứt phi lý này.

“Thưa ngài, tôi đã nói với cô ta ngay trước lúc nắp đậy hầm tàu được mở ra”.

“Và cô ta bảo sao?”

“Cô ấy thủ thỉ vào tai tôi những lời ngọt ngào là tôi đích thực là người dành cho cô ấy. Chúng tôi im lặng ngồi bên nhau, đặt kế hoạch cho tương lai khi chúng tôi đến nơi. Cô ấy nói đủ mọi chuyện và những lời yêu thương. Thưa ngài, tôi xin lấy mạng sống của tôi mà thề đó là sự thật, như chân lý trong sách Phúc âm vậy”.

“Trong lúc xung quanh ồn ào như vậy ư? Hoặc giả mi không nhận ra điều đó?” Mắt Jeb White lo lắng đảo đi đảo lại và Ross nói tiếp: “Vậy tại sao cô ta lại ở trên đỉnh thang khi ta cho phun nước biển vào hầm? Lúc đó mi ở đâu? Chắc không phải cũng ở trên thang, nếu không ta đã phải nhìn thấy mi chứ”.

Jeb cố trấn tĩnh đáp: “Thưa ông thuyền trưởng, chúng tôi đang chơi một trò ả. Cô ta đang muốn trêu tôi, giả vờ bỏ chạy, thế là tôi đuổi theo cô ấy”.

“Vậy là không phải mi ngồi yên lặng như mi vừa nói. Mi là kẻ dối trá và chắc chắn cũng là tên gây rối. Ta không cho phép đánh đấm nhau trên tàu của ta”.

Jeb nhún vai. “Tôi phải đánh lại để giữ tài sản của tôi chứ, thuyền trưởng? Thằng nhãi ranh ăn cắp vật Bates ấy gây sự trước”.

“Vậy thì chiều nay lúc mặt trời lặn, cả hai sẽ bị đánh mỗi đứa mười roi. Và ta báo trước, ta mà thấy đánh nhau ở dưới ấy, mỗi đứa sẽ bị hai mươi roi. Bây giờ đưa cô gái lên đây”.

“Thưa ngài thuyền trưởng, để làm gì ạ? Cô ấy sẽ tỉnh trong nháy mắt”.

“Làm theo lời ta bảo, nếu không tối nay mi sẽ ăn hai chục roi. Rõ ràng cô gái cần được chăm sóc thuốc men. Foster, chĩa súng vào thằng này. Nếu hắn còn muốn cãi thì bắn bỏ luôn”.

Jeb White tuân theo, không dám nhìn đôi mắt đầy vẻ tàn nhẫn của thuyền trưởng. Hai thủy thủ xuống khiêng Juliet lên boong. Nàng cảm thấy gió biển mát rượi lùa trên da mặt trong khi người bỗng bênh trong bóng tối; mắt nàng động đậy rồi mở ra.

Nàng thấy trước mặt là bầu trời xanh cao lồng lộng và không khí ngập tràn mùi biển. Liếm đôi môi khô nẻ, nàng cảm thấy vị mặn. Đầu óc nàng dần tỉnh táo. Hồi nãy là một đợt sóng cực lớn chụp lấy nàng, làm nàng tức thở và cuốn nàng đi. Không, không phải sóng biển mà là vòi nước miệng rộng phun thẳng vào đám tù dưới hầm tàu.

“Thuyền trưởng. Ngài sẽ trả lại cô ấy cho tôi chứ?” nàng nghe giọng gian xảo làm ra vẻ hiền lành của Jeb White. “Không được ôm ấp cô ấy, tôi sẽ cảm thấy rất cô đơn”.

“Tối nay mi sẽ bận ngồi xoa các vết lằn roi, còn đâu thời gian mà cô đơn”, Ross nói tàn nhẫn. “Nhưng cô ta sẽ được trả về ngay khi bình phục. Nghỉ một tối đi. Cả mi lẫn cô ta sẽ không còn hơi sức đâu mà làm trò chim chuột”.

Juliet cố chống khuỷu tay nhóm dậy, người đau nhức. Nàng lơ đãng nhìn cảnh xung quanh, rồi nhìn bóng người cao lớn đang đứng nhìn nàng với vẻ thản nhiên. Nàng thấy đôi mắt khắc nghiệt và khuôn mặt ngạo mạn của một người đàn ông rõ ràng là có quyền thế.

“Ông thuyền trưởng?” nàng thều thào hỏi.

“Gì?”. Câu trả lời cộc lốc và thản nhiên.

“Xin ông... xin đừng trả tôi về dưới ấy”.

“Sao thế?”

“Chúng... chúng là loài thú vật. Cái bọn đàn ông ấy”.

“Chúng cũng là tù như cô”.

“Tôi... tôi biết, nhưng chúng làm tôi sợ”.

“Cô đã có người bảo hộ rồi. Cái tay Jeb White nói cô là người tình của hắn. Hắn sẽ coi sóc cô”.

“Hắn nói dối! Tôi không phải người tình của hắn”.

Nàng nói với giọng quyết liệt đến nỗi đầu óc nàng tỉnh hẳn.

“Vậy thì ai?”

“Ông bảo sao? Ông muốn nói ý gì?”

“Cô ăn nằm với ai trong chuyến đi này?”

“Không với ai cả. Tôi xin thề là như vậy”.

“Thôi nào, đừng làm bộ ngây thơ với tôi nữa. Chúng ta đã lênh đênh trên biển mấy tuần rồi. Đừng làm ra vẻ cô vẫn chưa ngã vào tay ai. Mà dưới đó có tới chín tù nam. Chắc cô phải tuyên bố thế nào thì chúng mới đánh nhau để tranh giành cô chứ? Cô đã chán gã nhân tình của mình và tìm khoái cảm trong chuyện làm hai gã đàn ông choảng nhau chứ gì?”

“Không, không! Tôi không có ai là nhân tình hết! Tôi không muốn chúng đánh nhau. Tôi không thể can chúng ra được. Chúng không có quyền nghĩ...”

“Cô muốn chúng làm gì khi cô cứ phơi ra cả đồng thể kia? Đây đâu phải là phòng khách ở Bristol, song tôi không nghĩ cô đã từng thấy một phòng khách như vậy”.

Juliet tỳ gối đứng dậy, người run lên vì tức giận. Nếu người nàng không đau ê ẩm, đầu óc nàng không mê muội đi vì sợ, chắc nàng đã không nói như bây giờ.

“Người như ông làm sao hiểu được cuộc sống ở tù là như thế nào? Con người muốn sống thì phải ăn, và khi không có tiền thì phải bán cả những thứ ít giá trị nhất. Một chiếc ruy băng, đôi tất cũ hoặc đôi giày, thậm chí cả cái bàn chải tóc! Chính thế người tôi mới phơi ra cả đồng thể như cách ông nói. Còn nói về chuyện phẩm hạnh thì thưa ông, đó là chuyện riêng của tôi và chắc ông cũng vậy. Nếu như chế độ công lý này còn chút gì gọi là tử tế, thì đàn ông và đàn bà cần được giam riêng. Và ông thì lại công phần quá vội, làm cho tình trạng ấy xấu thêm bằng cách tống cả hai loại tù vào cùng trong hầm tàu! Vậy mà ông lại còn trơ tráo làm bộ ghê tởm trước những gì xảy ra ở đó!”

Sửng sốt trước những lời nói vô mặt ấy, một lát sau Ross mới nói được. “Câm mồm”, anh gầm lên như sấm. “Tôi không phải đến đây để cãi vã với cô”.

Song Juliet chẳng còn cãi vã được với ai. Mắt nàng dại đi, người lắc lư rồi đổ sụp xuống ngay trên boong tàu.

Ross rơi vào tình tạng khó xử. Cơn giận của anh lên đến tột đỉnh, song lúc này đối tượng căm ghét của anh bỗng lẫn ra bất tỉnh nhân sự, không phải chịu những lời miệt thị đau như roi quất của anh nữa. Anh nhìn xuống hình hài co rúm nằm đó, thấy rõ vết bầm trên trán. Anh cau mày giận dữ.

“Mang cô ấy vào cabin hành khách”, anh ra lệnh. “Và mời thầy thuốc đến xem cô ta thế nào. Và chốt chặt cửa xuống hầm tàu lại. Cái bọn cặn bã này làm tôi phát chán thế là đủ rồi”.

Anh đội lại chiếc mũ ba cạnh lên đầu rồi rảo bước, sôi lên trong cơn giận dữ không chế ngự nổi vì một nữ tù lại dám nói với anh như vậy. Sau đó, đứng ghéch chân lên chiếc bàn nhỏ trong cabin, tay cầm cốc rượu vang, anh nhớ lại những lời cô ta nói. Đồ chó cái xác láo, những lời công kích của cô ta gãy gọn và nói với giọng của người có giáo dục. Nếu chỉ thế thì cũng chưa có gì đáng nói - có thể cô ta đã làm cho một gia đình khả kính nào đó và học một được lối nói ấy - nhưng điều cô ta nói việc giam riêng tù nam tù nữ là rất có lý. Có thể, tất nhiên đây hoàn toàn có tính chất giả thiết, đó là một cô gái có phẩm hạnh tốt chẳng may phạm tội. Vậy thì cô ta hầu như không thể duy trì được những tiêu chuẩn đạo lý nếu bị nhốt chung với bọn đầu trâu mặt ngựa, khóa chặt trong hầm hàng tuần với đám lưu manh vô lại mà thú vui duy nhất là thỏa mãn dục vọng của mình.

Anh có cảm giác bứt rứt mà anh không thích, là đáng ra anh phải dành chỗ chứa súng để nhốt tù nữ.

Như có lần anh đã nghĩ. Nhưng đa số không phản đối việc bị nhốt chung với tù nam. Vậy hà cớ gì phải bận tâm với lời của một nữ tù? Anh nhún vai. Dù sao bây giờ cũng đã quá muộn. Cô gái này hoảng sợ trước bạo lực mà chính cô ta gây nên và chỉ tìm cách làm anh rũ lòng thương hại. Chưa lúc nào anh tin cô ta là một nạn nhân vô tội. Cô ta còn trẻ, nhưng thiếu gì bọn con gái sớm bước vào nghề gái điếm và nhanh chóng học được nghệ thuật đấu tranh sinh tồn? Dù là tội gì, cô ta cũng đã bị coi là có tội, và công lý đã phải ra tay. Cô ta không đáng để anh phải bận tâm, anh quyết định như vậy, và uống cạn cốc rượu. Khi thầy thuốc

tuyên bố cô ta đã bình phục, cô ta sẽ được đưa trả về hầm giam. Cứ để bọn chúng giải quyết việc riêng của chúng với nhau, nhưng phải bằng cách yên lặng hơn.

Thuyền trưởng Ross Jamieson là một thủy thủ chuyên nghiệp đã phục vụ Công ty Đông Ấn mười năm. Tàu “Grace” là tàu đầu tiên anh nắm cương vị thuyền trưởng, và nó giúp anh thỏa mãn hoài bão mà anh đã ấp ủ từ tuổi mười lăm khi anh vào làm chú bé chạy việc trên tàu của Công ty. Cha anh là con trai thứ trong một gia đình người Ê cốt. Sau một cuộc cãi nhau kịch liệt với ông bố, ông mang vợ và cậu con trai bỏ nhà xuống phía Nam. Ông mong mỗi được học hành và không muốn dính vào chuyện cấy cày trên mảnh đất ấy, sẵn lòng dành việc đó cho anh trai là người thừa hưởng tài sản của cha. Tại sao ông lại phải làm cái chân quản lý cho ông anh cả lười biếng chẳng chịu chú ý gì tới tài sản mà ông ta được thừa hưởng chứ? Ông muốn được làm thầy giáo suốt ngày vui đầu vào sách, chứ không phải dầm chân trên những thửa ruộng mới cày. Thế nhưng dù say mê học hành, ông vẫn không thành công vì ông không có khả năng truyền đạt cho bọn trẻ. Là học giả, chắc ông cũng đã được lưu danh, song vì lương lậu chẳng được là bao, ông buộc lòng phải nhận dạy thêm lũ trẻ chẳng hứng thú gì chuyện học hành. Lòng kiêu hãnh không cho phép ông trở về Êcốt, thành thử vợ và cậu con trai ông sống trong túp nhà chật chội với số tiền chẳng đủ để chi tiêu. Ross chẳng bao giờ được thấy lại quê hương vì lòng kiêu hãnh của ông bố cũng chẳng kém gì lòng kiêu hãnh của người con trai thứ và hai bố con không bao giờ liên lạc với nhau.

Sau khi cha mẹ qua đời vì không đủ sức đề kháng trong cuộc vật lộn với bệnh viêm phổi, Ross từ biệt căn nhà ở London và nộp đơn xin vào làm việc ở văn phòng của Công ty Đông Ấn. Giống như cha, anh cũng có lòng kiêu hãnh thật ghê gớm và không gì có thể buộc anh ngửa tay xin ông nội giúp đỡ. Thật may mắn, cậu bé phụ việc cabin trên chiếc tàu đang đậu ở cảng vừa bị gãy chân. Không may cho cậu ta, nhưng lại là may cho Ross. Tàu sắp nhổ neo, và ông thuyền trưởng vốn đã nóng tính lại càng tức giận bởi cái mà ông cho là sự hỗn xược của cậu bé phụ việc - bỏ ông ta mà không hề báo trước.

Chuyến đi đầu tiên trên con tàu nhỏ của Công ty từ Tilbury tới Bombay đã đẩy lên trong Ross lòng say mê biển cả suốt cuộc đời. Vì anh là người nhanh hiểu và có học, nên các sĩ quan trên tàu rất thích dạy anh cách đọc hải đồ, sử dụng máy phương vị và định hướng theo sao. Tất cả là nhờ sự trầm tĩnh không thể giải thích được của ông thuyền trưởng khó tính, hình như là vì cậu bé này nhanh chóng hoàn thành mọi nhiệm vụ của mình, nên không mấy khi ông thuyền trưởng phải cáu.

Hai năm sau, với lời giới thiệu của ông thuyền trưởng, Ross được thăng cấp sĩ quan và trong vòng mười năm làm cho Công ty, anh được thăng tiến mãi. Mặc dù “Grace” chỉ là một tàu nhỏ, trọng tải có ba trăm tấn, song anh vẫn sốt sắng nhận quyền chỉ huy khi người ta giao nó cho anh. Chiếc tàu đầu tiên trong cuộc đời một sĩ quan hàng hải là một cái mốc trong sự nghiệp của anh. Một ngày nào đó anh hi vọng sẽ được chỉ huy chiếc kì hạm của Công ty Đông Ấn, nhưng để được như thế, anh cần có mười năm đi biển không phạm sai sót nữa. Còn lúc này, với tuổi hai mươi lăm, anh bằng lòng với cương vị thuyền trưởng trẻ nhất của Công ty.

Anh giật mình khi cậu bé phụ việc cabin đập cửa ầm ầm và loạng choạng bước vào.

“Có chuyện gì mà làm ầm lên thế?”, anh cúi kính hỏi.

“Thưa thuyền trưởng, không có gì đâu ạ. Tôi chỉ đến dọn giường để ông nghỉ và chuẩn bị quần áo cho ông tối nay”.

Ross nhìn cậu bé với vẻ không lấy gì làm thân thiện. “Cậu có đem lại chiếc khuy bị đứt tối qua không? Và tôi tin lần này cậu đánh giầy cho tôi tốt hơn”.

“Vâng, thưa Ngài”. Cậu ta đặt đôi giầy cạnh ghế của Ross. Các vết tay lem luốc in rõ trên đôi giầy.

Ross nhìn chiếc áo vét màu xanh ve trắng của mình. Khuy đã được đem lại, song vụng về đến nỗi lệch khỏi lỗ khuyết. Một bên ve áo còn hằn vết tay đen xì.

“Trời đất ơi! Cậu định để tôi đi dự tiệc với các vết tay của cậu in đầy quần áo, giày dép thế này ư? Đưa tôi xem tay cậu nào!”

Cậu bé chìa đôi tay lem luốc, các móng tay đen xỉ. “Thưa ngài tôi đã rửa sạch rồi ạ”.

“Trước hay sau khi cậu đánh giày cho tôi?”, anh chán ngán hỏi.

“Thưa ngài, trước khi đánh giày ạ”, cậu ta trả lời với vẻ kiêu hãnh. “Đúng như ngài đã dặn”.

“Và sau đó thì đơm khuy chú gì?”

“Thưa ngài, vâng ạ. Có sao không, thưa ngài?”

Ross lắc đầu. “À không, không có chuyện gì đâu. Mà này, có bao giờ cậu mơ ước trở thành pháo thủ không?”. Anh chỉ hỏi chơi vậy, nhưng mặt cậu bé rạng rỡ hẳn lên.

“Ồ, thưa ngài, có ạ”. Nhưng nụ cười của cậu tắt ngấm”. “Mà không được đâu, thưa ngài”.

“Sao vậy?”

“Dạ, vì ai sẽ chăm sóc ngài và lo chuyện quần áo ngài chứ?”, cậu bé hỏi với vẻ hết sức ngây thơ.

Ross cố làm bộ tỉnh khô. “Ồ, có chuyện đó thật, song tôi nghĩ có thể thu xếp được”, anh nói nhẹ nhàng. “Nào thôi, cậu ra đi để tôi thay quần áo”.

Sau khi cậu bé ra khỏi cabin, Ross dùng miếng xấp tẩy sạch vết tay bẩn trên ve áo và dùng vải cũ lau lại đôi giày. Các thuyền trưởng đều có người phục vụ, chuyện ấy đã thành lệ, song cho dù có thế, anh thà không có người phục vụ ồn ào và vụng về như cậu bé này, tự lo cho mình còn hơn. Anh không thuộc loại sĩ quan thích phô trương như thường gặp trong Hải quân Hoàng gia, mà là một thủy thủ thực thụ, quen tự mình làm lấy mọi việc.

Anh đeo chiếc cổ cứng hồ bột màu trắng, thân hình cao lớn nhưng mềm mại hơi cúi xuống để tránh cụng đầu vào trần, khoác chiếc gilê thêu kim tuyến trước khi mặc chiếc áo vét màu xanh sẫm có hai ve dài màu trắng.

Trong chiếc hòm nhỏ cửa lật có hai chiếc bàn chải tóc cán bạc. Anh chải mái tóc đen xoắn tít, cặp mắt dưới đôi lông mày đen rậm ngấm nhìn vào gương. Mắt anh màu xanh lục, hai khoe mắt có nhiều nếp nhăn nhỏ do vẫn thường phải nheo nheo vì nắng gió biển khơi. Nhưng mắt anh nhìn tinh hơn mắt người thường. Đầu anh đang nghĩ đến đất liền mà con tàu dự tính sẽ cập bến trong ba ngày nữa.

Capetown, nơi định cư của người Hà Lan trên bờ biển châu Phi, là nơi họ thường ghé tàu vào mua lương thực và nước uống. Thành phố nằm trên vùng bờ biển trống trải, nhưng các trại chủ người Hà Lan lại sẵn sàng bán cho họ dầu, hoa quả tươi và thậm chí cả súc vật cho dân định cư ở Australia. Sau Capetown, tàu sẽ chạy một đoạn đường dài xuống phía Nam, rồi sau đó là tới lục địa mới.

Anh đi qua hành lang tới cabin dùng làm phòng ăn, nơi các sĩ quan khác đang đợi.

*

*

*

Ở cuối hành lang, trong một trong hai cabin hành khách trên tàu, Juliet Westover đang nằm ngủ sau khi uống thuốc. Chấn phũ kín từ vai xuống chân và đầu nàng quấn băng có tẩm thuốc. Thầy thuốc là một ông già nghĩ rằng không nên cởi bỏ áo nàng trong lúc nàng đang còn bất tỉnh. Ông đã có thừa kinh nghiệm tránh không để mình bị lời ong tiếng ve là không đứng đắn, nhưng ông đã khám đầu nàng rất kỹ, và kết luận là nàng chỉ bị xây xát thôi. Để tránh những biến chứng về sau, trong lúc nàng chột tỉnh lại nhưng vẫn còn mê man, ông đã cho nàng uống một liều laudanum; đó là cách tốt nhất để bộ óc được nghỉ ngơi trong trường hợp bị chấn thương ở đầu.

Mãi sáng hôm sau nàng mới tỉnh dậy và chỉ còn thấy hơi vầng đầu một chút. Kinh nghiệm những ngày ở tù đã dạy nàng cần phải tỉnh ngay khi nghe tiếng bước chân. Người nào ngủ quên chắc chắn sẽ mất khẩu phần ăn được phát. Nhưng hôm nay tỉnh dậy, nàng lại nghe tiếng động từ bên ngoài và nàng ngáy người ngạc nhiên mất một lúc trước nơi ở lạ. Nhưng rồi nàng nhanh chóng nhớ ra. Chiếc giường đệm mềm, cái chăn sạch sẽ và không có người tù nào xung quanh thế này đã là sung sướng lắm rồi, mặc dù trong phòng rất ít đồ đạc. Nàng nằm úp mặt xuống gối, cố tận hưởng những giây phút khoan khoái trước khi bị đưa trở lại hầm tù.

Bất ngờ nàng nghe tiếng gõ nhẹ trên cửa và sau đó một ông già bước vào. Ông nhìn nàng mỉm cười khi thấy nàng đã thức dậy. Cái kế hoạch mới thành hình trong lúc nàng còn mơ màng giả bộ vẫn chưa tan biến ngay khi ông cất tiếng chào.

“Chào cô. Trông cô đã khá hơn. Cô ngủ ngon chứ?”

“Vâng, thưa ông”.

“Tôi là thầy thuốc”. Ông ngồi xuống mép giường và tháo băng quấn đầu nàng. “Tốt lắm. Cô may mắn chỉ bị xây xước thôi”.

“May mắn ư?”, nàng day lại. “Giá tôi gãy cổ chết thì lại hay hơn”.

“Bây nào. Cô sẽ cảm thấy khá hơn ngay thôi”.

“Ông muốn nói là khi tôi được trả về đúng chỗ của tôi chứ gì?”

“Tôi chỉ là thầy thuốc thôi cô bé ạ. Nhiệm vụ của tôi là chăm sóc người ốm cho dù họ ở đâu cũng vậy, chứ không phải quyết định số phận của họ thế nào”.

“Tôi xin lỗi. Tôi thật sự biết ơn lòng tốt của ông”. Những giọt lệ yếu đuối trào trong mắt nàng. “Lại được nằm trên chiếc giường thực sự là tuyệt diệu biết bao. Xin ông bỏ quá cho những lời ngu ngốc của tôi”.

Nàng chớp chớp đôi mắt đắm lệ và nhìn quanh cabin. Ở một góc nhỏ dùng làm chỗ thay quần áo phía xa, nàng nhìn thấy thành cao của chiếc bồn tắm. Nàng ngây người với vẻ thêm khát, rồi từ từ quay lại nhìn ông bác sĩ.

Ông ngoái cổ xem cái gì làm vẻ mặt nàng lạ lùng đến thế, rồi ngoảnh lại cười nhìn nàng.

“Chắc cô đang tự hỏi đó là cái gì phải không?”, ông hỏi.

“Tôi biết chứ. Đó là cái bồn tắm”. Nàng trả lời và lại tiếp tục nhìn.

“Cô đã bao giờ dùng nó chưa?”

“Dùng nhiều chứ ạ”.

Nàng thấy ông già nhướn lông mày thích thú đầy vẻ khoan dung.

“Thưa ông, tôi xuất thân từ một gia đình khả kính. Những đồ dùng loại này không phải là lạ đối với tôi. Tôi cũng vào tù chưa lâu lắm”. Nàng nhìn thẳng khuôn mặt hiền hậu của ông. “Liệu có thể... tôi biết, tôi không nên hỏi... song tôi lại hết sức vui sướng... việc ấy có phương hại gì đâu?”

“Cô muốn được dùng bồn tắm phải không?”

“Thưa ông, vâng. Tôi biết tôi sẽ phải trở lại hầm tàu, nhưng tôi muốn chỉ một lần trong suốt chuyến đi này được cởi bỏ quần áo và tắm rửa đàng hoàng. Ở dưới kia không thể làm thế được với đám tù nam giới nhòm ngó xung quanh”.

“Tôi phải báo cáo thuyền trưởng là cô đã bình phục”.

“Xin ông làm ơn cho phép. Chỉ nửa giờ thì có sao đâu?”

Ông nhìn đôi mắt nâu đầy vẻ cầu khẩn và nhớ đến những cô con gái của ông. Dù cô ta phạm tội gì, cô ta vẫn là một phụ nữ, mà lại nói năng rất là nhã nhặn. Và lại, điều cô ta yêu cầu cũng đâu có nhiều nhận gì.

“Thôi được, nhưng nhớ là nửa giờ thôi đấy. Có khăn tắm và xà phòng trên giá ấy. Thùng đựng nước biển ở gần bồn tắm. Chúng tôi định đón một hành khách nhưng ông ta phải hoãn chuyến đi. Cô hiểu là tôi phải khóa cửa trước khi ra ngoài chứ? Đừng lợi dụng lòng tin của tôi mà bỏ trốn nhé”.

“Không đâu, thưa ông. Tôi xin hứa như vậy”, nàng đáp với vẻ mặt rạng rỡ. “Cám ơn ông. Cám ơn ông”.

Ông khẽ lắc đầu trước vẻ hớn hởi của nàng, rồi ra ngoài. Juliet nghe tiếng chìa xoay trong ổ khóa. Nàng tung chăn, vội vàng đến góc thay quần áo. Thùng nước ông vừa nói nằm ngay chân bồn tắm; người ta đã khoan lỗ lắp vòi nước cạnh thùng. Nàng vịn vòi và dòng nước chảy vào bồn âm ỉ vì phơi nắng suốt ngày.

Nàng vội vàng cởi bỏ xống áo bẩn, chiếc quần lửng và vắt chúng vào một đồng trước khi ngâm mình trong bồn tắm - niềm hạnh phúc nàng không ngờ lại có được lúc này. Cục xà phòng để trên giá chẳng có mùi gì nhưng cũng dùng được, và nàng khoan khoái xát nó lên người. Không có loại xà phòng nước làm mềm bớt nước biển, nhưng dù sao nó cũng tẩy sạch hết lớp ghét tích tụ trong chuyến đi.

Tóc nàng cũng được gội xà phòng và khi nàng tắm xong, nước trong bồn đen ngòm. Nhưng người và tinh thần sảng khoái. Da dẻ nàng đỏ hồng sau khi nàng dùng khăn tắm lau khô khắp người. Nàng nhìn đồng quần áo bẩn với vẻ ghê tởm. Làm sao nàng có thể chịu được khi mặc lại chúng chứ? Trong giây phút bỗng bột, nàng vắt chúng vào bồn nước, rồi dùng khăn tắm quấn kín người, buộc chặt hai đầu khăn quăng ngang ngực. Nàng quỳ xuống cạnh bồn tắm, vò mạnh quần áo cho sạch hết bụi bẩn.

Nàng vừa vắt xong quần áo thì nghe tiếng chìa xoay trong ổ khóa. Đã hết nửa giờ rồi ư? Thôi được, quần áo sẽ khô trên người khi nàng trở lại hầm giam nóng như lò ấ.

“Cô đang làm cái trò quỷ quái gì thế?” nàng nghe một giọng gay gắt hỏi.

Nàng vụt quay đầu nhìn quanh, mái tóc còn ướt loà xoà và mắt nàng mở to đầy vẻ kinh hãi. Người đang đứng ở cửa không phải là ông bác sĩ, mà là người đàn ông cao lớn giận dữ hôm qua cúi nhìn nàng nằm trên boong tàu. Nàng nhớ đó chính là người nàng đã nói năng xác xược trong lúc quần trí! Tim nàng thót lại trước cái nhìn của viên thuyền trưởng.

“Tôi... tôi tắm”, nàng lắp bắp đáp.

“Cái đó thì đã rồi”, anh nói cộc lốc, mắt nhìn nàng từ mái tóc xõa trên đầu tới đôi chân thon dài. Chiếc khăn tắm ướt chỉ che được bộ ngực, cặp mông, mà lại dán chặt vào người nàng như một lớp da thứ hai. Ngay cả trong cơn tức giận, anh vẫn phải thừa nhận đường nét hoàn hảo của thân hình nàng. Ánh mắt anh lướt trên đôi bờ vai trắng như ngà, chiếc cổ nhỏ, khuôn mặt trái xoan có cặp môi run run và đôi mắt nâu to tròn như mắt bồ câu. Chẳng khó khăn gì cũng biết cô ta kiếm sống bằng cách nào! Làm sao một gã có tiền và lại máu gái không bị cám dỗ bởi đôi môi chín mọng kia và tấm thân thon lả lủn hứa hẹn cả thiên đường khoái lạc ấy chứ!

Ross Jamieson nhận thấy mình đang ngây người nhìn, nên vội nghiêm nét mặt, cau mày giận dữ vì đã đứng ngắm nàng với vẻ thán phục. Cô ta là một con diêm đã thành án, giờ lại nhớ nghề xưa nên sẽ phải gánh chịu hậu quả.

“Ai cho phép cô được làm như vậy, hả?” anh hỏi giọng gay gắt hơn anh định bụng hỏi.

“Thưa ông, tôi... tôi đã xin phép ông bác sĩ; ông ấy thật tử tế, nói tôi có thể dùng bồn tắm. Tôi thấy là tôi sai và tôi xin lỗi, nhưng xin ông đồ cơn thịnh nộ lên đầu tôi chứ đừng đổ lên đầu ông ấy. Ông ấy... ông ấy là người tử tế, giàu lòng trắc ẩn”.

“Về việc ấy, tôi mới là người có quyền đánh giá”, anh lạnh lùng nói. “Giờ hãy mặc quần áo vào. Tôi chắc các bạn cô đang nóng lòng đợi cô trở lại”.

Mặt Juliet bỗng trắng bệnh. Mắt nàng nhắm lại. Nhưng Ross đã kịp thấy vẻ kinh hoàng trong đôi mắt ấy. Anh cau mày.

“Bộ cô không mong được trở về với người tình hoặc những người tình của cô sao?”

Đôi mắt chợt mở ra với vẻ ngơ ngác. “Những người tình ư? Cái bọn cặn bã dưới ấy sẽ hăm hở xem đứa nào được hiếp tôi trước”.

“Hiếp cô? Cái từ đó có lẽ hơi mạnh đối với loại người như cô đấy”.

“Loại người như tôi?” Nàng cười cay đắng. “Thật chẳng lấy làm lạ loại người như ông sẽ nghĩ rằng rõ ràng tất cả tù nữ đều là đồ bẩn thỉu, đầu óc lẫn phẩm hạnh đều xấu xa”.

“Cô định bảo tôi rằng đầu óc và phẩm hạnh của cô không xấu xa chẳng?”

“Nếu tôi nói vậy ông có tin không?”

“Không”.

“Vậy thì tại sao tôi phải cố gắng làm chuyện đó?”, nàng nhún vai nói: “Bản án tòa tuyên phạt đã là dấu ấn tội lỗi, và đối với hầu hết mọi người thế là đủ”. Nàng đứng dậy. “Xin ông cho phép tôi được thay quần áo một mình chứ ạ?”

Anh nhìn đồng quần áo còn đang nhều nước mà nàng vừa cầm lên. “Cô định giặt quần áo để kéo dài thêm thời gian tự do phải không?”

“Không”. Giọng nàng dửng dưng và nhạt thếch. “Tôi rất ghét mặc quần áo bẩn sau khi đã tắm. Ít ra người tôi cũng phải sạch sẽ”.

“Quỷ bắt cô đi! Hãy hong quần áo ra cửa sổ. Tôi sẽ cho cô thời gian đợi khô quần áo. Song đừng lợi dụng lòng tốt của tôi, bày thêm trò để kéo dài thời gian phải trở lại hầm tàu đấy”.

“Vâng, thưa ông. Cám ơn ông”, nàng cố bình tĩnh đáp, mặc dù tim nàng rộn lên trước việc có thêm thời gian nghỉ ngơi.

Anh khẽ gật đầu rồi đi ra cửa. Tối đó anh dừng và nhìn lại vì một ý nghĩ bất chợt đến. “Cô biết khâu vá chứ?”

“Thưa ông, tôi biết ạ”. Nàng ngạc nhiên nhìn anh.

“Vậy thì theo tôi”.

Nàng theo vào cabin của anh và anh đóng cửa lại. Nàng đứng chỉ đến vai anh và anh có thể ngửi thấy mùi nước biển trên mái tóc vừa gội đang khô nhanh. Khuôn mặt ngược lên với vẻ dò hỏi trông hồng hào đến hoàn mỹ, đôi mắt sáng long lanh dưới đôi lông mày lá liễu. Đó là khuôn mặt của một cô bé ngây thơ trong trắng. Hèn gì cô ta coi đó là tài sản lớn của mình, anh giễu cợt nghĩ.

“Lại đây”, anh bảo và nàng ngoan ngoãn làm theo trong khi anh mở hòm quần áo, lôi chiếc áo vét ve trắng ra. “Cô xem có thể đơm lại chiếc khuy cho đúng lỗ khuyết không. Kim chỉ ở trong hộp này. Làm xong cô có thể xem dùm tôi chỗ rách trong chiếc áo gilê. Cô có thể thấy người trước vá quá vụng”.

“Ông vá lấy ạ?”

Giọng nàng nghe có vẻ thích thú và anh chăm chú nhìn nàng.

“Cậu bé giúp việc khâu”, anh lạnh lùng nói. “Cô thấy chuyện đó buồn cười lắm ạ?”.

“Không phải thế thưa ông. Nhưng tôi nghi thủy thủ là thạo việc kim chỉ lắm ạ”.

Anh cố nén cho khỏi cười. “Chắc là không, khi họ có tham vọng trở thành pháo thủ”.

Bất giác nàng cười khúc khích và nói: “Thảo nào!”.

Tiếng cười của nàng thật dễ lây, suýt nữa Ross cũng cười theo, nhưng vội kìm lại được vì nhớ đến địa vị của mình. Anh không được

phép để cô ta mỗi chài vào những hành động thiếu suy nghĩ hoặc ban ơn cho cô ta trong giây phút vui thú bất ngờ.

“Tôi sẽ để cô làm việc được giao”, anh nói với giọng hách dịch.

Khi anh mở cửa cabin, một luồng gió từ cửa sổ ủa vào, thổi bật chiếc khăn tắm che thân nàng. Anh kịp thấy chiếc đùi tròn lẳn và chiếc mông trần trước khi Juliet đỏ mặt kéo khăn che lại. Nhưng như vậy lại làm tuột nút buộc ở trên và chiếc khăn xổ ra, để lộ bộ ngực của nàng. Nàng quay ngoắt lại, kéo hai mép khăn khi nó sắp sửa rơi xuống sàn.

Khi Ross thấy má nàng ửng đỏ, anh tự hỏi không biết có phải con gái muốn đỏ mặt lúc nào cũng được không? Liệu đây có phải là một trò tinh quái để bầy anh không? Nếu thế, anh biết cách tránh không rơi vào bẫy. Anh rảo bước tới chiếc tủ nhỏ, lấy ra chiếc áo ngủ vải bông kẻ sọc, rồi vắt nó ra giường. “Mặc vào cho khỏi phải đỏ mặt. Phí công vô ích thôi nên đừng cố gỡ mảnh khốe ấy ra với tôi nữa”.

Anh ra ngoài dập mạnh cửa trước khi Juliet kịp làm gì khác ngoài việc ném theo anh cái nhìn đầy căm tức. Tay run run, nàng khoác chiếc áo lên người. Nàng xắn tay áo, buộc vạt áo cao lên bằng đoạn dây nàng tìm thấy trong góc phòng và cảm thấy thoải mái hơn nhiều. Anh ta thật là một người khó chịu, nàng nghĩ, và đã đánh giá mình hơi cao khi tưởng tượng nàng muốn hiến thân như anh ta vừa ám chỉ.

Nàng không mất nhiều thời gian để đơm lại chiếc khuy trên áo vét và mạng lại chỗ rách trên chiếc gilê khéo đến nỗi khó lòng nhận ra chỗ vá.

Nàng ngồi yên một lát, rồi đánh bạo lôi tất cả quần áo trong hòm ra xem có chỗ nào bị rách hoặc khuy sắp đứt không. Nàng vui vẻ khâu lại một vài chỗ, đơm lại một số khuy, gạt bỏ mọi suy nghĩ về cảnh khốn quẫn của nàng sau khi hết đoạn nghỉ ngơi này.

Tiếng lách cách ngoài cửa làm nàng giật mình, lòng đau đốn trước ý nghĩ lại phải trở lại hầm giam. Nhưng cửa mở, một cậu bé cao lớn bước

vào, đôi chân trần nện mạnh trên sàn chẳng kém gì đi ủng. Cậu ta đã dùng vai đẩy cửa mà vào, đặt một tô cháo to xuống cạnh chỗ nàng ngồi.

“Ông thuyền trưởng bảo mang đến cho chị, vì ông ấy biết sáng nay chị không được ăn”, cậu ta nói, tò mò ngắm nàng và nhìn vết bầm trên trán nàng.

“Ồ, cảm ơn cậu”, Juliet vui vẻ nói, mùi cháo thơm lừng làm nàng ngợp người. Nàng đặt chiếc áo cuối cùng nàng đang vá qua bên.

“Chị làm gì ở đây thế?”

“Hôm qua tôi bị ngã. Ông bác sĩ để tôi trong cabin hành khách. Rồi thuyền trưởng của cậu yêu cầu tôi vá áo cho ông ấy. Tôi hy vọng cậu không phạt ý chứ?”.

Cậu bé nhìn nàng, mặt rất tươi. “Phạt ý ư? Tôi không chịu được chuyện khâu vá, nhưng người giúp việc trên tàu phải làm việc đó, chị hiểu không?”

“Cậu không thích làm chân phụ việc à?”

“Không thích lắm, chị ạ. Nhất là sau khi tôi đã nhìn thấy súng ống. Khâu vá, giặt giũ là việc của đàn bà, song thuyền trưởng cần tôi, nên tôi đành phải làm. Chị bị tù phải không?”

Juliet gạt đầu trong khi ăn cháo.

“Trông chị không giống tù chút nào”, cậu ta bảo. “Trông chị giống một cô gái hiền lành dễ thương như chị gái tôi vậy”.

“Đúng thế”, Juliet cười nói. “Nhưng chẳng ai tin điều đó đâu”.

“Nỡ nào họ lại để chị dưới hầm tàu chung với đám người xấu ấy chứ!”

“Về điều này tôi đồng ý với cậu, nhưng biết làm thế nào được? Ông thuyền trưởng có nói khi nào ông ấy đến tìm tôi không?”

“Ông ấy bảo sẽ đến ngay, chị ạ. Ông ấy đã ăn xong và cũng đã đổi gác rồi”.

“Vậy thì tôi phải mặc quần áo mới được”.

Cậu bé mang bát đi. Juliet thu dọn kim, chỉ, rồi trở lại cabin hành khách. Quần áo nàng hong nắng đã khô.

Nàng cởi chiếc áo ngủ và đặt nó trên giường. Nàng chui đầu vào áo của nàng, vuốt phẳng nó xuống, lòng thầm ước nó bằng lụa màu chứ không phải bằng sợi bông thô cứng. Nàng thở dài, nhìn qua cửa sổ một lúc lâu. Chỉ có biển cả mênh mông, nhưng một luồng gió mát ùa vào, thật hạnh phúc biết bao sau những ngày ngọt ngào trong hầm tối. Vậy mà nàng sẽ phải quay về đó! Để một lần nữa trở thành đối tượng tranh giành giữa hai gã ghê tởm chẳng kém gì nhau.

Cảnh trước mắt nàng nhòa đi, những giọt nước mắt buồn tủi chảy dài trên má. Thật bất công khi bị gán cho cái tội không phải nàng gây ra, rồi bị dòm ngó với vẻ khinh bỉ hoặc thèm khát tùy theo địa vị của kẻ nhìn nàng. Nàng lấy mu bàn tay gạt nước mắt.

“Cô vẫn cố chài tôi bằng cách ăn mặc hở hang như thế hả?”, nàng nghe giọng ai đó hỏi.

Nàng nhìn quanh, vì không nghe thấy tiếng bước chân vào, và qua làn nước mắt mờ mờ thấy bóng thuyền trưởng. Thân hình nàng lồ lộ trong ánh nắng, nàng đứng bất động mất một lát, rồi đôi vai nàng rũ xuống.

“Tôi không biết ông có mặt ở đây”, nàng thần thờ đáp.

“Cậu bé không nói với cô là tôi đến à?”

“Có. Chính thế tôi vội mặc quần áo”.

“Và tôi thấy là cô mặc hơi lâu, để lại có thể đỏ mặt làm duyên khi tôi thấy cô gần như trần truồng”, anh nói với vẻ giễu cợt.

“Sao ông lại có thể tự cho mình là hấp dẫn đàn bà đến thế? Ông chẳng qua chỉ là người có quyền lực và sức mạnh mà thôi”, nàng trả miếng ngay. “Tôi biết ông nắm vận mạng tôi trong tay, song điều đó không cho ông quyền mặt sát tôi. Tôi không có ý định chài ông và cũng sẽ không chịu để ông giễu cợt...”

Chỉ hai bước anh đã qua hết cabin và nắm chặt hai cổ tay nàng.

“Cô sẽ phải tuân theo những gì tôi muốn cô làm. Cô không có quyền gì hết trên tàu này. Tôi có thể ra lệnh đánh cô vì tội xúc phạm, nếu tôi muốn”.

“Vậy thì ông hãy làm đi, nếu điều đó làm ông cảm thấy hãnh diện hơn”, nàng đáp lại. “Tôi thà bị đòn roi còn hơn phải nghe những lời thô bỉ của ông. Tôi thấy ông quá quắt và tự đánh giá mình quá cao!”

Anh nhìn nàng, mặt sa sầm. “Vậy sao?”, anh hỏi giọng lạnh tanh. “Vậy nếu tôi cho cô chọn hoặc ngủ với tôi, hoặc trở lại hầm giam, cô sẽ trả lời thế nào?”

Juliet nghệt thở. Chưa bao giờ nàng nghĩ đến điều đó. Vẫn còn có cách để thoát khỏi nỗi kinh hoàng nơi hầm tối ư? Nàng cố sắp xếp những ý nghĩ lộn xộn trong đầu. Nàng thấy rõ ràng không thể trụ được nữa trước hai gã tù đang thêm khát nàng. Quãng trường tới Australia vẫn còn dài. Chắc chắn một trong hai đứa sẽ đeo đuổi đến cùng, cả bằng vũ lực lẫn mảnh khoe, và khi đã chán nàng, hẳn sẽ quăng nàng cho thành kia một cách không thương tiếc, như đứa trẻ vứt đồ chơi khi nó không còn thích nữa. Nàng sẽ vẫn chỉ là một con tù mặt hạng, hơi hám, suốt ngày dành nhau suất ăn, dấn sâu vào chuyện xấu xa như những người tù khác mà nàng khinh bỉ.

Còn ông này là người đàn ông hoàng. Dù ông đòi hỏi gì đi nữa, ít ra nàng cũng được sạch sẽ, ăn uống tử tế, được tự do hít thở không khí trong lành trên boong, thoát khỏi những bàn tay gian tế và những lời vô sỉ của đám người kia. Cái nàng mất sẽ là sự trinh trắng của nàng, nhưng chẳng thà mất nó cho ông ta còn hơn mất vào tay một kẻ như

nhóp, râu ria không cạo và mồm thối như Jeb White ư? Nàng sẽ sử dụng ông như ông ta nghĩ sẽ sử dụng nàng.

Ross thản nhiên đứng đợi. Cô ta định kéo dài thời gian để kích thích dục vọng của anh, cho anh có dịp được ngắm kĩ tấm thân hở hang của cô ta ư? Con người thích giấu cợt trong anh cho rằng cuối cùng nàng sẽ trả lời đồng ý. Có con điếm nào lại không tìm cách có được địa vị khá hơn? Dù cô ta ra vẻ ta đây, nói tới những lời “mặt sát” và “giấu cợt”, song khi phải tính đến cuộc đời nhàn nhã hơn, có người phụ nữ nào lại cự tuyệt điều đó, cho dù nó trái với những gì họ say sưa nói ra mồm?

Anh buông tay nàng ra, lùi lại một chút, mắt nheo nheo quan sát nàng. Cô ta xinh thật, có thể nói là đẹp nữa, và giá cô ta sinh ra trong một gia đình tử tế, những người theo đuổi cô ta hẳn phải nhiều vô kể.

“Thế nào?” anh khẽ hỏi.

Juliet mỉm cười hơi ngập ngừng và đưa tay vuốt má anh. Ross đứng im, và nàng đến gần hơn, đặt cả hai tay lên ngực anh. Bàn tay ấm áp của nàng như đốt cháy qua làn áo anh, và anh nhìn sâu vào đôi mắt dịu dàng đầy vẻ gì nhỉ? - thanh thản, mãn nguyện - thấp thoáng vẻ đắc thắng vì đã chinh phục được thêm một người đàn ông nữa bằng tấm thân son trẻ và cách quyến rũ của cô ta?

“Tôi sẽ trả lời đồng ý”, nàng thăm thò với giọng hơi khàn.

Ross mỉm cười, gạt tay nàng khỏi ngực mình. Anh lùi lại, cố ý nhìn lướt từ bộ ngực, xuống cặp đùi và đôi chân trần của nàng.

“Tất nhiên cô sẽ trả lời đồng ý. Có con điếm nào lại nói là không chứ?” Giọng anh ngọt xớt, mà nghe vẫn lạnh tanh. “Tôi chỉ hỏi cô sẽ trả lời thế nào trước lời đề nghị như vậy. Tôi đâu có mời cô làm việc ấy!”

Ba

Juliet cảm thấy người đã lạnh cứng, tựa như dòng máu nuôi sống cơ thể nàng đã khô cạn. Đầu nàng nhẹ bồng đến kì quặc. Nàng nhìn khuôn mặt giống như mặt điều hâu đầy vẻ hờn hĩnh ấy. Điều cười nửa miệng của ông ta chỉ là cái nhếch mép độc ác. Nàng nhận ra rằng ông ta sẽ trả nàng lại hầm giam. Có phải những lời bóp chát của nàng làm ông ta tự hỏi liệu nàng còn giữ được chúng bao lâu, nếu ông ta cho nàng cơ hội ở lại trong boong không? Bị gọi là kẻ quá quắt và hờn mình hẳn đã làm tổn thương lòng kiêu hãnh của ông ta, nhất là những lời đó lại từ miệng một nữ tù thốt ra, và cách ông ta trả thù nàng là thế này đây. Nhưng sự trả thù mới độc ác chứ! Nuôi cho nàng hy vọng, để rồi chà đạp nó bằng một cú chỉ thù hằn vật vãnh, để trừng phạt nàng vì đã dám tự bảo vệ mình.

Toàn thân nàng nóng hầm hập, đầu óc quay cuồng. Khuôn mặt ông ta bỗng bênh trong màn sương, rồi nổ tung thành muôn mảnh như trong kính màu vạn hoa. Trong lúc đó, nàng nghe giọng mình nói.

“Ông thật là kẻ nhỏ mọn và hay thù vật...”, rồi sau đó người nàng như quay cuồng trong dòng xoáy đang lôi nàng vào bóng tối bất tận.

Ross nhìn thấy khuôn mặt tái nhợt và thân hình bé nhỏ cứng đờ bồng từ từ khuyu xuống như không có xương. Anh vội giang tay đỡ khi nàng ngã sấp. Anh ôm ngang lưng nàng, người nàng mềm nhũn trong tay anh. Đây chắc chắn không phải giả vờ! Anh biết thế khi thấy mắt nàng trợn ngược, thân hình nàng rũ bất động. Cô ta bị cảm lạnh, và chính là tại anh! Ma quỷ nào đã xui khiến anh có hành động đáng khinh như vậy? Anh đã chuẩn bị tinh thần nghe nàng tuôn ra những lời chửi rủa không ngớt. Ý đồ của anh là quan sát phản ứng của nàng, những cố

gắng để làm nhẹ bớt thân phận của mình bằng những trò phỉnh phờ của nàng, rồi anh mới nói quyết định cuối cùng. Lúc ấy mới tha hồ mà mặt sát và nguyên rửa.

Thế nhưng nàng không hề làm như vậy, chỉ thần thờ nhìn anh bằng đôi mắt kinh hoàng, giống như con thú nhỏ nhìn con chim ưng đang lao xuống và thấy rằng không thể trốn thoát được.

Tiếng động sau lưng làm anh chột tỉnh. Ông bác sĩ đang đứng ở cửa, đôi lông mày dóm bạc nhíu lại.

“Thuyền trưởng Jamieson, xin phép được hỏi ông định làm gì người bệnh của tôi thế? Tôi cứ nghĩ cô ta đang nghỉ, và để cô ta được yên ổn, tôi đã khóa cửa trước khi đi”.

Ross thấy vẻ ngờ vực trong đôi mắt của bác sĩ Fernley và anh cảm thấy người nóng bừng. “Quý bắt ông đi, ông bác sĩ. Tôi không có ý định gì cả. Cô ta ngất xỉu”.

“Xin ông đặt cô ta xuống giường giùm”.

Ross làm theo lời ông bác sĩ.

“Chuyện gì vậy, ông thuyền trưởng? Tôi ra ngoài khi cô ta sắp sửa tắm và khóa cửa lại”. Ông nhắc lại. “Lẽ ra tôi về sớm hơn, nhưng ông thợ mộc bị đứt tay nên tôi phải ở lại băng bó cho ông ta”. Ông nhìn Ross, mắt đầy vẻ nghi ngờ.

“Chuyện rất đơn giản, bác sĩ ạ”, Ross giải thích, cố tránh cái cảm giác của chàng học viên hải quân trước vị chỉ huy. “Tôi vào xem cô ta thế nào, thì thấy cô ta đang giặt quần áo. Tôi cho cô ta thêm thời gian hong khô quần áo đang định trả cô ta về hầm giam thì ông đến”.

“Ngay cả khi cô ta còn mặc áo lót ư?”

“Tất nhiên là không”.

“Vậy thì sao cô ta lại không có quần áo trên người?”

“Cô ta cứ dềnh dàng mãi”, Ross cúi kính đáp. “Tôi đến bảo cô ta nhanh tay lên”.

“Tôi hình dung cô ta thấy việc đó tương đối khó khăn khi bị xiết chặt trong vòng tay ông”, ông bác sĩ nói giọng khô khốc.

“Ông bác sĩ, ông nhầm rồi. Cô ta đúng là bị ngất”.

“Tôi tự hỏi tại sao?”

“Tôi không biết”.

“Ông để cô ta lại với tôi được chứ, ông thuyền trưởng? Chắc phải thế nào cô ta mới ngất xỉu. Có lẽ vết thương ở đầu nặng hơn tôi tưởng. Tôi sẽ kiểm tra kỹ và khi nào xong sẽ báo cáo ông. Còn giờ thì, ông thuyền trưởng...”, ông bác sĩ nhìn Ross chằm chằm. “Tôi sẽ chịu trách nhiệm về người tù này. Cô ta sẽ không bị trả lại hầm giam nếu không được phép của tôi. Ông hiểu chứ?”

“Tất nhiên. Tôi không có ý định vượt quyền ông trong lĩnh vực này”.

“Tôi tự hỏi vậy thì sao ông đã không đợi báo cáo cuối cùng của tôi?” bác sĩ Fernley lăm bắm khi mở cửa cho thuyền trưởng.

Ross rảo bước dọc hành lang, mặt hầm hầm. Anh chàng sĩ quan trẻ trên đường đến xin ý kiến thuyền trưởng, vừa nhìn thấy anh đã vội vàng lĩnh mất. Việc ấy cũng chẳng đến nỗi quan trọng, anh ta tự bảo, và chỉ cần thảo luận với thuyền phó cũng được.

Mãi tới lúc mặc quần áo đi ăn cơm tối, Ross mới nhận thấy chiếc khuy trên áo vét đã được đơm lại, chỗ rách trong chiếc gilê đã được mành thật khéo. Anh liếc vội túm quần áo với vẻ hơi ngờ vực. Có người đã lần giở hết các thứ ở trong. Gấu áo vét buột chỉ mà anh định bảo cậu giúp việc khâu nay không còn bị xệ xuống nữa; nó đã được khâu theo mớ cũ với những đường kim nhỏ đều mũi mà chắc chắn không phải của cậu bé. Hẳn cô ta đã làm việc không ngơi tay, song ngộ đó là cái cớ để cô ta che giấu lòng tò mò muốn biết những thứ mà anh có thì sao? Không biết có mất gì không? Tốt nhất cứ phải kiểm tra cho chắc.

Hai chiếc bàn chải tóc cán bạc vẫn nguyên chỗ cũ; cả những đồng guinea cũng vẫn còn trong ngăn kéo tủ. Cô ta không thuộc loại tắt mắt, cái đó thì rõ, song cô ta vẫn còn là một câu đố đối với anh. Nói năng gãy gọn, rõ ràng đau khổ khi phải sống trong điều kiện bẩn thỉu và hãi hùng trước việc phải trở lại hầm giam. Vậy cái gì đã làm vẻ kiêu hãnh xác xược của cô ta đổ sụp? Hăm hiếp ư? Anh nhớ đến từ cô ta dùng. Đó là một từ đáng sợ rất khó nói thành lời. Để anh rủ lòng thương hại chăng? Rất có thể là như vậy. Sau những tháng ở tù và những tuần trên tàu, khó lòng lại nghĩ rằng cô ta đã không ban phát cho ai. Anh đi ăn tối, không nghĩ đến cô ta nữa. Anh cố tình không nhắc đến cô ta khi nói chuyện với bác sĩ Fernley lúc này vừa đến, và ông bác sĩ cũng không đề cập đến chủ đề này.

*

*

*

Juliet lại tỉnh lại trên chiếc giường ở cabin hành khách. Một người nào đó đang cúi xuống nhìn nàng, và khi các ngón tay ông ta động vào mắt cá chân nàng, nàng đột nhiên hét toáng lên và hất tay ông ta ra.

“Xin lỗi cô bé nhé”, nàng nghe một giọng điềm đạm làm nàng an tâm. “Tôi đang nghĩ tại sao chân cô lại bị trầy da như thế này. Có lẽ cô đã vấp vào đâu đó”.

Juliet thấy khuôn mặt đầy lo lắng của ông bác sĩ già. Nàng nhìn quanh cabin, nhưng thuyền trưởng không còn ở đó nữa.

“Thưa bác sĩ, tôi... tôi xin lỗi. Tôi cứ tưởng Jeb White lại nắm chân tôi”. Nàng rung mình, và ông bác sĩ kéo chân trùm tận tai nàng, miệng thủ thủ trấn an nàng.

“Jeb White? Một đứa trong bọn tù à?”

Nàng gật đầu.

“Hắn độc ác với cô lắm phải không?”

“Nếu hấn độc ác trong đầu thì không đáng sợ”, nàng mệt mỏi trả lời. “Nhưng tôi thà chết còn hơn để hấn động vào người. Ông bác sĩ ạ, tôi biết người ta coi chúng tôi là cùng một giuộc như nhau, và bị dồn vào chung với nhau như thú vật. Chúng tôi là người chứ không phải là súc vật. Vì vậy cũng không có gì lạ khi tù nhân chết, hoặc giết nhau trên đường đi đày. Điều kiện giam cầm làm chuyện đó trở thành không tránh khỏi”.

“Tôi hoàn toàn cũng nghĩ như vậy, song không thể thuyết phục nhà chức trách tin được điều đó. Hầu hết những công dân tuân thủ pháp luật cho rằng các cô đáng bị như thế vì đã dám vi phạm luật pháp của nước này. Công lý không phải bao giờ cũng rủ lòng thương xót như cô nghĩ”.

“Tôi hiểu quá rõ điều đó”.

“Vậy thì ta hãy nói những chuyện vui vẻ hơn, nhé. Trong báo cáo gửi thuyền trưởng, tôi sẽ nói sau khi kiểm tra kỹ lưỡng, tôi thấy rằng cô bị kiệt sức và vết thương ở đầu biến chứng. Chúng ta cứ nói vì bị sốt nhẹ và tâm thần hoảng loạn, cô cần được nghỉ ngơi một thời gian, mà tôi tin là cho đến khi tàu chúng ta đến được Capetown”.

“Cảm ơn bác sỹ”, Juliet nói, không kìm được nước mắt, nhẹ nhõm cả người. “Liệu ông ta... liệu ông ta có chịu không? Ông ta có vẻ là người chuyên quyền độc đoán”.

“Ông ta chắc chắn phải chịu. Về các vấn đề y tế, tôi là người có quyền cao nhất ở tàu này. Thôi, giờ hãy cố nghỉ đi và lần này tôi sẽ mang chìa khóa theo người”.

Ông vỗ vai nàng rồi ra khỏi cabin. Đã từ lâu lắm rồi mới có người đối xử tử tế với nàng, nên Juliet run hết cả người, nằm khóc mãi trên giường và mệt mỏi ngủ thiếp đi đến tận tối. Nàng giật mình tỉnh giấc mấy lần, dỏng tai nghe ngóng, song không gian yên tĩnh và những vì sao lướt nhanh ngoài cửa sổ con tàu đang chạy lại ru nàng vào giấc ngủ.

Đến sáng bệnh lại tái phát, nàng vật vã trên giường, đầu nóng như lửa. Nàng không biết có đôi tay nhẹ nhàng ráp khăn ướt lên người nàng nóng hầm hập và bón cho nàng những thìa thuốc trắng như sữa. Nàng

không còn phân biệt được ngày đêm, vì sự kiềm chế của nàng trong những tháng tù đầy bỗng vỡ vụn và nàng trở nên yếu đuối như đứa trẻ bị ốm.

Đó mới là con người thực của nàng, bác sĩ Fernley nghĩ khi ông đứng nhìn khuôn mặt xanh xao và tấm thân đang vật vã của nàng. Chỉ có Chúa biết cô ta phạm tội gì, song chắc không phải là tội ác, ông nghĩ. Cô ta trông trong trắng như các cô con gái của ông, chứ không có biểu hiện đau ốm hay bệnh tật như thường thấy ở một số cô gái điếm. Ông đã cởi chiếc áo lót ướt sũng mồ hôi của nàng để khám cho nàng và ông tin nổi bất hạnh của nàng bắt nguồn từ một trò đại dột của tuổi trẻ. Rõ ràng là phi pháp rồi, nếu không thì nàng đã không phải đi chuyến tàu này, nhưng ông không nghĩ nàng lại thuộc hạng tội phạm. Ông thực muốn biết nàng phạm tội gì, nhưng trước cái vẻ lịch sự pha chút mỉa mai của thuyền trưởng Jamieson, ông thấy không nên hỏi. Ông cho rằng hồ sơ về nữ tù này chắc được khóa kỹ trong hòm sắt và chỉ thuyền trưởng mới được mở.

Quan hệ giữa hai người vẫn hơi căng, và vì thuyền trưởng vẫn không dả động gì đến chuyện sức khỏe của nữ tù này, nên bác sĩ Fernley cũng tránh không đề cập.

Song cái vẻ thờ ơ bên ngoài của Ross lại không hoàn toàn như ông bác sĩ nghĩ. Bản tính cứng rắn không cho phép ông hỏi và lòng kiêu hãnh của anh vẫn còn bị thương tổn bởi cái cách hiểu của bác sĩ Ferley đối với những hành động của anh khi cô gái bị ngất. Dùng vũ lực cưỡng đoạt một nữ tù? Đó là điều anh chưa bao giờ nghĩ tới. Thế nhưng đối với ông bác sĩ tốt bụng này, thì hình như sự thể lại đúng là như vậy. Mà cô bé này, quý tha ma bắt cô ta đi cho rồi, lại lăn ra bất tỉnh, cứ như cô gái đồng trinh e lệ sau khi nghe lời gạ gẫm khiếm nhã của ông điền chủ ở làng. Mà sao cái vẻ ốm yếu, hoảng loạn của cô ta lại làm anh bận tâm đến thế? Giống hệt như cảm giác khi anh phải bắn vào đầu con ngựa nòi palamino bị gãy chân trước khi nó nhảy dựng lên vì sợ lúc được đưa lên tàu - cũng vẫn cái nhìn dụi dụi đầy vẻ tin cậy đã làm anh có cảm giác của kẻ sát nhân khi bóp cò.

So sánh như thế kể cũng buồn cười, anh nghĩ khi chỉ còn lại một mình trong cabin. Giết chết con ngựa đó là cần thiết, không ai trách cứ được anh về việc ấy. Song không cần thiết phải chế nhạo cô gái một cách độc ác như vậy, con người khác trong anh buộc tội, và anh thật đáng trách về chuyện đó. Nó không xứng với một sỹ quan, mà lại sỹ quan đáng mặt kẻ trượng phu như anh, để buông lời giễu cợt thô thiển như vậy đối với một phụ nữ, cho dù người đó có là điếm đi nữa.

Chấp tay sau lưng, anh thôi không say đắm nhìn biển cả vô tận bên ngoài. Đúng. Vừa đáng trách, vừa đáng xấu hổ, anh thừa nhận, và anh có trách nhiệm phải uốn nắn lại.

Sau bữa tối hôm đó, bác sỹ Fernley hơi ngạc nhiên khi được anh mời tới cabin của anh uống chén rượu. Anh rót hai cốc vai whiskey, mặt quay nghiêng về phía khách, anh hỏi bằng một giọng thận trọng và hồ hững: “Bệnh nhân của ông thế nào rồi, ông bác sỹ?”

Bác sỹ Fernley trả lời cũng bằng một giọng hồ hững không kém: “Khá hơn, thuyền trưởng ạ”.

“Ông hãy nói đích xác bệnh tình của cô ta thế nào?” Ross bảo, tay cầm cốc rượu đưa cho ông bác sỹ, rồi ngồi xuống ghế, chân dài bắt chéo.

“Ngoài vết thương thấy rõ ở trán, cô ta còn bị căng thẳng thần kinh. Sống trong những điều kiện như thế này, thần kinh cô ta căng lên như sợi dây đàn. Việc được thả lỏng khỏi những điều kiện ăn ở ấy, cho dù là tạm thời, tất nhiên làm cô ta quy hản và không còn tự chủ được mình nữa”. Ông vươn thấp người về phía Ross, giọng khẩn thiết: “Tôi tha thiết đề nghị ông vì lòng nhân đạo đừng đưa trả cô ta về hầm giam. Nếu ông muốn, xin hãy giam cô ta ở một chỗ nào khác”.

“Vì lý do gì mà ông lại yêu cầu như vậy, ông bác sỹ?”

“Theo những điều tôi quan sát và hiểu được nhân cách của cô gái. Tôi thực sự lo ngại cho tình trạng tâm lý của cô gái, chứ chưa phải cho những gì cô ta sẽ phải chịu đựng về mặt thể xác. Cô bé vẫn còn là một đứa trẻ, thuyền trưởng ạ, một đứa trẻ ngây thơ trong trắng”.

“Ngây thơ?” Ross nhú mày hỏi lại với vẻ mỉa mai. “Cô ta là một con diêm đã có án”. “Tôi nói theo khía cạnh y tế, chứ không nói về phương diện pháp luật, thuyền trưởng ạ”.

Ross nghĩ tới thân hình tuyệt hảo ấy, mái tóc đen bóng bênh và cặp mắt nâu to như mắt bồ câu. Có lẽ ông bác sĩ cũng nao núng trước vẻ thanh khiết của cô gái ấy chăng? Chẳng khó khăn gì cũng có thể làm cho ông già hay thương người này động lòng trắc ẩn. Song ông bác sĩ đâu phải người khờ dại. Ngay cả một tay thủy thủ giả ồm trốn việc chắc cũng sẽ bị con người trầm tĩnh này tổng ra khỏi cửa.

- “Bác sĩ. Trước nay ông đã bao giờ giao thiệp với đám tù như thế này chưa?” Ross mềm mỏng hỏi.

Bác sĩ Fernley mỉm cười khi trả lời câu hỏi đầy ngụ ý ấy. “Chưa, thuyền trưởng ạ. Nhưng ở trên bờ, tôi đã phải tiếp những lệnh bà giàu trí tưởng tượng rất thích mình bị đau ốm!”

Ross cười phá lên. “Xin ông thứ lỗi. Tôi không có ý nghi ngờ năng lực của ông. Nhưng đúng cô gái này bị ốm như ông nghĩ, không phải là giả vờ đau yếu chứ?”

“Tôi dám đánh cược cả danh tiếng của tôi về việc đó. Và tôi cam đoan với ông tôi không dễ dãi khi làm như thế đâu”.

Ross gật đầu. “Thôi được, bác sĩ. Nhưng ông nghĩ nên giam cô ta ở đâu? Hầm súng thì quá gần chỗ của đám thủy thủ, mà cô ta lại có một mình”

“Tại sao không để cô ta ở trong cabin? Thủy thủ không được phép lên phòng hành khách hay phòng sĩ quan. Tôi xin lãnh trách nhiệm bảo đảm an toàn cho cô ta”.

“Vậy thì tôi cho phép ông thông báo cho bệnh nhân của ông biết điều đó và tôi hy vọng ông có lý khi tin vào nhân cách của cô ta”.

“Cảm ơn thuyền trưởng”.

Hai người ngồi im khá lâu. Ông bác sĩ nhấm nháp cốc Whisky với vẻ dăm chiêu. Cuối cùng ông ngược nhìn Ross.

“Tôi nghĩ ông báo tin này cho cô ta thì tốt hơn, thuyền trưởng ạ”.

Cặp lông mày đen rậm nhú lại vì ngạc nhiên. “Tôi báo tin ư? Tại sao ông lại nói như vậy?”

Bác sĩ Fernley thận trọng trả lời. “Tôi cho rằng cô gái luôn bị ám ảnh bởi nỗi sợ trả lại hàm giam. Cô ta chẳng còn dám hy vọng gì khác nữa, nhưng tình trạng căng thẳng vì phải chờ đợi mãi giây phút ấy ảnh hưởng không tốt đến sức khỏe của cô ta. Ông là người có quyền lực cao nhất ở đây; lời ông nói sẽ làm tình trạng tâm lý của cô ta khá lên nhiều hơn, chứ tôi nói ít tác dụng”.

Ross nhú mày, tự lấy làm lạ sao anh cũng cảm thấy miễn cưỡng giáp mặt cô ta lần nữa. Liệu cô ta có chịu tin lời mình nói không, hay lại cho đó là một trò bày đặt để giễu cô ta?

Anh đỏ mặt trước ý nghĩ buồn cười là thuyền trưởng của tàu lại bị một nữ tù coi là không đáng tin cậy. Anh ngồi ngay người lại và nói cộc lốc: “Sáng mai tôi sẽ nói với cô ta”.

Bác sĩ Fernley gật đầu, đặt cốc xuống bàn. Ông lặng lẽ ra khỏi phòng, không nói gì thêm.

*

*

*

Juliet đã được báo trước là thuyền trưởng sẽ đến, thế mà vừa nhìn thấy con người có đôi mắt nghiêm khắc ấy bước vào sau tiếng gõ cửa rất mạnh, máu đã dồn hết lên mặt nàng. Hai người im lặng nhìn nhau một lúc lâu.

Nàng đã mặc lại bộ quần áo cũ của nàng, màu vải bông đỏ đã phai làm nàng trông càng nhợt nhạt. Nàng ngồi trên chiếc ghế gỗ cứng trong phòng, đôi tay nhỏ gầy guộc để trên lòng.

Ross nhìn sâu vào cặp mắt nâu u tối đầy vẻ sợ hãi không kiềm chế nổi, và anh thấy mình không thể thốt ra những lời lạnh lùng mà anh đã chuẩn bị trước.

“Tên cô là gì?” Anh cũng lấy làm lạ sao mình lại hỏi như vậy.

Nàng hít một hơi rất sâu. “Juliet ... thưa ông, Juliet Westover ạ”.

Anh chấp tay ra sau, hơi vươn người một chút về phía trước, cặp mắt dưới đôi lông mày đen tiếp tục quan sát nàng.

“Cô biết tại sao tôi tới đây chứ? Bác sĩ Fernley đã nói với cô rồi chứ?”

“Vâng, thưa ông”.

Cái vẻ cam chịu đầy đau đớn vẫn còn đó, và thật lạ là không hiểu sao Ross thấy mình phải cân nhắc từ rất kỹ.

“Hình như cô không tin ông ta lắm?” anh hỏi.

“Tôi hoàn toàn tin tưởng bác sĩ Fernley”, Juliet lặng lẽ nói, cằm hơi hếch lên.

Ross cứng người một lát. Anh đáng bị nói móc như thế. “Trong trường hợp ấy, có lẽ cô sẽ chấp nhận những điều tôi nói và tin rằng tôi không hề có ý định trả cô lại hầm giam”.

“Vào lúc này?”

“Không lúc nào cả. Cô có thể ở lại phòng này cho tới khi tàu đến New South Wales. Bác sĩ Fernley đã trình bày trường hợp của cô và tôi đã đồng ý”.

“Với điều kiện gì?”

“Điều kiện ư? Chỉ cần cô nghe lời ông ấy, tránh xa các sĩ quan dưới quyền tôi và các việc trên tàu này”.

Mặt nàng hơi hồng một chút. “Ông thuyền trưởng, tôi xin bảo đảm với ông về chuyện đó. Tôi cũng đã biết giá trị của những giây phút riêng tư. Ông sẽ không phải hối tiếc là đã làm theo ý của bác sĩ Fernley”.

Một con người kỳ lạ, Ross thích thú nghĩ, nhìn nàng chăm chú. Cô ta ngồi lặng lẽ như một thiếu nữ nói chuyện lịch sự trong phòng khách. Cô ta không rối rít cảm ơn, và thái độ không có gì tỏ ra là tống tình cả. Cô ta nói tới việc làm theo ý của bác sĩ, chứ không phải của cô ta.

Thực tình anh đã chuẩn bị tinh thần cho hành động mời chào, sẵn sàng hiến thân cho anh mà anh định bụng sẽ lạnh lùng khước từ. Thế nhưng nàng đã chấp nhận lời anh nói với cung cách của cô gái con nhà nề nếp. Cô ta đóng kịch ở chỗ nào? Cô thiếu nữ đoan trang hay cô gái trơ tráo sẵn lòng ngủ với anh để khỏi phải trở lại hầm giam? Anh muốn nàng là người trước, nhưng người kia vẫn cứ vương vấn trong đầu. Quan hệ với loại ấy cũng chẳng hay hóm gì cho đáng nam nhi như anh. Nàng nghĩ đến việc sử dụng anh, nhưng sự nguôi ngoai của nàng lúc này có hàm ý đầu phải sự việc diễn ra theo đúng ý nàng.

Đột nhiên anh nhận thấy ánh mắt nàng cũng dè chừng như anh. Nàng vẫn chưa tin động cơ của anh ư? Nàng muốn tượng sau này anh sẽ đặt điều kiện riêng sao?

"Cô Westover. Từ nay cô sẽ thuộc quyền bác sĩ Fernley và chúng ta đường ai nấy đi, không có khả năng gặp lại. Chúc cô buổi sáng tốt lành!"

Anh hơi cúi người chào rồi đi. Juliet nhẹ người sung sướng, lòng đầy biết ơn bác sĩ Fernley.

Nàng không dám tin là sẽ không bao giờ còn phải thấy Jeb White hoặc đám bạn tù nơi hầm tàu. Bị ngã bất tỉnh cũng chỉ là cái giá rất thấp đáng trả cho sự tự do tuyệt vời mà nàng không dám mong này. Mà thuyền trưởng Jamieson cũng là người nhân ái. Cái cảnh đáng sợ cách

đây hai ngày trong chính phòng này chắc là không có, xét theo thái độ của ông ta.

Bác sĩ Fernley ngạc nhiên trước sự thay đổi ở bệnh nhân của ông khi ông trở lại. Nàng trở thành một người khác hẳn, không còn cái vẻ khắc khoải của cô gái bị tra tấn về tinh thần nữa. Mắt nàng long lanh, mái tóc được chải gọn bằng chiếc bàn chải tóc mà ông bác sĩ tặng trông bóng lộn.

*

*

*

Khi đã nhìn thấy Capetown, thủy thủ và sĩ quan trên tàu náo nức hẳn lên. Đây là cơ hội được duỗi thẳng chân tay, là dịp để mua các đồ mỹ nghệ địa phương làm quà cho vợ và người thân, và để mua hoa quả tươi và nước ngọt lên tàu. Juliet cũng háo hức như mọi người, chăm chú nhìn vùng bờ biển do người Hà Lan cai trị. Chắc chắn nàng sẽ không được phép lên bờ, vả lại nàng cũng chẳng có tiền, song chỉ riêng việc thấy người và các hoạt động trên bến cảng cũng làm nàng vui sướng.

Khi chiếc "Grace" vào đỗ ở cảng, nàng háo hức nhìn qua cửa sổ tàu. Bác sĩ Fernley đã bảo nàng tàu sẽ đỗ lại cảng một tuần, ngoài việc lấy thêm lương thực còn chở thêm một số súc vật. Nàng nhắc thấy thuyền trưởng Jamieson lên bờ, rạng rỡ trong chiếc quần da hoẵng trắng và chiếc áo vét nâu đỏ, chiếc mũ ba cạnh viền vành chụp trên mái tóc đen nhánh. Nàng thấy nụ cười nở trên khuôn mặt xương xương rám nắng khi anh chào vị đại diện của Công ty. Giá gặp anh vào những lúc khác, chắc nàng đã liệt anh vào loại đẹp trai, song quan hệ giữa hai người bị ngăn trở bởi cả hai không tin gì nhau. Nàng coi anh là tên bạo chúa, còn anh nghĩ nàng là một con điếm. Chẳng có cơ sở nào để cho họ đến với nhau.

Bốn

Trong khi tàu đậu ở cảng, đám tù không được phép lên boong như mọi ngày. Cửa lên được mở ra, nhưng không ai được phép lên boong vì sợ họ bỏ trốn. Juliet cảm thấy nhẹ nhõm vì không còn bị giam nơi hầm tàu hôi hám, lúc nào cũng lo sợ như những tháng dài đằng đẳng trước đây. Để tỏ lòng biết ơn bác sĩ Fernley, nàng đòi bằng được việc khâu vá quần áo cho ông, và rầu lòng khi thấy các áo khoác của ông không cái nào có thể cài khuy được ngay ngắn. Ông cười thật tội nghiệp, nói rằng ông là người khâu vá rất vụng, và khen tài khâu vá của Juliet, rất cảm động trước vẻ sốt sắng muốn trả ơn ông của nàng.

Buổi tối dịu mát, ông dẫn nàng đi tản bộ trên boong, từ mũi đến đuôi tàu. Trước vẻ nghi ngại của nàng, ông nói cho nàng yên tâm là ông đã được phép của thuyền trưởng. Mặc dù vậy Juliet vẫn có vẻ dáo dác, nép sát vào ông khi nghe tiếng đàn ông để khỏi gặp ai. "Kìa, cô bé", ông cười bảo. "Trước kia cô cũng đã giao thiệp với nhiều người cơ mà". "Thưa ông, ông nhầm rồi", nàng trả lời nho nhỏ. "Tôi chưa từng chơi với ai ngoài đám trẻ con nhà quê ở chỗ bố tôi..." Nàng ngừng lại, không nói hết câu.

"Chỗ bố cô là đâu, cô bé?"

"à, chúng ở gần nhà tôi và là những người bạn duy nhất của tôi".

"Còn gia đình cô thế nào?"

"Mẹ... mẹ tôi đã mất. Tôi là con một".

"à, vậy cô là cô bé mồ côi?"

Nàng liếc mắt nhìn ông, môi mím chặt và ông lạnh người trước vẻ xa vắng của nàng, nàng không trả lời.

"Vậy ra không có ai chỉ bảo cho cô", ông dịu dàng nói. "Thật tội nghiệp".

"Xin ông đừng thương hại tôi", nàng nói nhỏ với giọng rần rỏ. "Nếu có thương hại, xin ông hãy thương hại người sẽ phải trả lời trước mặt chúa vì đã man chứng trước toà, chứ tôi thì không thể thương hại kẻ đó được".

Bác sĩ Fernley thở dài. Người đàn bà tội lỗi nào chẳng nói mình vô tội?

Juliet nghe tiếng ông thở dài và hiểu được ý nghĩ của ông. Nàng thầm nhún vai. Nàng được ra khỏi hầm giam vì lòng tốt của người này, thế là đủ lắm rồi. Nàng không được làm quan hệ giữa nàng với ông xấu đi bằng việc buộc ông chia xẻ nỗi cay đắng của nàng.

Họ dừng lại chỗ lan can tàu, nhìn qua mặt biển yên tĩnh lấp lánh về phía thị trấn. Khói từ các bếp tỏa dần vào trời đêm, và nàng có thể nghe thấy tiếng trống và tiếng hò hát của dân bản xứ đâu đó trên bờ biển vắng tới.

"Trên tàu có nhiều mùi rất lạ", nàng vừa nói vừa ngẩng mặt đón làn gió mát. "Mùi gia vị, mùi hoa quả, mùi mùn của và cả mùi của trang trại nữa".

Như để trả lời nàng, tiếng cừu kêu be be rất to. Nàng cười phá lên và hỏi. "Chúng được chở tới New South Wales phải không?"

Bác sĩ Fernley tựa người trên lan can. "Đúng vậy. Cả lợn nữa. Những người định cư ở đó rất cần súc vật để nhân giống trên trang trại của họ. Họ nói chăn nuôi gia súc rất tốt, còn chính phủ thì rất sẵn lòng chia hàng ngàn mẫu đất cho những ai muốn làm việc đó".

"Còn ông thì sao, bác sĩ? Ông có định định cư ở đây không?"

"Tôi thì không, cô bé ạ. Họ cần những người trẻ khỏe, có đầu óc để xây dựng một thế giới mới. Tôi là bác sĩ, không phải người đi khai phá vùng đất mới. Gốc rễ cây đời của tôi là ở nước Anh".

Juliet im lặng. Tương lai của nàng đang nằm ở vùng đất hoang sơ mới khai phá ấy. Không biết nàng sẽ làm gì ở đó, nàng tự hỏi? Bị bán cho một trại chủ nào đó để làm việc đồng áng, hoặc lo việc bếp núc chẳng? Dù thế nào đi nữa, nàng sẽ chẳng bao giờ được tự do. Người bỏ tiền ra mua nàng sẽ chiếm đoạt thể xác lẫn tâm hồn nàng trong quãng đời còn lại của nàng. Nàng vội gạt ý nghĩ về một tương lai đen tối ấy đi.

"Bác sĩ có lên bờ không?"

"Có. Tôi nghĩ phải mua ít đồ nữ trang làm quà cho vợ và con gái. Rồi có thể còn có thư từ nữa. Tôi phải viết thư gửi theo chuyến tàu đang trên đường về nước..." Ông liếc nhìn nàng. "Nếu cô muốn viết thư cho ai, tôi sẽ rất sung sướng được gửi nó trong gói của tôi..." Ông bỗng bối rối im bật, tựa như thấy lời mình nói thật ngớ ngẩn.

Juliet cũng bối rối nhìn ông một lúc rồi mỉm cười. "Vâng, tôi biết đọc và biết viết, bác sĩ ạ, nhưng vì cây đời của tôi sẽ phải bén rễ trên vùng đất mới sắp tới, nên tôi thấy không có lý do gì để giữ mối liên hệ với người ở Anh. Dẫu sao cũng xin cảm ơn ông đã có nhã ý".

Trong ánh đèn, khuôn mặt bác sĩ Fernley trông như bức tranh chạm nổi, sau đó ông nhìn qua vai nàng với vẻ ngạc nhiên "Kìa, chào thuyền trưởng. Tôi nghĩ ông vẫn đang ở trên bờ".

Juliet quay ngoắt lại, miệng há ra, tim đập thình thịch. Nhưng thuyền trưởng đang dán mắt vào tờ giấy anh đang cầm.

"Quý bắt tôi đi nếu tôi đọc được những chữ như gà bới của tay này", anh nói. Ánh mắt anh rơi vào Juliet và nàng nhìn thấy vẻ thách thức trong đôi mắt ấy. "Cô Westover. Cô vừa nói là cô biết đọc, thử xem cô có thể hiểu được yêu cầu của tay định cư này không. Tôi không tin là ông ta muốn tôi chở cho ông ta một con lợn nái. Ngộ nhỡ nó để trên tàu thì sao?"

Juliet đưa tờ giấy gấp nhỏ lại gần đèn. Nàng biết thuyền trưởng Jamieson đứng ngay bên cạnh, ngón tay nâu bóng đang chỉ qua vai nàng. Nàng liếc nhanh theo các hàng chữ đầy lỗi, dừng lại chỗ ngón tay đang trỏ. Nàng cố kìm tiếng cười khúc khích cứ muốn bật ra.

"Tôi nghĩ ông ta cần một khẩu súng bắn chim, song chữ nghĩa của ông ta còn nhiều vấn đề lắm. Tôi đoán ông này thuộc loại ít lời", nàng nghiêm trang nói tiếp, "và khi viết lại càng ít lời hơn"

Ross nhìn nàng cười. "Và người mùi bức thư này cũng biết rằng ông ta đã làm vài chầu rượu rum trước khi bắt óc làm việc". Anh lại nhìn lá thư. "Mà đúng những chỗ cần đọc thì nó lại rách. Khá lắm, cô Westover ạ. Cô đã giúp tôi khỏi một óc". Anh tựa người vào lan can, ngay cạnh nàng. "Này, cô thấy Capetown thế nào?"

"Xin ông thứ lỗi", ông bác sĩ nói nhỏ, "tôi cần phải viết thư".

Juliet hốt hoảng nhìn ông, nhưng ông đã mỉm cười, cúi chào và quay đi.

"Cô thấy núi Hình bàn kia không? Hùng vĩ đấy chứ?" Ross lại nói, và Juliet hiểu rằng nàng không thể tránh đứng một mình với anh được. Bỏ đi theo bác sĩ sẽ là sự thất thố đáng buồn.

Về phần mình, Ross đang vắt óc tìm cách nào đơn giản để làm lành với nàng và cuộc gặp gỡ tình cờ này đã cho anh cơ hội đó. Nó cũng có thể là cơ hội giúp cậu bé giúp việc thực hiện được ước muốn mà cậu hằng ấp ủ. Hành trình đến Australia vẫn còn dài, mà tài khâu vá giặt giũ của cô gái đã làm áo quần anh trông khác hẳn. Cũng là có việc cho cô làm, để cô ta tránh xa đám thủy thủ của anh. Anh nghiêm khắc tự nói với mình rằng chỉ cần cô ta đưa mắt tổng tình với các sĩ quan dưới quyền anh thì dù muốn hay không, cô ta cũng sẽ bị ném trở lại hầm tàu.

Trong thời gian đó, anh lại có phụ nữ ở bên cạnh, mà theo bác sĩ Fernley, thì lại là một phụ nữ thông minh. Có lẽ anh sai khi anh miệt thị cô ta như vậy, song anh còn ít kinh nghiệm trong việc chổ tù. Bọn họ

đúng là có tội, anh thừa nhận, và tội của cô ta có thể không nghiêm trọng lắm, nhưng tòa vốn khắt khe với cả những người tội nhẹ.

Juliet nhìn anh với vẻ dè chừng, rồi quay đầu nhìn ngọn núi xa mờ đứng lừng lững trên vùng đất của dân định cư. Ban ngày nàng đã thấy nó trong ánh nắng chói chang và cho đó là cảnh đáng sợ.

"Tôi e rằng không thể nhận xét gì về Capetown được", nàng lạnh lùng đáp, "vì tôi chỉ thấy nó từ tàu. Còn về núi Hình bàn, tôi thấy cũng rất tầm thường".

Nàng chống tay vào lan can, mắt nhìn thẳng. Không thể để ông ta đắc ý, nàng ngậy người vì sung sướng được ông ta hạ cố, hoặc nghe nàng phụ họa những cảm nghĩ của ông ta với vẻ dè hèn đáng ghê tởm.

Ross từ một khuỷu tay lên lan can, hơi xoay người để có thể nhìn kỹ cô gái. Trông nghiêng, nàng có vẻ thanh tú, thậm chí là quý phái, mái tóc đen buộc gọn sau gáy bằng một sợi dây thô. Hai cánh tay trần mảnh mai, đôi bờ vai thanh mảnh. Những chỗ rách trên chiếc áo màu đỏ đã bạc được vá rất khéo, và anh nhớ tới chiếc áo lót vải bông sợi thô gây cảm giác ram ráp trên tay anh khi đỡ lúc nàng ngất xỉu.

Anh vội nhìn đi chỗ khác khi anh cũng nhớ lại cảm giác mà nàng gây cho anh lúc đó, anh đã thoáng thấy cặp đùi mịn màng và hai núm vú hồng hồng của nàng. Có lẽ giây phút phô diễn đó hoàn toàn ngẫu nhiên. Sau đó nàng đã nói với anh những lời xác xược, nhưng khi anh ra ân bằng cách ướm hỏi nàng ngủ với anh, thì nàng nhận lời. Anh phải nhìn nhận sự thật: Có cô gái nào, trong trường hợp này, lại không chọn chung giường với bất cứ người đàn ông nào trên boong hơn là phải trở lại hầm giam chật cứng bọn vô lại dốt nát? Ai có thể trách cứ được nàng? Vậy mà anh đã xỉ vả nàng bằng giọng lưỡi ác độc, làm nàng xanh xám mặt mày, gân cốt rã rời và ngã quỵ ngay trước mắt anh.

Anh ngửi thấy mùi thơm thoang thoang toát ra từ người nàng. Một cảm giác là lạ từ chân chuyển dần lên đầu anh, như ngọn lửa bốc nhanh trong gió. Giá người nàng sức nức mùi nước hoa, chắc anh sẽ ngoảnh mặt đi như khi gặp một cô gái điểm phấn son lòe loẹt; đằng này chính

mùi thơm tho từ cô gái này toát ra lại kích thích các giác quan của anh, làm đầu óc vốn tỉnh táo của anh mê muội hẳn.

"Juliet Westover", anh hỏi với vẻ dăm chiêu, còn nàng lại nhìn anh với ánh mắt sắc lạnh. "Cô phạm tội gì?", anh hỏi bằng giọng của người muốn bắt chuyện. "Cô mượn đồ trang sức của chủ và bị vu là ăn cắp phải không?"

Nàng cười nhếch mép. "Ông là thuyền trưởng, nên chắc phải biết vì sao tôi bị tù chứ?"

"Từ lúc tàu rời Bristol, tôi vẫn chưa có dịp đọc các hồ sơ mang theo".

"Thế thì tôi đề nghị ông nên đọc. Đọc rồi ông sẽ không còn xử sự một cách dân chủ như bây giờ đâu".

"Ứng xử như thế nào là do mục đích và sở thích của tôi, chứ không phải do cách nhìn nhận của người khác".

"Vậy cuộc nói chuyện này của ông nhằm mục đích gì?"

- "Chỉ là thích nói chuyện thôi, chứ không nhằm mục đích gì"

"Không biết tôi có nên lấy làm hãnh diện hay không?" nàng nhìn anh, mắt ánh lên vẻ giễu cợt. "Xin ông lượng thứ cho việc tôi không đền đáp lại. Tôi có thể bị buộc tội tìm cách lợi dụng tính đa cảm của người Ê cốt trong ông".

Ross gượng cười. "Tôi muốn ngỏ lời xin lỗi cô. Cô chấp nhận chứ?"

"Nếu ông cũng chấp nhận việc một cô gái có rất ít áo quần cần được báo trước một lát khi tiếp một vị khách không hẹn trước".

Ross chìa tay ra. Juliet ngập ngừng, rồi đặt tay mình vào bàn tay rám nắng của anh. Anh nắm tay lại, và tay nàng nằm gọn trong tay anh trong giây phút thân tình ngắn ngủi. Ngay trước khi anh nói lỏng tay, Juliet nhìn sâu vào mắt anh và ngạc nhiên trước ánh mắt chăm chú đến kỳ lạ của anh. Nàng cứng người, rút tay lại và anh buông tay nàng ra,

mặt lại bình thản như không. Trong giây phút choáng váng, nàng nghĩ anh định kéo nàng vào lòng, người nàng gần như nhào về phía trước thì đầu óc nàng chợt tỉnh. Nếu đây là một mưu đồ để gán cho nàng cái tên con diêm dễ tính, thì nàng không được mắc bẫy bằng cách để cho ham muốn thắng sự thận trọng. Nàng nhận ra rằng anh là một người rất hấp dẫn - đặc biệt nguy hiểm khi ở gần kề. Được nép sát vào thân thể đàn ông cường tráng ấy, để có những cảm giác mà nàng chưa từng biết dưới bàn tay âu yếm kia thật dễ dàng biết bao. Với một cô gái lúc nào cũng chỉ biết có lo sợ và khổ đau, thì mềm lòng trước mấy lời tử tế và cái nắm tay đầm ấm lại càng hết sức dễ dàng. Nếu nàng làm như vậy, hẳn là anh càng tin vào những ý nghĩ trước đây của anh về nhân cách của nàng. Nàng phải cảnh giác không được làm như thế, và phải coi sự thân thiện của anh là điều rất bình thường. Hèn gì mắt anh ta chăm chú đến thế! Nàng cân nhắc xem nên đáp lại sự thân mật của anh như thế nào. Nàng không nên để diễn lại những việc đã xảy ra trong cabin lúc trước.

"Thuyền trưởng Jamieson, giờ xin ông thứ lỗi, tôi hơi mệt".

Giọng nàng cứng cỏi và thản nhiên.

Sau khi nàng đi, Ross nhìn ra vịnh, cố xác định tình cảm của mình. Nàng quả thật là một cô gái hấp dẫn. Bàn tay nhỏ nhắn của nàng để trong tay anh như thổi bùng lên ngọn lửa khát vọng ở anh. Không hiểu thế quái nào mà anh lại thần thờ trước một cô gái đang trong vòng tù tội, người mà hẳn đã dạn dĩ đàn ông, cho dù ông bác sĩ có tin thế nào đi nữa. Có điều cô ta may mắn không bị bệnh. Câu trả lời cho điều đó là cô ta còn trẻ và hành nghề chưa lâu. Nhưng sao anh vẫn thấy khó hiểu. Hình như cô ta đọc được diêm nguy hiểm trên nét mặt anh và giằng người ra như một con nai sợ sệt. Có phải anh định ôm hôn nàng trong giây phút đầy khát vọng bất ngờ? Quý bắt anh đi nếu như anh biết được! Nhưng anh càng nghĩ đến nàng, hình hài của nàng trong chiếc khăn tắm nửa kín nửa hở ấy lại càng hiện rõ trong đầu óc anh. Nàng đứng đó, sẵn sàng chấp nhận lời đề nghị của anh. Nhưng cái tính cả thèm chóng chán trong anh đã khinh bỉ không sẵn lòng như thế, coi đó là trò bày đặt để thoát khỏi hầm giam.

Anh xoay người đi khỏi chỗ lan can, cúi gằm vì người nhóp nhóp và chiếc áo vét chật cứng. Về đến cabin, anh cởi bỏ áo quần và bước vào bồn nước tắm âm ấm. Anh dùng miếng bọt biển vắt nước lên đầu và vai, cảm thấy nhẹ nhõm khi nước chảy dài theo người xuống bộ đùi rắn chắc và đôi chân làm người anh hết nóng. Anh cười tự giễu cột những ý nghĩ của mình. Nếu anh định biến cô Westover thành người tình, trước hết anh phải tán tỉnh và xua tan những ngờ vực của nàng. Anh có cảm giác việc đó không dễ dàng. Nàng quá tinh khôn, đâu dễ gì chấp nhận lời đề nghị trực diện. Thành ra anh sẽ lại là người bị thiêu cháy ra tro. Nàng sẽ chọn trở lại hầm giam, cho dù có thế nào đi nữa, và mặc dù anh đe dọa đến mức nào, anh biết là anh không thể ném trả nàng về đó.

*

* *

Sáng hôm sau, thuyền trưởng Jamieson lên bờ cùng bác sĩ Fernley. Trước tiên, họ ghé văn phòng của công ty Đông Ấn để lấy thư từ gửi tới đó cho họ. Ross không có, song bác sĩ Fernley hài lòng nhận được thư của vợ và con gái.

Trước khi rời văn phòng, họ được ông giám đốc mời lên. Ông trải tám bản đồ ra bàn, ra hiệu cho hai người tới gần:

"Ông thuyền trưởng, tôi lấy làm tiếc là mới có việc nảy sinh đòi hỏi tàu "Grace" phải đổi hướng chạy về Mozambique. Rất tiếc việc đó sẽ làm chuyến đi của ông dài thêm mấy tuần, nhưng tàu ông là chiếc tàu Anh duy nhất có mặt ở cảng. Ông thống đốc Bồ Đào Nha đề nghị chở giúp thuốc men và tôi được lệnh đáp ứng đề nghị đó".

"Mozambique?" Bác sĩ Fernley hỏi: "Ở đó có chuyện gì vậy?"

"Dịch sốt xuất hiện ở khu dân nghèo trong cảng, có lẽ do chấy rận, ông thống đốc đã ra lệnh cách ly khu vực đó. Ông ta rất lo dịch sẽ lan ra xung quanh. Bác sĩ của ông ta cũng ngã bệnh, nên ông ta sợ rằng chính ông ta cũng sẽ bị".

"Ông ta có nói là dịch sốt gì không?"

"Ông ta nói là sốt phát ban, và trong một vài trường hợp, người bệnh bị sưng ở cổ".

"Có thể là thủy đậu hoặc một loại viêm nhiễm vì thương hàn. Nhưng chúng ta chờ thuốc đến sớm chừng nào, tôi càng nhanh biết đích xác là bệnh gì. Ông bác sĩ ở đó là bạn cũ của tôi. Tôi sẽ lên bờ giúp họ tổ chức công việc cứu chữa. Thuốc men chuẩn bị xong trong bao lâu?"

"Người Hà Lan đang giúp chúng ta việc này. Chỉ cần hai ngày là có thể thu xếp xong những thứ cần thiết. Hai ngày nữa tàu nhỏ neo được không, ông thuyền trưởng?"

Ross gật đầu. "Nếu nhanh chóng mua đủ lương thực thì có thể nhỏ neo được".

"Cám ơn các ông. Hành động này sẽ làm công ty chúng ta có uy tín với chính phủ Bồ Đào Nha, và tất nhiên với chính phủ chúng ta nữa. Ông bác sĩ, thư kí của tôi sẽ đưa ông tới kho, ông hãy chọn giúp những thứ ông thấy cần phải mang tới đó"

Ra khỏi văn phòng, Ross chia tay bác sĩ Fernley, rồi lững thững đi dọc phố đầy các hàng quán và cửa hiệu nhỏ. Anh thoáng nghĩ bước đầu tiên trong chiến dịch của anh là tìm mua một thứ gì đó làm quà tặng Juliet Westover, nhưng liệu cô ta có chịu nhận cho anh không? Mua chiếc vòng đeo tay chằng? Sau đó anh chợt thấy một cửa hiệu nhỏ kín đáo, cửa sổ bày chiếc khảm tràm đầu kiêu phương Đông và đôi giày làm bằng satanh. Tấm biển treo trước cửa cho thấy đó là một hiệu may mũ áo phụ nữ.

Trong giây phút cao hứng, anh bước vào, ngượng ngùng hỏi một cô gái ăn mặc chải chuốt.

"Ông cần áo lót phụ nữ ạ? Bằng lụa ư? Ô tất nhiên cửa hàng chúng tôi có chứ ạ".

Chẳng có gì phải ngạc nhiên về thái độ nhã nhặn của chủ hàng người Pháp. Ta có thể yêu cầu họ tìm cho một cuộn dây chảo cũng vẫn cứ được. Nghĩ tới đó anh chợt nhớ ra. Mua băng buộc tóc nữa.

"Thưa ông, màu đỏ sẫm ạ? Hẳn phải màu đó rồi. Xin ông coi kỹ bộ đồ lót lịch sự treo mẫu kia - chúng tôi có màu hết như thế".

Ross miễn cưỡng ngấm nhìn hàng mẫu. Chất vải mỏng tanh phơi bày tất cả những đường cong khêu gợi của người mẫu có khuôn mặt vô cảm. Anh bỗng hình dung ra những đường cong khác, và má anh đỏ bừng.

"Ông có cần quần lửng không?"

"Cô bảo sao?" Ross giật mình hỏi lại, mắt rời khỏi chiếc áo bày mẫu.

"Quần lửng cho trọn bộ, thưa ông". Cô gái nói, nghiêng đầu sang một bên. "Mà có lẽ không cần. Vấn đề còn tùy bà nhà có thích hay không ở nơi khí hậu nắng nóng".

"À, phải rồi. Cho trọn bộ".

"Thưa ông, bà nhà nhỏ nhắn chứ ạ? Kích cỡ, ông hiểu chứ?"

"Vâng, cũng nhỏ nhắn... như cô".

"Đồ giày satanh bày trong tủ kia rất hợp với người nhỏ nhắn".

"Ồ, không", Ross cố tỉnh trí. "Không dùng trên tàu được".

"Vậy thì có ngay, thưa ông. Dép đế thấp, vừa đẹp lại bền. Ông mà chọn hẳn bà nhà sẽ thích lắm. Và tất nhiên ông sẽ mua cho bà nhà các loại áo khoác mỏng để mặc ban ngày chứ ạ?"

Ross từ biệt cô gái bán mũ áo đơn đả mời chào, tay ôm đầy những hộp, còn ví anh cũng nhẹ đi nhiều. Đầu anh vẫn còn quay cuồng, mắt như còn hoa trước màu sắc lóng lánh của satanh, lụa là. Anh mỉm cười yếu ớt. Để một cô gái Pháp vét rỗng túi trong công việc. Nhưng công việc quái gì mới được chứ? Mua áo ngủ và đồ lót cho một nữ tù ư? Đó là chưa

kể chiếc áo vải bông thô cổ viền đăng ten rất đẹp nữa. Anh làm thế nào giải thích cho cô gái chết tiệt ấy hiểu anh không có ý dùng vật chất để chiếm được cảm tình của cô ta? Lúc bước lên ván cầu, anh những muốn quẳng hết cả xuống biển cho xong, nhưng vốn gốc Ê cốt, anh lại thấy xót ruột trước việc phí phạm nhiều tiền bạc như thế. Không! Cần hết sức khéo léo giải quyết cơn điên rồi này nếu anh muốn được nhìn chiếc áo lót này trên cơ thể cô gái bằng xương bằng thịt hân hoan.

Anh ném các hộp xuống giường, vừa quay lưng lại phía chúng thì cậu bé giúp việc chạy bổ vào, chẳng hề để ý gì đến vẻ cau có đáng sợ của anh.

"Thuyền trưởng", cậu bé hỗn hển nói. "Anh Lukey đi chơi bị ngã gãy chân. Chúng ta sẽ phải để anh ấy ở lại đây". Cậu ta cười hớn hở.

"Lukey là tay quái nào, và gãy chân thì có gì mà cậu vui thế?"

"Anh ấy là người nhồi thuốc súng, thuyền trưởng ạ". Hình như cậu cho nói như vậy là đủ hiểu.

Ross nhìn cậu bé rất lâu, nhếch mép cười miễn cưỡng.

"Tôi trông cậu có vẻ đầy thương xót anh ta! Đồ quỷ sứ, nếu tôi không hiểu rõ cậu, chắc tôi đã nghĩ cậu bày mưu làm anh ta ngã gãy chân. Chuyện thế nào?"

"Anh ta há hốc mồm nhìn đám con gái bản xứ, thuyền trưởng ạ. Máy người này hò hát, người trần như nhộng. Rồi anh ta vấp phải thùng cá và ngã. Tay bán cá đúng là gã to mồm, cá văng lung tung cả. Nhưng Lukey còn hét to hơn cả hấn ta và những người Hà Lan đến cho anh ta lên xe đẩy đến bệnh viện".

Ross thở dài. "Thế thì tôi lại phải lên bờ giải quyết việc này. Ông bác sĩ có mặt trên tàu không?"

"Thưa thuyền trưởng, có ạ".

"Đi mời ông ta đến chỗ tôi".

"Thưa ngài, vâng ạ". Cậu bé từ từ đi về phía cửa, chân lệt bệt.

"Phiền quá thể. Tàu nhỏ neo mà lại thiếu người nhồi thuốc súng". Ross làm bộ than thở, mắt nhìn theo cậu bé đang so vai rụt cổ. "Gấp thế này tôi biết lấy đâu ra người thay bây giờ?"

Cậu bé vụt quay người lại, khuôn mặt tàn nhang tràn trề hy vọng. "Thưa ngài, các pháo thủ đã dạy tôi nhiều việc, còn may vá quần áo cho ngài thì cô gái nọ làm giỏi hơn tôi". Cậu ta chờ đợi, giấc mơ cậu hằng ấp ủ hiện rõ trên khuôn mặt trẻ măng.

Ross làm vẻ rất chú ý tới những lời của cậu ta. "Này anh bạn trẻ. Cậu biết không, tôi nghĩ cậu đưa ra một phương án rất đúng".

Cậu bé nín thở đợi chờ trong khi Ross chau mày dăm chiêu suy nghĩ.

Rồi nét mặt dần ra. "Hãy đi mời bác sĩ, sau đó đến cabin hành khách nói với cô gái ấy là từ nay cô ta sẽ làm thay cho cậu".

Giọng cậu bé tắc nghẹn: "Rõ! Thưa thuyền trưởng, rõ!". Cậu ta đứng nghiêm chào, rồi chạy vụt đi vì sợ thuyền trưởng thay đổi ý kiến.

Ross cười một mình. Anh có thể để cậu bé thuyết phục cô gái, còn anh vẫn ung dung đứng ngoài cuộc. Định mệnh, đóng vai anh chàng nhồi thuốc súng vấp ngã, đã giải quyết vấn đề đưa cô gái vào phòng anh. Nếu anh không làm nốt được những việc còn lại, anh không xứng là người đã ngủ với nhiều cô gái con nhà tử tế tụt đến với anh trong quãng đời thủy thủ của mình!

Sau khi cậu bé đi rồi, anh mở các hộp ra, đặt các thứ quần áo vào tủ, rồi xé các hộp để không ai biết tên hiệu bán mũ áo. Cậu bé thuyết phục cô gái thế nào anh không bao giờ được biết, nhưng khi anh cùng bác sĩ Fernley trở về sau khi dàn xếp cho Lukey nằm bệnh viện và trở về Anh trong chuyến tàu tới, anh thấy giường đệm trong phòng đã làm lại phẳng phiu, đèn trần đã bật và bộ đồ cạo râu để ngay ngắn cạnh ca nước nóng.

Ngày hôm sau anh thấy rõ là qua cậu bé giúp việc, Juliet đã sơ bộ nắm được giờ giấc của anh, nên đến làm các loại việc vào lúc anh không hề nhìn thấy nàng.

Vào ngày họ lên đường để đi Mozambique, anh thay đổi giờ giấc. Sau khi chiếc "Grace" đã an toàn ra khơi và các thợ máy đã nhận được các lệnh của anh, anh trở xuống phòng mình.

Juliet đang ngồi khâu lại gấu áo sơ mi cho anh, ngạc nhiên ngược mắt nhìn anh. Nàng đứng dậy, mặt đỏ như.

"Xin ông thứ lỗi. Lẽ ra phải mang về phòng tôi khâu, nhưng ở đây có vẻ thoáng gió hơn".

"Không sao. Chính tôi phải cảm ơn cô đã đồng ý tới đây thay phần việc cho cậu bé giúp việc".

Anh liếc nhìn quanh phòng. "Tôi có thể thấy căn phòng khác hẳn. Cậu ta sốt sắng nhưng lóng ngóng vụng về. Cậu ta sẽ vui thích hơn trong công việc mới".

"Áo quần ông tôi đã khâu lại gần xong cả rồi. Hòm quần áo đã được sắp xếp lại".

"Còn trong tủ nữa", Ross nói, nhú mày nhìn tấm bản đồ. Anh cuộn nó lại, cặp vào vách, rồi ngẩng mặt cười, nói với nàng: "Đã đến lúc phải chuẩn bị quần áo dùng cho xứ nhiệt đới. Ở đó sẽ nóng hơn đây nhiều".

Juliet nhìn chiếc hòm các góc bịt đồng kê sát vách. Bây giờ nàng đã được phép mở nó, sẽ có thêm nhiều quần áo phải khâu vá lại, ít ra cũng có việc cho nàng làm. Nàng rất sợ không có việc gì làm, rồi ông thuyền trưởng tính khí không lường trước được sẽ hối tiếc đã lỡ lời, khó chịu khi thấy nàng trên boong. Nàng đặt chiếc áo vừa khâu xong qua bên và bước lại phía hòm.

Bên dưới chiếc áo vét vải lanh, nàng thấy một chiếc áo lụa đỏ. Nàng ngạc nhiên ngắm nghía chiếc áo lót màu vàng đỏ, mép áo viền đăng ten. Nàng nhẹ nhàng lướt ngón tay trên mặt vải, ngạc nhiên trước cảm giác

mịn màng của nó. Rõ ràng đây là quà tặng cho vợ hoặc vợ chưa cưới của ông ta, nhưng vẻ đáng yêu của nó làm nàng thở dài. Nàng cẩn thận đặt chiếc áo xuống giường, tiếp tục lần giở xuống dưới. Nàng nhắc lên chiếc áo lót lụa và chiếc quần lửng. Chắc chắn là mua cho vợ ông ta. Đàn ông chưa vợ không bao giờ mua tặng bạn gái những thứ này, trừ khi họ có quan hệ hết sức gần gũi! Đàn ông có thể mua những thứ này tặng làm vợ vui lòng. Chiếc áo vải bông phớt xanh viền đăng ten trắng bóng làm nàng thích đến nghẹt thở. Có được những thứ này mặc thì tuyệt quá! Lại còn đôi xăng đan thanh nhã này nữa! Chắc ông ta mua những thứ này ở Capetown để tặng một cô gái nào đó ở Australia, hoặc mang về nhà làm quà cho người ở Anh.

Nàng cố dứt khỏi những suy nghĩ ấy, đặt tất cả các thứ lên giường. Mơ mộng như thế phỏng ích gì. Rồi đây nàng sẽ mặc trên người những bộ quần áo bằng vải thô, thêm chiếc tạp dề và chiếc mũ dùng khi lau chùi nhà cửa, nàng chưa xót nghĩ.

Bên dưới đồ phụ nữ là các áo sơ mi mỏng hơn. Nàng bỏ tất cả ra ngoài, dùng chiếc mền bọc các thứ quần áo phụ nữ để khỏi móc vào đinh, rồi đặt vào tủ.

Bộ đồng phục và sơ mi không có gì phải khâu lại. Nàng rũ phảng, rồi đem treo trong chiếc tủ tường, sau đó nàng lăn ra giường, nằm nhìn chiếc tủ nhỏ có cửa đã khép kín. Nàng hình dung tới một cô gái trong chiếc áo vải bông xanh, mái tóc chải bóng mượt, tay níu chặt cánh tay rắn chắc của người yêu. Cô ta hẳn phải nhỏ nhắn cỡ như nàng, thắt đáy lưng ong và chiếc váy dài càng làm nổi cái eo rất nhỏ. Nàng như thấy cảnh cô ta đắm đuối nhìn khuôn mặt đẹp trai rậm nắng của thuyền trưởng Jamieson, còn thuyền trưởng mỉm cười, tràn ngập yêu thương.

Nàng không nghe tiếng chân anh đến. Đột nhiên anh hiện ra, mỉm cười nhìn nàng. Tim nàng rộn lên, nàng không đủ sức đưa mắt nhìn đi chỗ khác. Ross ngấm khuôn mặt mơ màng của nàng. Chưa bao giờ anh thấy đôi mắt bồ câu nâu đẹp đến thế. Anh không thể rời mắt khỏi khuôn mặt trái xoan dịu dàng với đôi môi đỏ mọng mà vừa thấy anh đã muốn được hôn.

"Juliet", giọng anh khàn đục, không nhúc nhích được người, hai thái dương rần rật.

Nàng từ từ đứng dậy, mặt mất dần vẻ mơ màng. Nàng sắp đi mất, anh hoảng hốt nghĩ. Anh lùi lại, bắt gặp chiếc băng buộc tóc đỏ sẫm rơi khỏi tủ từ lúc nào. Anh cúi xuống nhặt và đưa cho nàng.

Nàng nhìn thoáng qua, nhướn mày ra ý hỏi. "Tôi... tôi mua cho cô băng buộc tóc để thay sợi ấy". Anh lấp bấp như cậu học sinh cấp một. "Quà tặng cô. Có đáng gì đâu".

Nàng dùng ngón tay vuốt trên chiếc băng satinh.

"Ông mua tặng tôi?" giọng nàng có vẻ không tin.

"Để thay chiếc dây ấy", anh ngô nghê nhắc lại, cố kéo dài giây phút nàng đi. "Xin cô nhận lấy".

Như người mộng du, nàng đưa tay chạm tay anh, rút lấy chiếc băng. Mặt nàng ửng đỏ, đôi mắt dịu dàng sáng long lanh.

"Trước nay chưa ai tặng tôi thứ gì. Tại sao ông lại làm thế?"

Anh giang tay và nhún vai. "Không tại sao cả. Tôi mua mấy thứ khác và chợt nghĩ tóc cô buộc ruybăng trông sẽ đẹp hơn".

"Cảm ơn ông". Nàng liếc nhìn chiếc tủ nhỏ. "Các thứ này ông mua rất đẹp, tặng vợ ông phải không ạ?"

"Tôi chưa lấy vợ".

"Ồ". Mặt nàng càng đỏ hơn. Nàng nhìn anh với vẻ bối rối. Anh đứng quay lưng ra cửa, chần mất lối nàng ra. Anh lại nhìn nàng với vẻ chăm chú kỳ lạ ấy.

"Ông thuyên trưởng?" Nàng cố lách qua, nhưng lối đi quá hẹp. Anh nắm vai nàng khi nàng trượt chân.

"Juliet". Giọng anh chỉ còn nghe như tiếng thở dài khi anh ôm gọn nàng trong vòng tay anh. Anh cúi xuống, không đủ sức kìm được mình trước đôi môi quyến rũ. Anh hôn nàng và nàng không hề tránh.

Mấy giây đầu, nàng lặng người vì ngạc nhiên, rồi môi nàng hé mở dưới những chiếc hôn của anh. Người nàng chơi vơi, rồi tan chảy trong ngọn lửa thiêu đốt cơ thể nàng. Nàng cố sắp xếp các ý nghĩ trong đầu nhưng không thể được vì anh hôn nàng tới tấp vào môi, lên má và cổ nàng. Hai cánh tay ôm ngang lưng nàng, đầu cúi sát xuống ngực nàng. Nàng ngửa người, vận vẹo trong niềm khát khao. Nàng đặt tay lên ngực anh, đẩy mạnh để mắt anh nhìn thẳng vào mắt nàng.

"Ông thuyền trưởng! Đây là thứ ông đòi trả cho chiếc băng buộc tóc nhỏ mọn này ư?" Nàng nghe thấy giọng nàng hỗn hển và cay nghiệt.

Ross sững người, lửa tình tắt ngấm trong anh. Anh nhìn đôi mắt nâu đầy vẻ phẫn uất ấy. "Giá phải trả ư?" Anh chau mày. "Không, mẹ kiếp. Đó là quà tặng".

"Vậy thì tại sao...?"

"Cô đã bao giờ soi gương chưa, hả? Cô trông quyến rũ đến mức bất cứ người đàn ông nào cũng lú lẫn hết cả, nhất là người lênh đênh trên biển hàng mấy tháng liền. Cô không biết là đàn ông thèm khát cô sao? Cô không nghĩ tại sao bọn tù lại choảng nhau để giành giật cô ư? Chắc chắn đâu phải vì cô nói chuyện dễ thương. Này, có trời chứng giám, cô không biết thật sao?" Anh nói, giận điên người.

Juliet bối rối trước tâm trạng thay đổi của anh. "Nhưng ông có thích gì tôi", nàng vận lại.

"Cái đó có liên quan gì?", anh đáp lại. "Chả lẽ người đàn ông phải tuyên bố rõ anh ta yêu say đắm rồi mới được làm tình với người con gái ư?"

Mặt Juliet đỏ rừ. "Vậy ra tôi vẫn chỉ là một con điếm được phép ngủ với ông thôi chứ gì?" Con giận bắt đầu bốc lên, mắt nàng loá lên tia sáng

lạnh lùng. Nàng nhìn thẳng mặt anh. "Tôi xin phép được hỏi, những cô điếm trước kia đã ngủ với thuyền trưởng Jamieson có bằng lòng với cái giá là cái băng buộc tóc không?", nàng hỏi với giọng mỉa mai. "Có phải cái thứ nam tính của ông ghê gớm đến mức họ sẵn sàng phục vụ hầu như không công ư? Ông thuyền trưởng. Có thể tôi ít hiểu đàn ông, nhưng tôi hiểu họ phải trả công cho các cô gái ngủ với họ!"

Ross sửng sốt mất một lát, rồi cơn giận của anh cũng trào lên không kém. "Thôi được, cô Juliet Westover!" Anh đến bên chiếc tủ nhỏ và mở cánh ra. "Tôi biết là cô đã xem các thứ trong này. Liệu những thứ mà cô đã trông thấy đã đủ trả công phục vụ của cô chưa? Tôi không tin là đám tù nam có thể trả cho cô khá hơn, nhưng cô hoàn toàn được tự do xem xét các đề nghị của chúng".

Juliet chùn bước trước giọng nói của anh, cơn giận của nàng tan biến rất nhanh. Lẽ ra nàng phải hiểu tự do của nàng có kèm điều kiện, nếu như nàng còn đôi chút khôn ngoan. Ông ta là đàn ông. Đáng lẽ ra nàng phải hiểu rõ điều đó hơn là đi tin lời ông ta. Bây giờ biết chọn thế nào đây?

Ross rảo bước về phía cửa. "Hãy coi phòng này như của cô. Tôi tin cô sẽ không phản đối nếu tôi khóa cửa? Tối nay chúng ta sẽ ăn tối riêng với nhau, cô sẽ mặc chiếc áo tôi mua. Sau đó cô sẽ mặc áo lót đi ngủ cố mà kích thích cái mà cô gọi là cái nam tính của tôi! Buổi trình diễn của cô tối nay chỉ có một khán giả say sưa nhưng cũng rất khó tính". Anh lạnh lùng ngoái lại. "Tương lai của cô có thể sẽ tùy thuộc vào việc đánh giá thế nào cuộc trình diễn của cô, cô Juliet Westover ạ!"

Năm

Ross rảo bước dọc hành lang, mắt tối sầm vì giận dữ. Giá có gặp ai, anh cũng cứ thế mà đi qua không để ý. Rất may, boong tàu và lối lên đài chỉ huy không có ai khi mỗi bước anh leo lên đến hai bậc thang. Anh tức nổ ruột, không chỉ vì sự xác xược của cô gái ấy, mà còn vì hành động dở dẩn của mình. Lẽ ra anh cần cho nàng thời gian để quen với vai trò mới, và để hiểu rằng món quà chỉ là mở đầu cho những ân huệ mà anh sẽ ban phát. Thế mà anh đã làm hỏng hết cả! Lòng khao khát được hôn nàng đã làm đổ vỡ tất cả những tính toán khôn ngoan của anh, và nàng đã gán hai sự việc lại với nhau. Bây giờ làm sao tiếp tục kế hoạch liên tục tặng quà để dần làm nàng mắc nợ anh, cho tới lúc nàng tự thấy phải trả ơn anh bằng cách trao cho anh những gì còn có ở nàng? Mà nàng còn gì nữa đâu ngoài tấm thân, và đáng ra nàng sẽ từ từ ngã vào vòng tay anh, thì bây giờ anh linh cảm thấy nàng sẽ cưỡng lại một cách quyết liệt!

Anh đã ra tối hậu thư cho nàng. Anh đâu muốn thế, nhất là sau khi đã hứa sẽ không bao giờ ném trả nàng lại hãm giam. Anh không phải loại người dễ bỏ cuộc vào lúc này, hoặc nuốt lời. Nàng sẽ phản ứng sao đây? Anh cần môi với vẻ hoài nghi, mắt theo dõi ánh mặt trời đang nhạt dần ở phía chân trời xa. Không lâu nữa, anh sẽ biết bản năng tự tôn có chế ngự được cơn giận cố nén hay không?

Juliet đột nhiên thấy chỉ còn lại một mình trong phòng. Nàng nằm vật ra giường, đau đớn tự trách mình. Tại sao nàng lại để cơn giận bột phát, để đến nỗi bây giờ bị giam hãm trong cái bẫy này? Nếu có gì cần để làm anh tin nàng là con diêm, thì chính là lời nàng nói ra vừa rồi. Nàng chống tay vào cằm, mắt nhìn xuống thảm. Nói xa xa những gì về công phục vụ thì đúng như những gì anh nghĩ về nàng. Một cô gái đoan trang không bao giờ nói như vậy. Mà một cô gái chưa trải qua cuộc đời làm

điểm thì không thể biết những điều nàng vừa nói. Nhưng nói cho cùng, nàng đâu còn là cô gái đoan trang; nàng chỉ là một con điểm đang trên đường đến nơi sống cuộc đời nô lệ. Được rồi, nếu anh không trả nàng về hầm giam, nàng sẽ là người tình của anh, nhưng anh sẽ thấy nàng không phải là người bạn chăn gối sẵn sàng chiều chuộng.

Một giờ trước bữa ăn tối, Juliet đi tắm, dùng xà phòng của thuyền trưởng xát thoải mái trước khi lau khô người bằng những chiếc khăn tắm rất rộng của anh. Nàng chui đầu vào chiếc áo lót, chất vải mịn như nhung dính trên da thịt làm nàng thích thú đúng như nàng mừng tượng. Sau đó nàng mặc quần, đi xăng đan, rồi rũ phẳng chiếc áo màu xanh dính đẳng ten. Nàng mặc vừa như in. Nàng nhìn vào gương, ngắm mình trong chiếc áo do thợ may đầu tiên trong đời, tự hỏi không biết anh mua áo này tặng ai. Viên đẳng ten bông bênh làm cánh tay nàng trông mảnh mai hẳn, thân áo thắt cứ như may theo số đo của nàng.

Suy nghĩ một lát, nàng dùng chiếc bàn chải tóc cán bạc của thuyền trưởng, chải ngược tóc về phía sau cho đến khi nó óng mượt phủ trên bờ vai. Nàng tò mò nhìn mấy lọ nước trên bàn cạo râu của anh, cầm một lọ nước hoa lên ngắm, rồi đổ một giọt ra tay và thoa nhẹ lên mặt và cổ.

Nàng đang định lục các thứ để trong ngăn kéo trên của chiếc tủ xem có chiếc muxoa nhỏ nào không, thì bỗng nghe tiếng gõ nhẹ trên cửa làm tim nàng đập mạnh. Nàng xoay người, tựa lưng vào tủ, biết rằng nàng cần dựa vào đâu đó cho khỏi ngã. Lại một tiếng gõ nhẹ. Ôi, ông ta sắp bước thẳng vào đây!

"Xin... xin mời vào", nàng lắp bắp nói. Tiếng chìa xoay trong ổ khóa và cửa mở ra.

Một người đội khăn xếp, mặt đen thui nhìn nàng rất nhanh. "Memsuhib! Xin phép bà cho tôi được bày bàn". Người đàn ông gầy gò, da đen nhẻm cúi gập người đội, mắt nhìn xuống sàn. "Ồ, tất nhiên, xin mời!" Juliet nhìn anh ta sắp xếp chiếc bàn nhỏ đặt giữa tấm thảm. Anh ta lấy tấm khăn trải bàn thêu hoa trên chiếc xe đẩy để ngoài hành lang,

và bắt đầu bày các bộ đồ ăn bằng bạc và cốc uống rượu vang ra bàn. Sau đó là đĩa ăn xúp và chiếc liễn có nắp đậy.

"Ngài thuyền trưởng lát nữa sẽ về. Thưa bà, tôi sẽ đợi ngoài cửa".

"Cám ơn anh. Tên anh là gì?"

"Thưa bà, Josephh, Joseph Garcia".

"Anh người Ấn Độ à, Josephh?"

"Vùng bờ phía Tây, thưa bà. Vùng Goa thuộc Bồ Đào Nha ạ. Rất nhiều người Goa thích làm việc trên tàu của Anh ạ".

Cả hai người nghe tiếng chân bước. Joseph ra khỏi phòng, còn Juliet bám chặt tay vào tủ. Nàng nhìn về phía cửa, rồi cố giữ thẳng người, mặt làm bộ thờ ơ.

Ross dừng ở cửa, mắt từ từ nhìn hình ảnh làm anh ngây ngất. Chiếc áo trông quyến rũ đến thế là cùng, anh nghĩ - thân áo bó sát người càng làm nổi đường cong mềm mại của bộ ngực bên trên. Đường cổ viền đăng ten khoét thấp đủ cho anh thấy khe sâu giữa hai bầu vú trắng như ngà. Anh ngược nhìn khuôn mặt nàng, bắt gặp nàng cũng đang nhìn anh, miệng thoáng nét cười hài lòng thích thú.

"Thưa thuyền trưởng, món đầu đã dọn". Juliet nói nhỏ nhẹ và Ross nghiêm sắc mặt khi nghe vẻ giễu cợt trong giọng nói của nàng.

"À ra thế. Nhưng ta không nên để món xúp nguội lạnh", anh vui vẻ trả lời, thấy nàng nheo mắt giấu cái nhìn như lửa sáng.

Anh ném mũ áo xuống giường, kéo ghế cho nàng. Khi nàng ngồi, mùi nước hoa thoang thoảng đến chỗ anh.

"Mùi nước hoa cũng dịu đấy chứ?" anh nói.

"À, vâng. Tôi đã được ông cho phép coi phòng này như của mình, nên tôi cũng dùng cả bàn chải tóc của ông nữa. Tôi e rằng các khăn tắm của ông khá ẩm". Giọng nàng không hề có vẻ gì hối tiếc.

Anh ngồi xuống ghế đối diện nàng. "Josephh sẽ mang thêm thức ăn. Trước tiên chúng ta ăn tối, sau đó tôi sẽ tắm".

Juliet nhún vai. "Kể ra cũng hơi lạ, song rất may là ông không phải từ chuồng ngựa về".

"Nếu thế, tôi cần phải có người kỳ cợ lưng giúp tôi", anh nói, nhìn nàng thăm dò.

Juliet dụi dằm nhìn lại. "Tôi không dám làm hỏng những đăng ten này trong bồn tắm, thuyền trưởng ạ. Và cũng không đủ năng lực của đàn ông".

Ross mỉm cười. "Tối này người đàn ông ấy rõ ràng là thừa. Tôi hoàn toàn đủ khả năng giải quyết không cần ai giúp".

"Tôi lấy làm mừng nghe ông nói vậy".

"Vui lên một chút vào lúc này trước những gì sắp tới với cô không phải là không đúng lúc".

Juliet rướn cao lông mày. "Vui lên?" nàng hỏi lại, giọng tắc nghẹn.

Ross tỏ vẻ e ngại. "Josephh sẽ rất buồn nếu anh ta nghĩ cô chê món xúp. Anh ta là một đầu bếp giỏi".

Juliet nhìn anh tới một phút, không nói lên lời, rồi nhìn xuống đĩa xúp Ross vừa múc cho nàng.

"Ăn thử đi", anh lịch sự nói, giống như anh là vị chủ nhà tiếp khách cố làm khách ngon miệng.

Juliet cầm thìa xúp, không biết rằng Ross chưa làm như vậy. Anh cố ý đợi xem nàng cầm có đúng thìa hay không.

Tiếp theo là món cá nấu váng sữa, rồi món thịt cừu. Juliet uống một cốc vang, nhưng không chịu uống thêm. Nàng rất mừng thấy chủ nhà tự rót rượu đầy cốc tới mấy lần. Nếu nàng gặp may, nàng độc ác nghĩ thầm,

anh sẽ uống đến say mềm. Nhưng thật không may, anh không có vẻ say như nàng nghĩ.

"Chắc ông mua vang ở Capetown?" cuối cùng nàng lên tiếng hỏi khi thấy Ross tỏ ra không hài lòng vì bữa ăn kéo dài trong yên lặng.

"Đúng vậy. Rượu ngon đấy chứ? Tôi tin là vườn nho của họ sẽ tốt với khí hậu thế này".

Juliet xoay xoay cốc rượu trong tay. "Tôi có thể thấy ông cho là ngon. Tôi đoán chắc ông mua dự trữ nhiều?"

Ross bắt gặp vẻ nhạo báng trong giọng nàng. "Quả có vậy", anh dịu dàng trả lời. "Nó là thứ rất có lợi cho tiêu hóa. Không mạnh đến mức làm đầu óc như bốc lửa, hoặc làm ta bất lực. Có lẽ vì lý do này hay lý do khác, cô thích rượu gin hơn?"

"Tôi chưa bao giờ uống gin hay bất cứ loại nào khác, nên không biết nó thế nào. Còn đây là cốc rượu đầu tiên tôi uống trong đời".

"Thật vậy sao? Tôi thấy khó tin chuyện đó".

"Ông muốn tin thế nào là tùy ông", Juliet nói với vẻ mệt mỏi. "Tôi không quan tâm đến việc ông nghĩ thế nào".

Anh nhào về phía trước, nhìn thẳng vào mắt nàng.

"Juliet Westover, cô là một cô gái kỳ lạ. Cô ăn uống như một cô gái có nền nếp, không khó khăn gì chọn đúng dao thìa. Chắc cô học được phép tắc trong khi hành nghề, hoặc người bao cô là loại có giáo dục, đúng không?"

"Không".

"Cô kiếm sống bằng cách gì?"

"Tôi không phải kiếm sống".

Anh ngây người, hơi đỏ mặt, cặp mắt xanh ngơ ngác nhìn nàng.

"Cô muốn nói tôi tin cô là loại tiểu thư khuê các chắc? Váy áo của cô không cho thấy điều đó. Nào, quần là áo lượt của cô đâu rồi?"

"Tôi chưa bao giờ có những thứ ấy. Có cái mà người ta gọi là nghèo quý phái, thuyền trưởng ạ. Rồi người ta cũng quen với cuộc sống ấy".

"Cha cô đã mất?" anh đột ngột hỏi.

Khuôn mặt xinh đẹp sa sầm, cặp mắt như hai tấm rèm che kín các ý nghĩ bên trong. Ross hiểu ngay rằng anh đang đụng đến một vấn đề tế nhị, trong khi trí tò mò của anh vẫn chưa được thỏa mãn. Anh có thể đọc đồng hồ sơ mà người giải tù đưa cho anh, song anh rất ghét phải làm việc đó. Anh hy vọng nàng tự kể cho anh nghe, nhưng đến giờ, anh thấy mình vẫn chưa biết gì hơn khi nàng ngất xỉu trên boong, sau vụ lộn xộn dưới hầm tàu. Đáng ra, tới lúc này, hầu hết loại đàn bà có tội sẽ dốc hết nỗi niềm, tuyên bố họ hoàn toàn vô tội như trẻ sơ sinh, song cô gái này không thể. Nàng không đổ lỗi cho ai, không cố bào chữa cho tội lỗi mà nàng bị tòa tuyên phạt. Anh phải thú nhận là nàng làm anh tò mò, đầu óc nàng sắc sảo mà người cũng rất đẹp.

Josephh đang thu dọn hoa quả và tách cà phê, gấp chiếc khăn bàn thêu hoa thì Juliet ngược mắt, nhìn anh ta cười nói:

"Cám ơn anh, Josephh. Một bữa ăn ngon tuyệt". Nụ cười của nàng đầm ấm và thân thiện.

Anh chàng người xứ Goa cúi gập người. "Thưa bà, rất sung sướng được phục vụ bà".

Anh ta nhẹ nhàng lui ra, phòng trở lại yên lặng. Juliet hít một hơi rất sâu, bình tĩnh nhìn Ross.

"Ông thuyền trưởng. Bây giờ ông đi tắm, còn tôi thực hiện các mệnh lệnh của ông chứ?"

Nàng ngồi lại ngay ngắn, nên anh không nhìn thấy hai bàn tay nắm chặt để trong lòng nàng. Anh chỉ thấy mắt nàng nhướn lên với vẻ mà anh cho là giấu cợt trên nét mặt nàng.

"Sao lại không chứ?" Anh đứng dậy, trước tiên ra khóa cửa, nhét chìa khóa vào túi rồi đi vào chỗ tắm. "Tôi sẽ tắm rất nhanh", anh nói thêm.

"Tôi chắc là như vậy". Anh nghe thấy giọng nói bình tĩnh của nàng khi anh kéo rèm buồng tắm.

Ở ngoài, nét mặt Juliet bỗng thay đổi. Nàng sợ rúm người nhưng không có cách nào thoát khỏi tình thế khó khăn này, chỉ còn thiếu nước hét toáng lên. Nhưng làm thế chắc chắn sẽ đưa nàng trở lại hầm giam, nàng cố gượng cười ngĩ. Nàng không biết đóng vai gái điếm thì phải làm những gì, vì vậy cứ để anh muốn làm gì thì làm, trong khi ấy nàng vẫn giữ vẻ thơ ơ lãnh đạm của con gái nhà lành, mong sao sớm được buông tha.

Chiếc áo vải bông xanh nàng đem treo ngay ngắn trong tủ. Lúc cầm chiếc áo lót mỏng từ giường lên, nàng thấy rõ chiếc đèn ngủ qua lần vải. Má nàng đỏ lựng. Tắm thân nàng sẽ như phơi bày ra hết, song tất nhiên đó chính là lý do tại sao anh lại mua áo ấy! Nàng lo lắng bước vội về phía rèm buồng tắm, rồi cởi bỏ áo lót, quần, xăng đan và vớ vàng mặc chiếc áo lót mỏng. Chiếc áo màu đỏ sẫm rất đẹp, rất hay lại hợp với màu ruybăng buộc tóc anh tặng nàng. Giá vào lúc khác, hẳn nàng sẽ thích thú với cảm giác mát dịu của chiếc áo lụa mơn man trên người nàng, nhưng lúc này, nàng cứ kéo áo che bộ ngực trong tâm trạng gần như hoảng loạn.

Đột nhiên Ross nhẹ nhàng ra khỏi chỗ thay quần áo, chiếc khăn tắm quấn ngang bụng. Cánh tay rắn chắc vén tấm rèm, Ross dừng lại ngắm cô gái đang đứng gần giường.

Hai bàn tay cô nắm chặt đến nỗi cổ tay trắng nhợt, đôi mắt nâu tròn xoe nhìn anh đầy vẻ hoảng sợ. Anh cau mày. Lại trò gì nữa đây?

"Cô làm sao thế? Có phải tôi mời cô tới giá treo cổ đâu?" anh nói giọng khô khan, làm Juliet như chợt bừng tỉnh.

Các ngón tay lỏng ra, hai tay nàng từ từ buông thõng xuống. Mặc dù trong cabin khá nóng, nàng vẫn thấy lạnh xương sống. Không, không phải giá treo cổ. Cái đó nàng đã thoát, và sau đó lại thoát khỏi hầm tàu. Chắc hẳn nàng không thể đòi hỏi gì hơn thế nữa. Đã tới lúc cần phải trả nợ, và người đàn ông đứng trước mặt nàng là người đòi nợ.

Qua lần áo lụa mỏng dính, thân hình nàng lộ rõ những nét tuyệt hảo như Ross vẫn còn nhớ rõ. Đôi vú nhỏ nhô cao, lưng ong thắt đáy và cặp hông mềm mại. Bụng thon mảnh, cặp đùi tròn chắc trên đôi chân thon dài. Anh đưa mắt nhìn lên trên, dừng lại ở vùng bẹn mờ mờ. Lưng anh nổi da gà, một tay nới lỏng nút khăn trong khi ánh mắt lướt trên hai núm vú nhỏ hồng rồi dừng lại trên khuôn mặt tái nhợt.

Chiếc khăn rơi xuống sàn, Ross đứng đó trần truồng. Juliet theo phản xạ tự nhiên nhìn theo chiếc khăn, mắt như bị thôi miên khi thấy bộ phận nam tính của anh, cặp đùi chắc nịch và đôi chân dài nổi bật, trước khi Ross bước lại phía nàng. Hai tay đặt trên hai vai bông bênh đẳng ten, anh mỉm cười cúi nhìn nàng.

"Chao ôi, đẹp quá", anh trầm thì. "Nhưng phía dưới còn đẹp hơn". Hai tay anh sờ vai nàng, quai áo ngủ tuột khỏi bờ vai, chiếc áo tụt xuống thành một đồng mềm mại trên sàn.

Juliet cố không thở dốc khi nàng cảm thấy tay Ross từ vai chuyển xuống ngực nàng. Anh vuốt ve đôi núm vú tròn nhỏ một lát, rồi tay anh lần xuống bụng, vòng qua sau lưng và đôi tay to khỏe của anh kéo sát nàng lại phía anh.

Juliet không chống cự được vòng tay rắn chắc của anh, song khi cơ thể nàng áp sát vào anh, nàng như cảm thấy sức nóng từ cơ thể anh lan tỏa làm người nàng lâng lâng, đầu óc không thể suy nghĩ mạch lạc được nữa. Anh hôn nàng lên môi, lên cổ và lên má. Nàng không biết anh đã bế bổng nàng đặt lên giường. Ánh đèn đầu giường làm nàng lóa mắt, còn đôi tay dạn dày kinh nghiệm và cặp môi anh đưa nàng đến một vùng đất lạ mà nàng không hình dung nổi. Dù nàng có muốn cũng không thể

cưỡng lại các giác quan đang âm thầm kích thích, và thực tại đang chìm đắm trong những đợt sóng của cảm giác mê mẩn đến mù người.

Các ngón tay nhạy cảm sờ soạng và ve vuốt nàng, làm nàng quằn quại trong niềm thèm khát đến nhức nhối. Anh hôn ngực nàng, đầu lưỡi âm ỉm mơn man núm vú, đôi tay vuốt ve như đưa nàng tới tận cùng của cảm giác mãnh liệt. Môi nàng ép sát môi anh, những ngón tay của nàng luồn trong mái tóc rối bù của anh, ghì sát anh vào nàng. Người nàng như bốc lửa theo từng cử động của anh. Nàng ôm chặt lấy anh, hai chân nới lỏng khi anh đè lên người nàng.

Nàng bỗng cảm thấy đau nhói, người quằn quại trên giường một lát, đầu óc quay cuồng. Cái đau đột nhiên biến mất, thay vào đó là khoái cảm tột độ khi hai thân thể áp chặt vào nhau. Nàng hòa theo nhịp thở của anh, hai cánh tay ôm chặt lấy anh, đôi môi nàng hôn lên cổ, mồm và má anh. Người nàng như chìm trong ngọn lửa khao khát, muốn giây phút này kéo dài mãi mãi.

Nhưng lửa nào rồi cũng phải tắt, nóng mấy rồi cũng nguội. Nàng thở dốc, rồi nằm im, cánh tay lỏng dần khi Ross cựa quậy. Chưa bao giờ nàng biết được rằng tình yêu xác thịt lại ngọt ngào đến thế. Mẹ nàng đã không được biết cảm giác ấy - nhưng bà biết làm sao được khi chồng bà không cần chú ý đến ai ngoài sự thỏa mãn của mình? Mẹ nàng đâu có được cảm giác của bàn tay dịu dàng vuốt ve người bà, của đôi môi ngọt ngào đưa bà dần vào trạng thái ngây ngất? Giá thuyền trưởng dùng vũ lực cưỡng bức nàng, lạnh lùng, tàn nhẫn như nàng hình dung ngài George vẫn thường làm với mẹ nàng, thì hẳn trong nàng sẽ chỉ có căm thù và khiếp sợ mà thôi.

Juliet quay đầu nhìn người đàn ông đang im cạnh nàng. Anh đang nhìn nàng, mặt nghiêm nghị. Nàng giơ tay vuốt hàng lông mày đen rậm dính mồ hôi của anh, môi run run nở nụ cười.

Ross cầm tay nàng, ép chặt vào má anh. Không cần nhìn những vết rây trên nệm, anh cũng biết anh là người tình đầu tiên của nàng.

"Tại sao?", anh hỏi. "Lạy Chúa, tại sao em không nói với anh?" Anh cũng đã biết nhiều đàn bà, nhưng chính sách của anh là tránh xa loại gái đồng trinh. Làm người tình đầu của họ có rất nhiều vấn đề phiền phức. Họ cứ tưởng trái tim họ tan vỡ, nếu sau mấy lời tán tỉnh, mấy cái vuốt ve, ta không đến trình diện ông bố. Còn đàn bà thì đã biết luật chơi, không đòi hỏi gì hơn một tối đầy lạc thú lại hợp với gu của anh hơn.

"Em có nói", Juliet nhẹ nhàng. "Song anh lại không muốn tin lời em".

"Nhưng còn bọn đàn ông dưới hầm tàu?" anh thốt lên vẻ bối rối. "Họ không cố thủ sao?"

"Tất nhiên. Em cũng đã nói với anh".

"Ừ nhỉ", anh thừa nhận. "Anh nhớ em có nói tới chuyện hãm hiếp".

"Cái từ đó hơi mạnh đối với người như cô", nàng nhắc lại lời anh. "Anh nói đúng vậy không?"

Anh cắn môi, gật đầu, mặt đỏ dừ. "Anh sai. Thô thiển và ngu ngốc. Anh cứ nghĩ nữ tù đều thuộc loại cùng một giuộc. Em là cô gái hãy còn trong trắng, vậy mà anh đã dùng em như một con điếm, trái với ý nguyện của em".

"Ý muốn chống cự của em biến mất khi anh chạm vào người em". Nàng cười, nhìn sâu vào mắt anh. "Có ai cương quyết đến thế mà ý chí cũng mềm yếu đến thế không anh?" nàng hỏi với vẻ giễu cợt.

Ross ôm chặt nàng trong tay, hôn lên môi và cổ nàng. "Cái gì phải làm đã làm, và riêng phần anh, anh không hề hối tiếc. Còn em thì sao?"

"Anh đã rất tử tế với em, không tàn bạo như em tưởng. Vì vậy em rất biết ơn anh buổi tối hôm nay. Không cần hối tiếc. Em vẫn là một nữ tù, đến Sydney, anh sẽ trao trả em và anh đi đường anh. Chúng ta đều biết rõ những gì đang chờ đợi mình. Không có sức mạnh nào ngăn được điều đó. Nhưng từ giờ cho đến lúc ấy, em rất sung sướng nếu anh coi em

như bạn bè và Chúa sẽ để chúng ta chia tay nhau, không ai nghĩ xấu về nhau".

Nàng vòng tay ôm cổ anh, hôn lên môi anh. Họ lại phiêu diêu trong miền cực lạc, mãi cho đến khi cả hai trôi dần vào giấc ngủ, hai thân hình vẫn dính chặt vào nhau.

Ross tỉnh dậy trước. Mới tờ mờ sáng, chân trời vẫn còn che khuất cái khối sáng rực rỡ sắp nhô cao trên bầu trời đằng đông. Anh cúi nhìn cô gái trần truồng đang ngon giấc. Da dẻ mịn màng như da trẻ nhỏ, mái tóc đen rối bời xoã trên gối. Hai vú nàng trắng hồng, núm vú hồng hồng và anh cúi xuống hôn nhẹ lên chúng. Anh tụt xuống giường, cố cưỡng lại lòng thèm khát được luồn tay vào giữa hai đùi nàng. Nếu anh chạm vào người nàng lúc này, anh sẽ không thể dứt ra mà lên boong được.

Anh đi chân không vào buồng thay quần áo, múc nước lạnh để từ đêm trước dội lên người. Anh nhẹ nhàng mặc quần áo, sau đó đặt chìa khóa cửa lên gối của nàng, rồi đi ra.

Josephh đang đợi anh ngoài hành lang. "Thưa ngài, bữa sáng đã sẵn sàng".

"Cám ơn Josephh. Anh chuẩn bị bữa sáng cho Memsahib và bung vào phòng khi cô ấy dậy được không?"

"Vâng, thưa ngài"

Lát sau, Juliet tỉnh giấc. Nàng cảm thấy toàn thân rã rời, đến xương cốt cũng mỏi nhừ. Rồi nàng mở choàng mắt, ngơ ngác nhìn chiếc gối khác vẫn còn lõm vết đầu người nằm. Nàng ngồi thẳng dậy, nhìn quanh phòng thuyền trưởng, đầu óc hoàn toàn tỉnh táo. Không thấy anh trong phòng, nhưng chiếc khăn tắm đang nằm trên sàn, chiếc áo ngủ màu đỏ sẫm cũng vẫn còn nằm đó; vậy là thực chứ không phải giấc mơ. Chìa khóa cửa để ngay trên gối của nàng. Ngụ ý là nàng phải ra khỏi phòng trước khi anh trở lại ư?

Nàng nhảy khỏi giường, vơ vội quần áo và vào buồng thay đồ. Múc nước dội trong bồn lau rửa vội, nàng cố mặc nhanh chiếc áo lót, quần lửng, rồi chui đầu vào chiếc áo vải bông màu đỏ đã cũ của nàng.

Nàng gấp gọn chiếc áo ngủ mỏng cùng chiếc áo lót, xếp chúng vào hòm cạnh đôi xăng đan. Nàng nhìn lại chiếc giường. Má nàng đỏ bừng khi thấy những vết máu còn đỏ in trên nệm. Nàng kéo tấm vải trải giường, gấp lại, định mang về cabin hành khách giặt.

Tếng gõ nhẹ trên cửa làm nàng quay ngoắt lại. Một sỹ quan đến tìm thuyền trưởng chăng? Nếu nàng không trả lời, anh ta sẽ bỏ đi. Nàng bỗng nghe tiếng gọi:

"Memsahib!"

Nàng thở phào. Josephh! Anh ta biết nàng đang ở trong phòng. Nàng hé cửa. Anh ta mỉm cười, tay bưng khay đồ ăn.

"Tôi nghe tiếng chân của bà. Ngài thuyền trưởng dặn tôi mang cà phê và bữa sáng vào phòng khi bà dậy".

"Chắc không phải ở đây chứ, Josephh".

"Thưa bà, ở phòng đây ạ. Bây giờ bà là bà thuyền trưởng đấy ạ. Bà ở phòng này".

Juliet quay vào, hoàn toàn không tin là Joseph hiểu hết tình thế.

Anh ta đặt khay ăn lên bàn. Mùi cà phê thơm lừng, những lát bánh mì nướng giòn và đĩa quả tươi làm nàng không còn lưỡng lự nổi nữa. Nàng đang đói cồn cào. Joseph lui ra sau khi nàng cảm ơn anh ta.

Không biết có phải làm tình xong người ta rất đói, nàng thích thú tự hỏi, rồi mặt đỏ dừ khi nghĩ lại những hành động của nàng tối qua, sự sốt sắng đáp ứng những chiếc hôn của anh, và chính tay nàng đã dẫn lối cho anh qua cửa động đào.

Nàng vội vã ăn cho xong bữa sáng, nhặt tắm vải trải giường, rồi bước dọc hành lang về phòng mình. Cho dù Joseph nói thế, nàng không được mặc nhiên cho rằng Ross muốn nàng ở lại phòng anh. Anh định chứng tỏ anh là chủ, chỉ ngủ một đêm với nàng để trả thù hành động xác xược của nàng về chuyện chiếc băng buộc tóc. Như anh đã bảo, người đàn ông lênh đèn trên biển có rất ít cơ hội. Ai có thể trách cứ anh đã đưa người đàn bà tù tội vào giường? Và ai có thể trách cứ anh ném thữ vị ngọt tối mấy lần khi người đàn bà ấy sẵn lòng như một con điếm? Anh chỉ hơi bất ngờ về việc nàng còn là trinh nữ. Nhưng bây giờ, cái đó đâu còn là vấn đề nữa?

Cho tới lúc chải xong mái tóc và mắc được dây phơi vải trải giường, Juliet đã ghép mình vào lối suy nghĩ của người theo thuyết định mệnh. Anh là thuyền trưởng tàu buôn. Anh có nhiều việc phải làm hơn là mời đàn bà con gái đến ăn tối. Chỉ khi anh cảm thấy thèm khát phụ nữ, anh mới tìm đến nàng. Còn không, nàng phải tiếp tục làm những việc mà cậu bé giúp việc giao lại cho nàng.

Sáu

Thật ra hôm đó thuyền trưởng Jamieson chẳng có thời gian mà nghỉ ngơi, suy tư về những hành động đêm trước. Biển nổi sóng, tầm nhìn hạn chế khi tàu anh chạy về hướng Mozambique. Mọi người đều phải ráng sức đưa tàu chạy dạt vào gần bờ. Nhưng đến quãng giữa chiều, anh xuống phòng để ăn bữa trưa đã muộn.

Anh nhìn quanh phòng. Căn phòng gọn gàng, giường đã thay ga mới sạch sẽ, nhưng không thấy Juliet đâu.

"Cô Westover đã ăn chưa?" anh hỏi Joseph.

"Thưa ngài, ăn rồi ạ. Tôi mang đồ ăn vào phòng bà ạ".

Ross không nói gì, nhưng sau đó anh nhìn tủ thấy số quần áo mới xếp gọn trong đó. Anh cau mày suy nghĩ. Chẳng phải từ nay nàng sẽ ở trong phòng cùng với anh sao? Chẳng lẽ nàng ngần ngại sau những gì xảy ra tối qua ư? Chẳng lẽ chuyện tối qua chỉ cho anh thấy rằng nàng chịu khuất phục trước sức mạnh của kẻ có quyền, nhưng vẫn làm theo ý mình sao?

Cô gái chết tiệt, anh cáu kỉnh nghĩ. Lẽ ra nàng phải biết ơn anh đã đưa nàng ra khỏi hầm giam, giải thoát nàng khỏi nỗi lo sợ thường xuyên bị bọn tù nam cấu xé. Anh chợt thấy khuôn mặt giận dữ của mình trong gương. Anh bỗng mỉm cười. Chẳng phải là anh đã đề nghị thay vào đó chính là việc anh chiếm đoạt thân xác nàng ư? Chỉ mới nghĩ lại việc tối qua, người anh đã cứng lại, song anh sẽ không cho phép nàng làm những chuyện vớ vẩn. Nàng đâu ở cái thế có thể giở trò với anh được.

Anh rảo bước dọc hành lang, vào thẳng phòng nàng. Juliet lo sợ ngược nhìn khuôn mặt cau có của anh.

"Sao cô lại ở đây?" anh hỏi cộc lốc.

Juliet đỏ mặt. "Tôi còn ở đâu được chứ?"

"Trong phòng tôi. Chẳng phải tôi đã bảo cô cứ coi nó như phòng cô rồi sao?"

Juliet đứng dậy, mắt như lóe sáng. "Ông nói những lời đó trong lúc giận dữ. Tối qua, tôi đã làm theo lệnh của ông. Bây giờ ông vẫn còn giữ nguyên lệnh đó chứ?"

Ross quắc mắt nhìn nàng. "ở trên giường cô đâu có rạch ròi đến thế!"

Nàng tái mặt. Ross tự rửa sạch cái mồm ba vạ của mình. "Juliet, tôi xin lỗi. Tôi đâu muốn nói như vậy. Tôi muốn chúng ta nói chuyện, cùng cười, cùng ăn với nhau. Chẳng lẽ có thế mà cô cũng bực mình lắm sao?"

"Không", nàng chậm rãi nói. "Tôi cứ hy vọng được ông tôn trọng như chỗ bạn bè, nhưng có lẽ đã quá muộn rồi, đúng không?"

"Sao cô lại nói như vậy?" Ross cau có hỏi.

"Vì ông tức giận khi thấy tôi ở đây. Bây giờ khi tôi đã chung giường với ông, ông nghĩ tôi lúc nào cũng ở bên ông, để ông có thể dùng tùy hứng như một món ăn tráng miệng sau bữa ăn chứ gì? Phải gần kề tới mức chỉ cần một tay ông cũng với tới được, trong khi ông đang nghiên cứu hải đồ ở tay kia chứ gì? Ông thuyền trưởng, lúc này tôi có thể là loại mà người ta gọi là đàn bà sa ngã, song tôi vẫn không phải là một con điếm".

Ross thở mạnh, tay chấp sau lưng. "Tôi có lời xin lỗi, cô Westover! Tất nhiên cô có thể ở phòng này nếu đó là điều cô muốn. Xin cô thứ lỗi cho sự đường đột của tôi". Anh điềm tĩnh nhìn nàng, đôi lông mày đen

rậm, nhúu lại thành một vết thẳm dài trên trán. Anh cúi chào nàng rồi thẳng người đi ra cửa.

Juliet nhìn theo, cô giấu đi nỗi lo sợ trước vẻ lạnh lùng của anh. Nàng có thực sự là buộc tội anh vì đã nghĩ rằng nàng sẽ nhảy dựng lên mà chớp lấy cơ hội sống ở phòng anh không? Có phải tính ương ngạnh của họ nhà Westover đã giữ nàng lại, lòng kiêu hãnh bẩm sinh không chịu được ý nghĩ trở thành đồ chơi của kẻ khác? Không phải vì anh đã chiếm đoạt nàng là có quyền nghĩ nàng của anh, anh muốn làm gì thì làm cũng được. Thế nhưng sâu thẳm tận đáy lòng, nàng biết đó chính là điều nàng muốn.

*

*   *

Cuối ngày hôm đó, Joseph đến phòng nàng, tay cầm chiếc áo màu xanh đường cổ viền đăng ten. Gấp phía trong là chiếc áo lót và đôi xăng đan.

"Memsahib. Ngài thuyền trưởng gửi bà. Ngài hân hạnh được mời bà tới ăn tối". Đôi mắt đen của anh ta nhìn thẳng vào mắt nàng. "Tôi sẽ nấu một bữa thật ngon, thưa bà. Ngài thuyền trưởng rất mong bà tới dự. Ngài bác sĩ cũng ở đó".

"Cám ơn anh, Joseph", Juliet nói, mỉm cười đáp lại. "Tôi sẽ đến".

Lúc thay bộ đồ mới, nàng thấy lòng nhẹ nhõm hơn. Sự có mặt của bác sĩ Fernley sẽ làm dịu bớt sự căng thẳng giữa hai người, nếu có. Rõ ràng Ross định cho nàng thấy rằng lời buộc tội của nàng là sai.

Họ đón nàng như thể đang ở trong phòng khách sang trọng nhất của vương quốc. Cả hai người đứng dậy khi nàng bước vào, và lời bác sĩ khen sắc diện của nàng càng làm nàng dễ chịu. Câu chuyện diễn ra thoải mái như trong bất cứ phòng khách nào, và số kiến thức Juliet đã

thu lượm được trước đây khi đọc những cuốn sách mốc meo trong thư viện nhà Westover cho phép nàng tham gia vào nhiều chủ đề khác nhau.

Suốt bữa ăn, nàng biết thuyền trưởng Jamieson ngồi phía bên kia bàn, khuôn mặt rám nắng dịu dàng nhìn nàng bình thản. Không thể đọc được gì trong đôi mắt xanh của anh, ngoài vẻ nhã nhặn thông thường của chủ nhà với khách. Nàng ra về sau khi tách cà phê đã được dọn đi, anh không ngăn nàng, chỉ lịch sự cảm ơn nàng đã đến và để bác sĩ Fernley cùng đi với nàng về phòng.

Từ đó họ thường xuyên ăn tối cùng nhau, rồi Juliet trở lại căn phòng cô quạnh; lúc đầu nàng rất hài lòng là tránh phải ở lại một mình với chàng thuyền trưởng, nhưng càng về sau, nàng càng cảm thấy cô đơn. Nàng nằm trên giường nhìn những bức tường trong phòng, cảm thấy thêm khát được tay anh vuốt ve trên người. Nó giống như ma túy, một khi đã được nếm mùi thì lại càng muốn nhiều hơn nữa. Anh có cảm giác giống như nàng không, hay anh đã đạt được cái mục đích của mình sau lần đầu tiên ấy? Chỉ có người đàn ông từng trải mới có thể đem lại cho cô gái chưa nếm mùi đời những cảm giác như vậy. Được dẫn tới thiên đường, để rồi bị đẩy khỏi nơi cực lạc đó là nỗi đau quá sức chịu đựng của nàng. Song chẳng phải chính nàng đã tự mình bước khỏi nơi ấy ư?

Vào đêm trước khi tàu vào cảng Mozambique, bác sĩ Fernley, sau khi uống cà phê, xin phép được về trước. Ông nói cần sắp đặt một số việc cho sáng hôm sau.

Ross nói, mắt không nhìn Juliet. "Phiền ông tiện đường đưa cô Juliet Westover về phòng được không, ông bác sĩ?"

Bác sĩ Fernley liếc nhìn Juliet. "Cô Westover đâu cần phải về sớm như tôi. Trừ khi ông có việc gì cần kíp, thuyền trưởng ạ".

"Không, tôi chẳng có việc gì gấp". Ross trả lời. "Nhưng tùy cô Westover quyết định. Tôi sẽ rất sung sướng nếu cô ấy ngồi lại, nhưng không ép trái với ý muốn của cô ấy".

Juliet cảm thấy đau nhói. "Cám ơn ông", nàng gắng gượng nói. "Tôi sẽ ở lại".

Bác sĩ Fernley mỉm cười, chúc họ một tối tốt lành. Juliet bắt gặp vẻ thích thú trong ánh mắt ông khi ông nhìn nàng. Ông ta biết - nàng ngạc nhiên nghĩ thầm - ông ta biết và tán thành. Có phải ông ta biết nàng là người tự chủ và cho rằng đã đến lúc nàng phải tự lo lấy cho mình? Nàng ngẫm nghĩ một lát. Ngày mai ông sẽ lên bờ, nàng sẽ không còn được ông bảo vệ nữa. Phải chăng ông muốn khuyên nàng hãy bảo trọng, và hãy chấp nhận sự bảo vệ và thiện ý của thuyền trưởng? Nàng quay đầu nhìn thẳng vào mắt Ross.

"Cô uống cà phê chứ, cô Westover?" Lời anh dịu dàng như nét mặt của anh.

"Vâng, cám ơn ông".

Họ không nói gì. Nàng nhăm nháp ly cà phê trong khi Ross như đắm chìm trong suy nghĩ của riêng anh. Cuối cùng nàng đặt ly xuống bàn và đứng dậy. Ross cũng đứng dậy, nhìn nàng, mắt như có ý muốn hỏi.

"Xin ông khóa cửa lại, được chứ?" nàng hỏi.

Lông mày anh rướn lên: "Trước mặt hay sau lưng cô?"

"Tuỳ ông. Tôi không muốn ép ông".

Mắt anh sáng lên. "Vậy thì trước mặt cô".

Juliet vẫn đứng im cho đến khi anh khóa xong cửa quay vào. Họ nhìn nhau một lúc lâu, rồi Ross thò tay cởi khuy chiếc áo xanh nàng đang mặc. Chiếc áo rơi xuống chân nàng. Chiếc áo lót được kéo qua đầu và nàng trần truồng đứng đó.

"Cô có cần áo ngủ không?" anh hỏi, giọng khàn đục.

Nàng lắc đầu trả lời: "Em chỉ cần anh".

Giọng nàng yếu ớt và run rẩy đến nỗi Ross dịu dàng ôm nàng vào lòng, tựa như nàng là đứa trẻ đang cần được dỗ dành.

"Juliet thân yêu", giọng anh rên rỉ. "Em không biết anh khốn khổ thế nào khi tối nào cũng phải để em ra về cùng bác sĩ Fernley".

Nàng ngược nhìn anh. "Còn em phải ra về trong khi em khao khát được ở cạnh anh".

Anh nhè nhẹ hôn nàng. "Vậy thì ta phải bù lại những quãng thời gian mà lòng kiêu hãnh và tính ương ngạnh làm ta phải xa nhau".

Quần áo anh rơi xuống sàn cạnh chiếc áo của nàng và anh dìu nàng vào chiếc giường rộng. Đôi tay và đôi môi anh lại đưa nàng đến tột cùng của khoái cảm, và lần này nàng không thấy đau nữa. Nàng sung sướng thả lỏng người cho các giác quan làm việc, mê mải trong cảm giác đôi môi anh lướt trên bộ ngực và cặp đùi nàng. Thời gian như ngừng trôi khi hai người hòa thành một, cái ngọt ngào trong cơ thể anh lan toả khắp trong nàng, làm nàng ngây ngất. Nàng vuốt ve người nàng, vuốt ve anh, các ngón tay mân mê lồng ngực và cặp đùi rắn chắc của anh.

Trời rạng sáng khi họ ôm nhau ngủ. Ross gối nghiêng trên ngực nàng. Chỉ có tiếng gõ cửa dồn dập mới làm họ tỉnh giấc. Juliet ngẩng tấm lưng thẳng và đôi chân dài của anh với ánh mắt mơ màng. Anh đẹp thật. Joseph bước vào, đặt chiếc khay đồ ăn xuống bàn, mắt không nhìn về phía giường. Mãi đến lúc anh ta đi rồi, Juliet mới chợt nghĩ đến việc giấu mình dưới tấm mền trên giường. Sau đó nàng ngồi dậy, Ross mỉm cười nhìn nàng.

"Thật trơ trẽn!" anh nhìn bộ ngực trần của nàng, nói trêu.

"Còn ai mở cửa mà người cứ trần như nhộng?"

Nàng nhìn khắp người anh, không hề cảm thấy xấu hổ. Nàng thành thật nói. "Bây giờ tôi đã chịu cái sức cưỡng cưỡng của ông, ông thuyền trưởng ạ. Nếu tài đi biển của ông cũng bằng tài khi ông làm tình, thì ít nhất ông cũng lên đến chức đô đốc của hạm đội".

"Tôi có ở trong Hải quân hoàng gia đâu cô bé", anh vừa nói vừa rót cà phê. "Em sẽ ăn sáng với anh hay đem đến chỗ em? Anh nói trước, ở đây an toàn hơn - vì có cái cương cường của anh".

Anh cười, nhìn nàng ra khỏi giường. Anh ném cho nàng chiếc áo ngủ vải bông kẻ sọc mà nàng đã mặc lần đầu nàng tắm trong bồn. "Theo anh, em nên mặc nó vào. Sáng nay anh sẽ phải đưa tàu "Grace" vào cảng".

"Rõ rồi, thưa thuyền trưởng", nàng thâm thì, ngoan ngoãn mặc áo vào.

Ross mặc bộ đồ mỏng, tay cầm mũ, dừng lại ở cửa. "Em còn ở đây khi anh trở lại chứ?"

Juliet mỉm cười: "Em sẽ ở đây".

Mấy ngày tàu đậu trong cảng Mozambique bốc dỡ đồ y tế và thuốc men là những ngày hạnh phúc nhất trong đời Juliet. Nàng cùng ăn với Ross, dạo trên boong lúc hoàng hôn và tối đến lại làm tình trên chiếc giường rộng. Với Juliet, không có tương lai, chỉ có hiện tại. Nàng không còn đòi hỏi gì hơn.

Cơn bão bất chợt đến như mọi cơn bão nhiệt đới khác. Tàu "Grace" chồm lên theo ngọn sóng, giật mạnh dây neo. Trong cảng đầy những chiếc thuyền nhỏ vào tránh bão, và tàu "Grace" trong lúc vật vã làm nước tràn hết lên các dây thuyền ấy. Ross hạ lệnh nhổ neo, cho tàu ra đi ở vùng biển ít động hơn trong eo Mozambique. Không may có một con tàu đánh cá đang chạy bão không mang đèn tạt qua ngay trước mũi tàu; chiếc buồm đơn trên thuyền vướng ngay vào dây neo của tàu. Vì không thả được neo do vướng vào chiếc thuyền đánh cá, tàu "Grace" bị cuốn ra biển, kéo theo chiếc thuyền con bám lảng nhằng phía sau.

Thủy thủ không làm sao cho tàu chậm lại được ngoài việc lái tàu đâm thẳng vào đầu sóng. Các buồm đã được cuộn lại khi tàu đậu ở cảng, cột và trụ buồm trở trời kêu rảng rặc trong trận mưa như trút, từng đợt gió dữ đưa nó trôi dạt về hướng Bắc. Đúng lúc ấy, chiếc thuyền đánh cá

bị đứt dây, nhưng không ai nghe được tiếng kêu khiếp đảm trong tiếng bão đang gầm thét.

Hoảng hốt bám chặt vào thành giường, Juliet chỉ còn nghĩ đến Ross đang ở đâu đó trên boong. Những chiếc ghế và các đồ dùng nhỏ văng khắp phòng. Chỉ có chiếc giường là được vít chặt vào sàn. Juliet nằm trên giường trong chiếc áo màu xanh, lo lắng cầu nguyện cho bão tan để người tình của nàng trở lại.

Bão gầm thét suốt đêm. Qua cửa sổ tàu, nàng không thấy gì ngoài những đợt sóng to như trái núi quật mạnh vào lớp cửa kính dày. Bình minh vội đến, bóng tối chỉ hơi rạn ra, song Juliet tin là gió đã dịu bớt. Sóng không còn chồm cao như trước, và có khả năng con tàu qua khỏi cơn bão hung dữ.

Nhưng họ đang ở đâu? Juliet đoán chắc là phải cách Mozambique nhiều dặm. Bác sĩ Fernley đã lên bờ cùng một số sĩ quan. Nếu tàu còn đủ sức, họ sẽ phải quay lại để đón những người này. Khi gió dịu dần, nàng nóng lòng muốn rời phòng đi tìm Ross. Anh có sao không? Có ai bị thương hoặc bị nước cuốn không? Cầu Chúa đừng xảy ra chuyện đó. Nàng nắm chặt tay, cố cho khỏi run. Làm sao nàng sống được nếu Ross chết? Nàng hoàn toàn không thể cưỡng lại được tình yêu của nàng với thuyền trưởng tàu "Grace", con tàu đang đưa nàng tới kiếp nô lệ ở một vùng đất miền New South Wales. Chỉ cần anh không việc gì, nàng thầm cầu nguyện, thì tương lai có đau buồn đến mấy, nàng cũng vui lòng chấp nhận.

Nàng vùng dậy, định xếp lại ghế. Đúng lúc ấy, tàu "Grace" va phải đá. Người lắc lư chao đảo, Juliet cố đứng vững trong tiếng gõ đáy tàu vỗ vụn trên gờ đá ngầm. Tựa như giễu cợt, làm cho nàng khốn khổ thêm, mặt trời xuất hiện, ánh nắng chói chang bao phủ con tàu. Juliet ngã dúi vào giường trong nỗi kinh hoàng. Biển lặng dần, gió ngưng thổi. Tiếng kêu lạc giọng vì đau đớn vang trong tiếng tàu vỗ nát. Tiếng những người tù? Họ bị khóa kín trong tàu, chỉ nghe tiếng bão gầm thét, sau đó là tiếng thân tàu vỗ trên gờ đá. Chuyện gì đang đến với họ? Nàng nghe tiếng chân chạy vội vã bên trên, tiếng pháo hiệu cấp cứu, sau đó là im

lặng đến rợn người, trừ tiếng cọt két của con tàu. Không còn chịu nổi nữa, Juliet mở toang cửa, chạy dọc theo hành lang. Joseph chân trần đang từ phía trước chạy lại.

"Josephh", nàng gọi. "Có chuyện gì vậy? Thuyền ...?". Nàng không nói hết nổi câu, song anh chàng người xứ Goa cũng hiểu.

"Thưa bà, ngài thuyền trưởng không việc gì. Không ai bị thương, nhưng tàu hỏng. Các thuyền nhỏ từ bờ đang bơi ra. Không lâu nữa chúng ta sẽ được cứu. Xin lỗi bà, tôi phải vào kho lấy dây chèo". Juliet tránh qua bên, mỉm cười nhẹ nhõm. Nàng không thể làm gì trước khi Ross cho người đến tìm nàng.

Nàng quay lại phòng và nhìn qua cửa sổ tàu. Một số thuyền nhỏ đang lướt nhanh về phía tàu, gió thổi căng những cánh buồm kẻ sọc. Với tốc độ ấy, chỉ vài phút là họ đến được tàu "Grace" lúc này đang ngả nghiêng trên biển.

Nàng nhận thấy những người trên thuyền da đen, mặc đồ màu sáng. Những chiếc đầu đội khăn xếp lỗ nhỏ trên thuyền và nàng thấy ánh thép sáng phản chiếu ánh mặt trời. Bờ biển sau lưng họ đã rõ hơn. Một thị trấn nhỏ với những ngôi nhà trắng và những tháp nhỏ nhô cao. Người A Rập, nàng chợt nghĩ, rồi cố nhớ lại những kiến thức địa lý của nàng. Phía Bắc Mozambique là nước nào nhỉ? Nàng đoán là Tanganiyca, trừ khi tàu họ trôi dạt theo hướng khác.

Chiếc thuyền chạy khuất và nàng thấy tàu "Grace" tròn trĩnh. Nàng nghe tiếng người quát, rồi ai đó liến thoắng bằng thứ tiếng lạ. Nàng đứng ngay cửa, lắng nghe và chờ Ross. Chắc chắn anh phải về phòng, vì một thuyền trưởng bao giờ cũng phải lấy nhật trình và giấy tờ quan trọng trước khi ra lệnh bỏ tàu.

Nàng bất ngờ khi nghe tiếng súng và tiếng kim khí chạm nhau. Một tiếng thét thất thanh rồi tắt lịm, tựa như cuộc sống đã rời bỏ thân xác của nó, làm nàng lo sợ níu chặt khung cửa. Tiếng chân chạy huỳnh huých nặng nề, nhiều tiếng súng nổ và tiếng thét lạc giọng, tiếng loảng xoảng nghe như nhiều người đang đánh nhau bằng gươm. Nàng nhìn

ngược nhìn xuôi hành lang. Không thấy bóng Joseph. Rồi lối đi đầy những người chân đất, đầu đội khăn xếp, râu ria xồm xoàm và miệng cười nhả nhổ. Chúng thấy nàng đang đứng ngây người vì kinh hoàng, liền kéo đến túm lấy nàng, vừa xô đẩy nàng vừa cười ngặt nghẽo và cuối cùng lôi nàng lên boong.

Một tên ARập cao lớn túm chặt lấy nàng, trong khi chân nàng dẫm lên một vũng nước lầy nhầy. Hấn lôi nàng thẳng dậy, nhưng nàng hãi hùng kịp nhận ra mình đang đứng trên vũng máu. Nàng khiếp đảm nhìn quanh - boong tàu ngổn ngang xác chết, cả những người đội khăn xếp lẫn những người mặc áo quần thủy thủ. Nàng để ý tìm nhưng không thấy Ross trong số đó.

Rồi nàng thấy anh đứng giữa đám người ARập bao quanh. Tay anh vung mạnh chiếc móc, mồm chửi rủa bằng thứ ngôn ngữ mà bọn kia hình như hiểu được.

Gã ARập giữ nàng cười nhả nhổ, ngay cả khi chiếc móc thuyền đánh hai thành đồng hương của gã lộn xuống biển. Một con dao găm phóng vụt đi. Tiếng kêu báo động của Juliet tắc nghẹn vì bị cánh tay của gã ARập chặn ngang họng. Con dao cắm vào cánh tay của Ross ngập đến tận cán, chiếc móc rơi khỏi các ngón tay tê liệt của anh. Sau đó chúng áp vào gân, dùng dây giật anh ngã xuống.

Chúng từ từ kéo anh dậy. Anh đứng lên, người đầy máu và các vết thương tím bầm. Mặt anh tái nhợt, máu ứ đọng đầm cánh tay áo rách toạc. Juliet muốn chạy đến với anh, nhưng cánh tay đang xiết chặt cổ giữ nàng lại.

Bọn ARập lừa đám tù đến giữa boong tàu. Sau đó chúng tách đàn ông đàn bà riêng ra. Tên toán trưởng xem xét, đánh giá từng người như thể đang mua súc vật. Chúng nói với nhau, chia mỗi nhóm tù thành hai nhóm nhỏ lừa đi.

Rồi với vẻ điềm nhiên như khi gọt quả, chúng dùng dao đâm chết những người tù nhiều tuổi và có vẻ ốm yếu, thản nhiên ném xác họ xuống biển. Biển như sôi lên một lát rồi trở lại phẳng lặng. Bụng Juliet

quặn lại khi nàng thấy nước biển đỏ ngầu và lênh bênh xác chết. Tất nhiên vùng biển này có cá mập, song cái chết của họ thật rùng rợn và chúng giết người mới tàn bạo làm sao.

Ross và sáu người tù còn lại được đưa xuống một chiếc thuyền nhỏ dưới chân thang dây.

Juliet cùng bốn nữ tù khác bị đẩy tới lan can chờ chiếc thuyền từ bờ đang ra. Ross ngược nhìn lên, mặt râu rĩ và ánh mắt họ gặp nhau. Anh vội vàng quay đi, còn nàng lạnh người không hiểu tại sao. Có lẽ anh cho rằng làm thế an toàn cho nàng hơn chẳng? Nàng khó nhọc lần theo thang dây xuống ngồi sát cạnh thuyền cùng bốn nữ tù trẻ trước cùng bị giam dưới hầm.

Không ai mở miệng, nhưng mấy phút sau, bọn ARập bắt đầu cười âm lên và chỉ tay về phía tàu. Juliet quay lại nhìn, thấy chiếc "Grace" đang chìm sâu xuống biển; mặt biển như rộng mở ôm chiếc tàu vào lòng. Ross đã mất con tàu cùng đoàn thủy thủ. Là người tự do duy nhất, nay anh cùng họ rơi vào cảnh đời nô lệ.

Thuyền ghé vào một bãi cát trắng, được kéo qua mép nước rồi cột dây lại. Đám con gái bị lôi khỏi thuyền, tay trói ra trước mặt, cổ buộc chung vào một dây chảo to. Cô gái đi đầu vấp ngã, cả bọn ngã dúi dụi trên bãi cát không gượng lại được. Không thấy chiếc thuyền chở Ross và đám tù kia đâu. Thế là họ chẳng còn được gần nhau. Liệu nàng còn bao giờ gặp lại anh không? Ý nghĩ ấy như viên đá lạnh băng đè nặng lòng nàng. Nàng để ý thấy một tên ARập nhìn nàng chằm chằm và người nàng ớn lạnh. Nàng không được khóc, nếu không hẳn sẽ tưởng nàng sợ. Làm sao hẳn có thể biết được nàng đau khổ vì người đàn ông nàng yêu và nay không biết anh phiêu bạt nơi nào? Nàng nhìn hẳn với vẻ giấu cợt và hẳn thoáng mỉm cười tựa như thỏa mãn.

"Ông đưa chúng tôi đi đâu?" nàng đánh liều hỏi, cố ra hiệu bằng đôi tay trói chặt.

Hắn nhìn ra trước, rồi quay lại nhìn nàng gật đầu. "Bagamayo". Hắn chỉ tay về một nơi xa và nhắc lại "Bagamayo"

Juliet nhún vai. Nàng hỏi cũng bằng thừa. Có lẽ đó là tên thị trấn mà nàng thoáng thấy qua cửa sổ con tàu, song rõ ràng nó ở xa hơn nàng tưởng. Hình như phía trước không có gì khác ngoài bãi cát dài trải và những gò đá lớn.

Đám ARập dẻo dai hơn họ nhiều. Họ loạng choạng lê bước, chúng giật sợi dây thít nơi cổ giục họ đi nhanh hơn. Mặt trời như quả cầu lửa phóng những mũi giáo nhọn sáng loáng vào đầu và mắt họ. Mồ hôi làm tóc họ bết chặt trên đầu và quần áo gây cho họ cảm giác khó chịu.

Hết bãi cát này đến đoạn đường đá sắc làm họ vấp liên tục. Juliet rất mừng đã đeo xăng đan khi đi trên cát bỏng, lúc này thấy ngón chân đau buốt vì những hòn đá sắc như dao cạo xuyên qua làn đế mỏng. Khi cô gái đi đầu khụy xuống, cả bọn bị ngã kéo theo, nằm bò ra thở hổn hển. Juliet nhận thấy mặt cô tái nhợt, tiếng thở khò khè ngay gần cổ nàng.

Gã ARập khoa chân mua tay với vẻ điên tiết, giật mạnh sợi dây. Juliet bỗng thấy thương cô bạn tù đói ăn. Đáng lẽ nàng cũng như vậy. Nàng quay lại phía gã ARập đã trả lời câu hỏi của nàng lúc trước. Giọng nàng run lên vì tức giận và sợ hãi.

"Chúng tôi có phải lạc đà đâu mà có thể đi hàng mấy giờ liền không nghỉ?" nàng hỏi. "Hãy vì lòng kính Chúa, cho chúng tôi nghỉ và cho uống nước". Nàng ngửa đầu, giơ tay làm điệu bộ uống nước. "Ông muốn chúng tôi chết vì nắng nóng trước khi đến nơi hay sao?" Nàng chỉ tay vào mặt trời, rồi sờ đỉnh đầu, rúm người lại.

Bọn chúng giận dữ trao đổi với nhau, nhưng gã ARập nàng vừa hỏi có vẻ là tay chỉ huy. Hắn cúi kính cẩn ngang câu chuyện và gã ARập giữ dây buộc cổ đám tù bỏ tay ra. Một gã lấy từ lưng chiếc bình da dê và một tên khác rút trong chiếc áo rộng thùng thình ra chiếc cốc to bằng sừng.

Họ lần lượt uống nước trong chiếc cốc mà không tin đó là thực, vì không ai nghĩ những lời nàng tức giận thốt ra lại là có kết quả, Juliet nhìn gã chỉ huy đang ngồi ôm gối ngó đám tù.

“Cám ơn ông”, nàng nói, cúi đầu về phía hắn tỏ ý biết ơn. Nếu hắn không hiểu lời nàng thì cũng hiểu được qua cử chỉ của nàng.

Trong lúc họ ngồi nghỉ, Juliet tranh thủ cởi bỏ đôi xăng đan cho dễ đi hơn. Họ không được phép nghỉ lâu, nên ngay sau đó lại lên đường. Vì trời càng nóng, nên họ càng khốn khổ khi lê đôi chân mỏi nhừ trên đường. Trước đó, nàng nghĩ sẽ đỡ kiệt sức hơn nếu nhắm mắt tránh nắng, chân khuỳnh rộng như đi vòng kiềng để giữ thăng bằng. Ai thêm để ý nếu họ có đi như một toán thủy thủ say rượu?

Thế là nàng nhắm mắt bước đi, không biết là họ đã tới phía ngoài thị trấn cho tới khi nghe tiếng trẻ con reo hò và bóng những nhà cao che khuất ánh nắng chiếu rất trên mí mắt nàng. Đến lúc đó nàng mới mở mắt, liếc nhìn cái tháp vuông tường vôi loang lổ trước mặt. Cửa có chấn song là của nhà tù, và hình như bọn họ đã đến nơi cần đến.

Họ bước qua cổng có những người da đen cao to, đội khăn xếp đứng gác, rồi bị dồn vào một phòng sàn đá trống trải. Không khí mát lạnh làm cho họ dịu người và tuy còn hoa mắt vì nắng, nàng cũng nhìn thấy những chiếc chiếu trải sát tường. Vào đến phòng, sợi dây buộc cổ được tháo ra, tay họ được cởi trói. Cả toán đứng nhìn ngơ ngác cho đến khi tên chỉ huy chỉ tay vào hàng chiếu.

Cho đến lúc đó, Juliet mới để ý thấy một cô gái da nâu đang nằm co trên chiếu. Cô ta chăm chú nhìn họ, và Juliet nhận thấy mặc dù da nâu bóng, cô gái có những nét thanh tú hơn người ta nghĩ. Mũi và môi cô ta khá thanh, có lẽ là một cô gái da đen lai ARập .

“Xin chúc mừng”, cô gái nói với giọng khô khan giễu cợt. “Chuyến viếng thăm đầu tiên của các bạn tới Dar - es - Salaam phải không?”

“Dar - es - Salaam?” Juliet hỏi lại. “Tôi nghe chúng nói như là Bagamayo chứ?”

“Đúng đấy”, cô gái trả lời. “Bagamayo là chợ bán nô lệ của thành phố”.

Bảy

Cổ họng Juliet khô đắng vì kinh hoàng. “Chợ nô lệ ư? Đây là đâu? Ai mua bọn tôi?”

Cô gái nhún vai ngáp dài, duỗi thẳng thân mình đang nằm co trên chiếu. “Chị đang ở Tanganiyca. Bọn ARập đó là cướp biển đấy. Hình như ở châu Âu các chị gọi thế thì phải. Chúng bắt được chị ngoài biển à?”

Juliet gật đầu, đi qua nền đá và gieo mình xuống chiếc chiếu cạnh cô gái. Xương cốt, cơ bắp đau không chịu nổi, hai tay và cổ ngứa rát vì vết dây trói. Tựa lưng vào bức tường đá mát lạnh, nàng thấy dễ chịu hẳn. Nàng ngắm cô gái, nhận ra cô ta nói chuyện với nàng bằng tiếng Anh.

“Cô nói bằng tiếng của chúng tôi giỏi quá”, nàng bảo.

“Tôi nói cả tiếng Bồ Đào Nha, tiếng Pháp và tiếng ARập”, cô ta thản nhiên trả lời. “Ông chủ tôi là người đi nhiều. Ông mua tôi ở Ethiopia khi tôi mới mười hai tuổi. Tôi là cô hầu được ông sủng ái, nên ông rất thích dạy dỗ tôi”.

Juliet nhìn cô gái và hỏi. “Thế họ gọi cô là gì?”

“Khurrem. Tôi không nhớ tên thật của tôi là gì, nhưng ông chủ là người sùng kính Suleiman vĩ đại, nên lấy tên người vợ yêu của ông ấy đặt cho tôi”.

"Nghe có vẻ chủ cô không còn nữa? Juliet thận trọng hỏi tiếp.

Khurrem gật đầu: “Con trai ông ấy hiện đang thay ông ấy, không cần đến số nàng hầu của cha mình nữa”.

“Vì vậy mà cô ở đây?”

“Đội ơn Allah, đúng vậy”. Nhìn vẻ ngơ ngác của Juliet, cô ta cười, phô hai hàm răng trắng bóng. Đôi mắt hình trái hạnh đào nhìn nàng giễu cợt. “Chị bạn da trắng ời. Rồi chị sẽ hiểu, bị đem bán còn hơn là bị giết chết. Vị tổng trấn mới đã có nhiều thê thiếp. Ông ấy rủ lòng thương hại nên đưa chúng tôi tới đây chứ không giao cho đao phủ. Các chị tôi đã có người mua. Tôi được giữ lại vì còn trẻ. Họ bảo ngày mai tùy sứ của xuntan sẽ tới. Biết đâu tôi lại chẳng làm ông ấy vừa lòng”.

“Vị xuntan này là ai thế?”

“Ngài Seyyid Said Bin xuntan trị vì vương quốc Oman. Ngài cai trị xứ này, nhưng kinh đô lại ở Zanzibar. Họ bảo cung điện của ngài nguy nga tráng lệ lắm”. Mắt Khurrem sáng lên. “Tất nhiên tôi sẽ không được chọn dâng xuntan, nhưng biết đâu chẳng vừa lòng một vị tổng trấn nào đó dưới quyền ngài”.

Juliet nhồm dậy. “Tại sao lại không phải là xuntan? Cô đẹp thế cơ mà!”

Khurrem mỉm cười. “Nhưng tôi đã mất thứ chỉ được phép dâng cho xuntan”.

“Thứ gì vậy?”

“Tôi không còn là trinh nữ. Chỉ những cô gái trẻ đẹp, hãy còn trinh trắng mới được chọn vào hậu cung của ngài”. Cô ta nhìn nàng như muốn đánh giá. “Nghe nói ngài rất thích những cô gái da trắng, thân hình đẹp. Có thể chị sẽ làm tùy sứ của xuntan ưng ý và được tuyển vào cung”.

Juliet tròn xoe mắt, nhìn cô ta với vẻ ngây ngô. “Nhưng... nhưng tôi không muốn được tuyển vào cung!”

Khurrem nhún vai. “Về việc này, chị không có quyền lựa chọn. Ngày mai chị sẽ bị đem ra bán cùng với mấy người bạn của chị”. Cô ta khinh bỉ nhìn bốn nữ tù nằm ngồi ngả ngón trên chiếu. “Nghe họ nói cũng biết

họ thuộc loại hạ lưu, nhưng họ có thể làm vừa lòng cánh buôn lạc đà. Tôi tin chị thuộc tầng lớp khác. Ở bên ấy chị cũng được tôn trọng đấy chứ?"

Nghe cô ta hỏi vậy, Juliet mỉm cười. "Cha tôi được phong là tòng nam tước và là thẩm phán trị an, nhưng ông chẳng coi tôi ra gì. Cha tôi cứ muốn có con trai cơ".

Khurrem gật đầu với vẻ hiểu biết. "Song vẫn không có chú gì? Ở đây con gái cũng không được coi trọng. Nhưng chị nói rõ, tòng nam tước và thẩm phán trị an mà chị vừa nói là thế nào. Cha chị luôn được ở cạnh đức vua, đúng không?"

Juliet cố gắng giải thích. "Tòng nam tước là hiệp sĩ của đức vua. Đó là tước hiệu vua ban cho những người dũng cảm, và nó sẽ được truyền lại cho con trai người đó. Còn người được cử làm quan tòa phải duy trì được hòa bình cho đức vua, và phải thực thi công lý trong khu vực mà ông ta được giao phó".

"À, tôi hiểu rồi. Ông ta cũng giống như tổng trấn cai trị thay mặt xuntan", Khurrem nói, còn Juliet chẳng hiểu tổng trấn là thế nào nên không tranh luận.

Nàng quá mệt mỏi và đói, chẳng còn hơi sức đâu mà nghĩ chuyện ngày mai. Dù thế nào nàng cũng không được ở bên Ross, khi tàu "Grace" không thấy trở về Mozambique, người ta sẽ nghĩ nó bị giông tố nhấn chìm ngoài biển. Họ sẽ tổ chức tìm kiếm, thấy xác con tàu và vì không còn ai ở đó, họ chỉ có thể đi tới một kết luận duy nhất. Bác sĩ Fernley, trong khi đau lòng trước cái chết của thuyền trưởng và thủy thủ đoàn, có lẽ cũng chợt nghĩ đến nàng, song không còn ai khác trên cõi đời này khóc thương cho số phận của Juliet Westover.

Bữa ăn được mang tới, món thịt dê hầm rau. Juliet ăn ngấu nghiến, và bắt chước Khurrem, nàng cũng chấm miếng bánh dẹt vào thứ nước sền sệt.

"Bánh này làm từ sắn", Khurrem giải thích. "Nó là một loại củ được nghiền thành bột, rồi ngâm nước, sau đó đem nấu. Khi phải nấu món

này, chị nhớ trước đó cần ngâm kỹ, nếu không sẽ bị ngộ độc. Lá sắn nấu với dầu cọ ăn cũng rất ngon". Cô ta mỉm cười nhìn Juliet. "Song có lẽ chị chẳng phải nấu nướng cho thương gia đâu. Có thể chị sẽ lọt mắt tùy sứ của xuntan. Sống trong nhung lụa nơi cung điện sướng hơn nhiều".

"Để rồi sưởi ấm giường của kẻ thống trị suy đồi và đem tấm thân thỏa mãn được những trò quái quỷ của ông ta ư?" Juliet chua chát hỏi.

Khurrem lắc đầu, hơi lầy lăm ngạc nhiên. "Tại sao gái ngoại bang các chị lại kinh hoàng trước việc được chọn vào nơi sung sướng như vậy nhỉ? Chẳng lẽ các chị không được dạy cách làm người đàn ông thỏa mãn, để họ đối xử tử tế với mình sao? Vụng về không kích thích được dục tình của ngài sẽ làm nhục bà giám quản hậu cung, là người chịu trách nhiệm dạy dỗ đám thê thiếp. Chị sẽ bị giết chết hoặc đem bán. Nếu được chọn dâng xuntan, chị hãy cố mà học. Làm nàng hầu cho thương gia hoặc cho bọn lái lạc đà vất vả hơn nhiều, mà ông chủ cũng đòi hỏi nhiều hơn".

Những lời cô ta nói nghe cũng có lý và Juliet tò mò nhìn cô ta. Khurrem kiên nhẫn nói tiếp: "Một người giàu có như xuntan thường có rất nhiều thê thiếp để làm chuyện chăn gối, nên ta cũng ít phải hầu ngài hơn. Người nghèo hơn thường có ít nàng hầu, nếu ông ta thuộc loại cường tráng, đêm nào ông ta cũng ngủ với tất cả bọn họ. Vì vậy chị hãy tỏ ra khôn ngoan, vui vẻ mà đi nếu tùy sứ của xuntan chọn chị".

Tối hôm đó mặc dù rất mệt, cũng phải khá lâu Juliet mới chợp được mắt. Nàng nhận thấy lời khuyên của Khurrem rất chí lý, song cô ta lại mặc nhiên cho rằng một cô gái châu Âu tiểu thư khuê các chắc hẳn phải là gái đồng trinh. Nàng nên tiếp tục làm ra vẻ chưa ngủ với ai, hay nên thú nhận ngay từ đầu? Nếu nàng không thể trốn thoát, cách nào sẽ là cách an toàn hơn?

Sau giấc ngủ vài giờ ấy, nàng vẫn chưa tìm được câu trả lời thì đã bị tiếng chân của cô gái da đen cao to mang thức ăn và sữa dê vào dựng dậy. Theo sau cô ta là mấy người nữa mang các bình nước và áo choàng dài bằng vải muxolin tối. Không cần Khurrem nói cũng có thể dễ dàng hiểu được qua các cử chỉ của họ.

"Ăn xong chúng ta sẽ phải cởi bỏ váy áo, tắm rửa sạch sẽ, rồi chỉ được mặc loại áo khoác này thôi". Cô ta nhướn lông mày với vẻ trâng tráo. "Chị có thể thấy áo này rất mỏng".

Juliet trả lời với giọng tương tự. "Để các ông chủ tương lai của chúng ta có thể nhìn rõ mặt hàng trước khi đặt giá chứ gì?"

Dưới ánh mắt lạnh lùng của cô gái da đen, các cô gái rậm rạp tuân lệnh, rồi cuộn váy áo của họ thành gói nhỏ mang theo. Juliet đi gần Khurrem khi họ được dẫn ra khỏi ngôi nhà bằng đá. Ánh mặt trời chói chang làm Juliet lóa mắt, nhưng nàng cũng thấy phía bên kia quảng trường lát đá nung đã có những người đàn ông tụ tập dưới bóng mát của một cây to. Các cô gái đủ màu da, từ nâu đến đen đang ngồi chân bắt chéo ở hàng bên cạnh. Họ không tỏ ra sợ hãi, ngược lại có vẻ hớn hỏ, nói chuyện líu ríu như chim hót.

Lúc đám Juliet tới, mọi người quay cả lại, mặt lộ vẻ ngạc nhiên khi thấy năm cô gái da trắng. Tiếng xì xầm lại rộ lên, hình như họ trở thành chủ đề của những lời bàn tán tò mò đầy hào hứng.

Trước lúc họ đến, quảng trường đã chật ních đàn ông. Người xem đứng kín ban công các ngôi nhà đầy cột bao quanh quảng trường. Một trong những phòng nhỏ ở dưới được biến thành quán cà phê, còn các thương gia đã mở ngay hàng quán ở xung quanh.

Hệt như hội chợ, Juliet chưa chát nghĩ thâm, chỉ khác thứ hàng cần ngã giá ở đây là các cô gái bằng xương bằng thịt hằn hoi, chứ không phải ba thứ đồ nữ trang rẻ tiền và đồ chơi. Nàng ôm chặt gói đồ vào ngực, tự hỏi không biết tối nay nàng sẽ ở đâu?

Khurrem lắng nghe câu chuyện mọi người đang trao đổi. Cô ta quay lại nói với Juliet: "Vị tùy sứ vẫn chưa tới, nhưng chợ vẫn phải bắt đầu vì chỉ mở đến giữa trưa. Vì vậy họ bắt đầu bán số nô lệ dùng vào việc chân tay".

Người chủ dẫn nô lệ dùng cho các công việc trong nhà ra. Juliet mím môi khi thấy họ bị kiểm tra rất kỹ. Người ta cạy mồm xem răng, nắm bắt chân tay và đùi để ước giá tài sản định mua.

Khi đến lượt họ mặt trời đã lên cao. Thật đáng mừng, họ không bị xem xét kỹ đến như vậy. Người bán không khuyến khích người mua nàng hầu theo kiểu ấy. Juliet hờ hững nhìn nơi xa, tránh ánh mắt mọi người, song vẫn thấy điệu bộ trơ trẽn của mấy cô bạn tù. Họ khúc khích cười thích thú khi được bán cho mấy tay to béo, đẹp trai dữ tợn mà mới thoáng nhìn nàng đã thấy gai cả người. Nếu được bổ sung vào đám thê thiếp của mấy gã ARập, nàng có cảm giác mấy cô gái da trắng này sẽ không phản đối, vì họ cho rằng như vậy còn tốt hơn cuộc đời đang chờ đón họ ở New South Wales.

Nàng chợt chú ý tới cuộc đấu khẩu giữa tay chủ nô lệ và một thương gia. Nàng thận trọng nhìn xuống đất, sợ hãi khi nhận thấy hình như họ đang cãi nhau về nàng.

Nàng liếc nhìn Khurrem và hỏi: "Họ nói gì vậy?"

"Ông kia muốn mua chị, song ông chủ đòi quá cao. Ông ta vẫn đang hy vọng vị tùy sứ sẽ đến. Trông chị kiêu kỳ, không bộc lộ vẻ gì, nên ông ta tin là chị có cái mà xuntan thích. Việc ông ta dùng dằng không muốn bán làm ông thương gia tức giận".

Nàng đảo mắt nhìn gã định mua nàng, rồi vội quay đi ngay, cảm giác ghê tởm xâm chiếm người nàng. Gã đã lùn lại béo, râu ria xồm xoàm trên khuôn mặt nhóp nhép mồ hôi. Cặp mắt nhỏ giận dữ nhìn người bán, trong khi những ngón tay chuối mẩn lùa trong bộ râu.

Đột nhiên gã vung tay ra hiệu chấp nhận, rồi lẩn trong áo khoác. Tiễn được trao tay, rồi Juliet thấy mình bị đẩy mạnh về phía hần. Nàng ngoái lại trong cơn tuyệt vọng, thấy vẻ thương hại trên khuôn mặt Khurrem, rồi cổ nàng bị buộc dây và nàng bị kéo ra khỏi nơi mặc cả. Không còn thoát được. Từ giờ phút này, nàng làm nô lệ hầu hạ một người mà chỉ riêng vẻ bề ngoài đã làm nàng thấy tởm. Đúng như Khurrem đã nói, được người của xuntan mua thì tốt hơn nhiều.

Nàng thất thểu bước theo ông chủ mới, tay ôm chặt gói đồ, mắt đảo dáo nhìn quanh trong cơn cùng quẫn. Giá cổ không bị buộc dây, nàng cũng chẳng biết trốn vào đâu được trong những nhà đầy người này. Mà nàng biết chạy đi đâu? Ross vẫn biệt tăm và tàu "Grace" cũng vậy.

Họ đi chậm lại vì vướng đám người đang túm tụm ngang lối họ đi. Gã chủ lôi mạnh dây buộc cổ nàng, vai hích mạnh lấy lối lách qua. Một người nặng nề lùi lại, gót giày giẫm ngay lên chân Juliet. Nàng đau đớn hét lên, tay nắm sợi dây và điên cuồng kéo lại. Cái nóng hầm hập, hơi người nồng nặc, và nỗi nhục nhã bị dòng dây kéo qua quảng trường như súc vật làm cơn giận dữ của nàng bùng lên. Nàng chẳng còn sợ hay thận trọng gì nữa, những lời gay gắt tuôn ra xối xả.

"Sao ông dám dòng dây kéo cổ tôi như kéo con vật được giải trong chợ súc vật thế hả?", nàng nói như hét. "Ai cho ông quyền mua tôi chứ, sau đó lại đối xử với tôi không bằng đối xử với một con dê cái?"

Mọi người quay hết lại nhìn, gã chủ ngoái lại, miệng há hốc trước việc một cô gái dám nói dữ dằn như vậy với hắn. Hắn không hiểu nàng nói gì, nhưng không thể bỏ qua thái độ thách thức của nàng trước mặt những đồng bào đang cười cợt hắn. Mọi người dân ra, nhiều kẻ nghiêng cổ nhìn Juliet. Mặt hắn tím bầm, hầm hầm trước những lời chế giễu nhằm vào hắn. Juliet run sợ khi thấy tay hắn nắm chặt. Hắn gườm gườm tiến đến và Juliet hiểu rằng sự trừng phạt sắp sửa giáng xuống đầu nàng. Những lời nhận xét của người xung quanh, những cái cười ranh mãnh, những lời bình luận chắc hẳn là thô bỉ về người hầu mới mua không chịu phục tùng đã làm hắn mất mặt, vì vậy cần phải trừng trị công khai.

Nàng khiếp đảm nhìn quanh, song chỉ thấy những chiếc áo chùng và những đầu đội khăn đứng quanh nàng. Cánh tay xù xì giơ lên rồi giáng mạnh xuống. Nhưng nàng tránh được, va mạnh vào một người nào đó, người này liền đẩy nàng trở lại chỗ gã lái buôn. Hắn túm được tóc nàng, lôi người nàng một cách thô bạo cho đến khi mắt nàng nhìn thẳng vào cặp mắt vằn tia máu đỏ của hắn. Những ngón tay của hắn xoắn mạnh tóc nàng và nàng lại hét lên đau đớn khi tay hắn bóp chặt vai nàng tưởng như sắp gãy hết xương.

Trong tiếng ồn ào, nàng nghe ai đó quát to giọng nghiêm khắc, sắc như dao vang khắp quảng trường, câu chữ có vẻ cân nhắc và lạnh lùng. Tiếng líu ríu của đám phụ nữ tắt ngấm, giọng đàn ông chết lặng giữa câu và chim chóc cũng ngừng bật, tựa như vừa nghe tiếng thánh Allah nói vậy.

Đám đàn ông xúm quanh Juliet vội vã tản đi hết, chỉ còn trơ lại Juliet và gã lái buôn đứng trước mặt con người vừa nói những lời đầy quyền thế ấy. Nàng nhận thấy ông ta cao gầy, mặc áo choàng xanh. Đầu đội khăn, râu cắt ngắn, mặt ngăm đen, cặp mắt như hai viên đá đen treo trên chiếc mũi khoằm.

Gã lái buôn sụp quỳ trên một gối, miệng thở phì phò. Juliet đứng bất động, tò mò nhìn người lạ. Ông ta cũng trân trân nhìn lại, rồi đưa mắt nhìn khắp người nàng như đánh giá, ước lượng. Nàng khép chặt tấm áo choàng quanh bờ vai, ôm chặt bọc quần áo, đầu ngẩng cao với vẻ thách thức. Nàng lơ mơ cảm thấy đám đông đang tụ tập phía sau ông ta, nhưng mắt nàng không rời khuôn mặt ông ta.

"Tâu đức ông", ai đó nói. "Đó chính là người phụ nữ Anh mà tôi đã bắt với đức ông".

Juliet rùng mình. Đó là giọng Ross! Nàng đưa mắt tìm kiếm phía sau ông ta. Ross đứng đó, cởi trần, chỉ mặc chiếc quần ống chèn, chân đi giày, tay bị trói ra phía trước. Gã chủ nô lệ càu nhàu, quật roi vào lưng Ross, nhưng anh cứ lơ đi, tiếp tục nói với người mà Juliet cho rằng thuộc loại có thể lực trong vương triều ARập.

"Thưa tể tướng. Cô Juliet Westover thuộc dòng dõi quý phái đang trên đường đến Ấn Độ, chính phủ của Đức vua chúng tôi sẽ rất không hài lòng nghe tin cô đây bị giữ lại ở đất nước của ngài. Đức ông cha cô ấy sẽ đòi phải thả cô ấy".

Quan tể tướng ngoái lại "Đòi ư?", ông ta hỏi với vẻ ngạo mạn.

"Bẩm ngài", Ross nhìn thẳng mặt quan tể tướng trả lời. "Đức ông cha ngài sẽ hỏi tại sao lại có thể có chuyện một thần dân của vua nước Anh bị cướp biển bắt giữ và đem tới chợ nô lên bán kiếm tiền được?"

"Xuntan chủ tôi không hề biết tới những chuyện này. Làm sao lại trách cứ ngài về những hành động của bọn cướp biển được?"

"Nhưng bọn cướp biển chẳng phải là thần dân của ngài ư? Và tôi tin rằng chủ ngài có quan hệ thân thiện với chính phủ của Đức vua chúng tôi".

Quan tể tướng đưa tay vuốt râu. Cặp mắt đen nhìn thân hình bầm tím, hai tay bị trói chặt của người nói với vẻ đăm chiêu.

"Thuyền trưởng. Tôi tin là thuyền ông đã bị đắm. Vậy thì làm sao tin tức đến tai chính phủ nước các ông được?"

"Tàu tôi đỗ ở ngoài khơi Mozambique thì gặp bão. Một nửa số thủy thủ của tàu còn ở trên bờ. Khi tàu "Grace" không trở lại, họ sẽ tổ chức tìm kiếm".

Quan tể tướng gật gù. "Và họ sẽ tìm thấy xác con tàu trên bãi đá ngầm của đảo Mafia. Vì vậy họ sẽ nghĩ rằng mọi người đã chết".

ánh mắt họ gặp nhau một lát, rồi quan tể tướng nhìn Juliet.

"Và ông nói rằng cô gái thuộc dòng dõi cao quý, được nuôi dưỡng trong khuôn phép của tầng lớp cô ta phải không?"

"Đúng vậy, thưa ngài".

"Và chủ tôi sẽ được trả nhiều tiền chuộc nếu cô ta trở về gia đình nguyên vẹn?"

"Đúng vậy, nếu đó là ý nguyện của ngài".

Quan tể tướng nhếch mép cười: "Và sẽ loại được khả năng Đức vua các ông cử hải quân đến thăm đất nước chúng tôi?"

"Tôi tin là thế - tất nhiên với điều kiện tôi lại được phép thực thi trách nhiệm mà Đức ông cha cô giao phó cho tôi, đưa cô ấy tới nơi an toàn".

"Đó là điều kiện của ông ư, ông thuyền trưởng?"

"Trừ một việc, thưa ngài. Việc ấy chúng ta sẽ thảo luận riêng với nhau khi vấn đề này được giải quyết trên cơ sở hai bên cùng có lợi".

Quan tể tướng gật đầu, còn Ross thầm tạ ơn chúa. Trong suy nghĩ của người phương Đông, lời nói của một người đứng ra bảo vệ cho phụ nữ không phải không hoàn toàn vì lợi ích cá nhân thường dễ lọt tai họ hơn. Quan tể tướng ngầm hiểu là Ross cũng mong kiếm chác trong vụ việc này. Nó cũng làm tiêu tan nốt sự hoài nghi vẫn còn vương vấn trong ông ta là Ross cầu xin cho Juliet vì lý do tình cảm. Anh đã che giấu không để biểu hiện ra nét mặt, nhìn thẳng vào khuôn mặt bối rối ngơ ngác của Juliet với vẻ hoàn toàn đứng đưng.

Quan tể tướng quay sang nói với gã lái buôn đang cầm dây buộc cổ Juliet. Gã này cố giải bày gì đó, nhưng mấy lời cộc lốc của quan tể tướng làm bộ mặt béo phị của hắn toát mồ hôi hột; gã nhặt số tiền quan tể tướng ném cho và nín lặng bước đi.

Đang nhẹ người vì gã đã mua mình bỏ đi, Juliet sững người trước vẻ lạnh lùng của Ross. Nàng đã theo dõi câu chuyện nhưng không chắc là mình đã hiểu hết. Được ở bên Ross nàng thấy mãn nguyện lắm rồi, song chuyện về Đức vua và gốc gác cao quý của nàng mà anh vừa nói là thế nào? Nàng hoàn toàn không hiểu, song nếu Ross muốn nàng tham gia vào những gì anh nghĩ ra, nàng phải làm theo, bất kể đó là cái gì.

"Thưa bà", quan tể tướng nói. "Tôi thành thật xin lỗi bà về tội lỗi do bọn cướp biển gây ra. Chúng không biết địa vị của bà. Bà sẽ vui lòng chấp nhận lòng hiếu khách của chủ tôi cho tới khi dàn xếp xong để bà được đối xử xứng với địa vị của bà, còn việc bảo vệ bà sẽ được giao cho người đã được Đức ông cha bà giao phó, cho tới khi bà được an toàn về tới khu giành cho phụ nữ ở cung điện".

"Cám ơn, cám ơn ngài", Juliet lấp bắp nói, không dám nhìn Ross.

Quan tể tướng nói tiếp.

"Ồ đó, bà sẽ có các trang phục xứng với địa vị cao quý của bà, và tất nhiên bà sẽ có một người hầu riêng".

"Cám ơn ngài", Juliet nhắc lại, cảm thấy vững tin hơn. "Sự thể là có một cô gái đã giúp đỡ tôi nhiều trong thời gian qua. Ngài vui lòng cho phép cô ta cùng đi với tôi chứ ạ?"

"Ồ, tất nhiên, thưa bà. Tôi sẽ đưa cô ta đến phục vụ bà, kể cả khi đã có người mua cô ta rồi. Xin bà cho biết tên cô gái ấy là gì?"

"Khurrem, cô gái người Ethiopia".

Quan tể tướng nói với một thuộc hạ. Lát sau Khurrem xuất hiện. Vừa thấy quan tể tướng mặc áo choàng xanh, cô vội vàng phục xuống, rạp đầu chào quan tể tướng trước, rồi đến Juliet.

"Thưa bà, con lo thay cho bà khi thấy ông lái lạc đà dẫn bà đi, song thánh Allah từ bi đã cho bà gặp được Đức Ngài. Đức tổng trấn cha bà chắc sẽ hài lòng khi biết vận may đã mỉm cười với bà".

Nếu quan tể tướng còn chút nào hoài nghi về câu chuyện của Ross, thì những lời cô gái này tự nhiên nói ra - vì nhằm tưởng địa vị của nàng - cũng xua tan nốt. Như thể minh họa thêm, gói váy áo của Juliet xổ tung, phô ra chiếc áo lót bằng lụa và chiếc áo dài màu xanh có dính dáng ten. Quan tể tướng liếc nhìn hai chiếc áo, rồi nói gì đó rất nhanh với Khurrem.

Khi còn lại một mình trong căn phòng nhỏ, Juliet thay sang váy áo của nàng, rồi ném chiếc áo choàng muxolin xuống đất với vẻ ghê tởm. Juliet bước ra thì thấy chiếc kiệu do ngựa kéo đang đợi nàng. Ross, quan tể tướng và một nhóm người mặc đồng phục đang ngồi trên lưng ngựa vây đằng sau xe. Không nhìn Ross, Juliet trèo vào, theo sau là Khurrem, và các tấm rèm được kéo lại.

Juliet và Khurrem ngồi giữa những chiếc nệm to trên kiệu. Chiếc kiệu phóng nhanh và rất êm tới một nơi nào đó mà nàng chưa biết. Khurrem đã khuyên Juliet đừng vén màn nhìn ra ngoài.

"Thần dân nào dám nhìn các mỹ nữ của xuntan sẽ bị khép vào tội chết", cô ta nói cho nàng biết như vậy.

"Nhưng tôi đâu phải mỹ nữ của xuntan", nàng cãi lại.

"Thưa bà. Bà là người được ngài bảo trợ thì cũng gần như thế. Xuất hiện trước công chúng mà không đeo mạng che mặt là một điều nhơ nhục cho nhân phẩm của bà, và là một sự sỉ nhục đối với danh giá của ngài".

Juliet ngồi thụt xuống, mắt nhúu lại theo nhịp lắc lư của chiếc kiệu. Khoảng vài giờ sau, họ dừng lại. Có tiếng người ngoài kiệu, Khurrem thò tay qua rèm lấy vào hai chiếc áo rộng thùng thình.

"Bà phải mặc thứ này vào trước khi được phép bước ra khỏi kiệu".

"Cái gì thế?"

"Áo choàng mà cả đàn bà Hồi giáo đều phải mặc trước ra khỏi nhà. Để con choàng qua đầu cho bà".

Chiếc áo choàng kín từ đầu đến tận chân Juliet. Khurem sửa lại mạng che trên mặt nàng, chỉ để hở đôi mắt. Sau khi Khurem mặc xong áo choàng, khó khăn lắm họ mới ra được khỏi chiếc kiệu.

Ánh sáng bên ngoài làm Juliet lóa mắt mất một lát, rồi nàng thấy trước mặt là biển cả. Mặt trời chói chang trải nắng vàng hoe trên mặt nước chói lán tăn gợn sóng. Một đội mấy chiếc thuyền buồm kẻ sọc đang bồng bênh dưới bến. Những gã R rập chỉ huy cũng mặc đồng phục như đội hộ tống. Ở phía mũi một chiếc thuyền có mấy người đàn ông trông khỏe mạnh đang ngồi, tay bị xiềng. Cả đàn ông da nâu nhạt lẫn da đen, nhưng hầu hết đều có nét của dân da đen.

Quan tể tướng đứng cạnh nàng nói: "Thưa bà, đó là số nô lệ làm việc trong các đồn điền trồng dinh hương. Đó cũng là sứ mạng chính của tôi hôm nay. Song hẳn xun tan sẽ rất hài lòng với niềm vinh hạnh mà tôi mang tới dâng ngài là sự hiện diện của bà. Nó sẽ làm ngài bớt bức mình vì tôi đã không thể kiếm được cho ngài các cô gái vùng Ngoại Capcador để ngài tiêu khiển. Những thiếu nữ da trắng xứ Georgia này được ngài đặc biệt ưa thích, nhưng tiếc thay đoàn bộ hành ấy lại chưa đến kịp".

Ông ta xuống bến ra lệnh cho thuộc hạ, thì Ross phía sau nói nhỏ với Juliet:

"Hình như chúng ta đáp thuyền qua Zanzibar là nơi có cung điện của xuntan. Không may đó lại là hải đảo, nên lại càng làm chúng ta khó khăn thêm".

Juliet ngược nhìn khuôn mặt xám đen đang cau có. "Có vẻ như chúng ta đang dần sâu thêm vào khó khăn do trò bày đặt của ông. Ông nghĩ sao mà lại bày đặt ra chuyện đó? Chẳng lẽ ông cho rằng có ai đó ở Anh, như cha tôi chẳng hạn, sẽ trả..."

Ross giang thẳng cánh tát vào mặt nàng làm nàng loạng choạng suýt ngã. Nàng bàng hoàng giương mắt nhìn anh.

"Này bà, tôi không phải đầy tớ của bà", anh quát to. "Tôi ớn muốn chết trước cái vẻ bề trên ngạo ngược của bà. Chúa mới biết tại sao cha bà lại còn muốn chuộc bà, vì bà chỉ làm phiền tôi thôi. Giá ở địa vị của ông, tôi sẽ không phản đối với ái nữ của một người quyền quý chứ gì? Tôi sẽ để mặc xác bà ra sao thì ra, song điều đó sẽ viết thư để người ta giải thoát cho bà, nhưng sau đó đừng trông mong tôi sẽ lại tiếp tục phục vụ bà nữa đâu!"

Một tay xoa bên má bị tát đang đau rát, Juliet định lên tiếng phản đối hành động của anh, song một giọng nhỏ nhẹ từ phía sau làm nàng im bật.

"Cẩn thận nào, thuyền trưởng". Lời quan tể tướng chứa đựng ý đe dọa. "Động đến khách của xuntan cũng là động đến chính xuntan vĩ đại."

Ngài sẽ không hài lòng trước hành động đó. Dù ông có thể nào cũng không được động đến bà Juliet. Việc trả lại tự do cho bà đây, và cả ông nữa, ông bạn ạ, tùy thuộc vào kết quả tới đây có tốt đẹp hay không. Cầu thánh Allah hãy để cho ông viết thư cho Đức ông cha bà đây bằng giọng điệu nhẹ nhàng hơn những lời ông vừa nói với ái nữ của ngài". Ông ta vuốt râu, nhìn hai người bằng cặp mắt màu đá đen lạnh không thể bắt mạch được. Rồi ông ta nói tiếp, giọng có vẻ đắn đo. "Nếu Đức ông cao quý không thấy hết tính năng cấp thiết trong lời thỉnh cầu của ông, thì bà đây sẽ thuộc về chủ tôi. Mà theo như ông nói, không thể có lý gì cha bà đây lại không đáp ứng yêu cầu của bà ấy. Tôi nói vậy đúng chứ?"

"Thưa ngài, đúng như Mohamed, nhà tiên tri ạ", Ross cúi đầu trả lời.

"Còn nếu không sẽ rất khắc nghiệt đấy, thuyền trưởng ạ. Xin ông hãy suy xét cho kỹ. Cái lưỡi hoặc bàn tay nào không nói hoặc viết điều ngay cần phải bị cắt đi, giống như những cành nho bị sâu đục cần phải chặt lìa khỏi thân cây. Mũi sắt nhọn hoắt xuyên qua phần xác mà không động đến phần hồn, song cuộc sống vẫn tiếp tục trong hành hạ đớn đau, muốn chết để giải thoát cũng không được, cho đến khi tội lỗi được gột rửa sạch. Và chỉ có Allah mới biết cái đau đớn còn tới mức nào, và chỉ có Allah với trí tuệ của Người mới chấm dứt được cái đớn đau ấy và giải thoát được linh hồn".

Cặp mắt đá đen nhìn thẳng vào đôi mắt xanh sẫm của thuyền trưởng Jamieson. Cả hai người không lộ vẻ gì trên nét mặt. Juliet đứng im, cuối cùng hiểu được tại sao trước đó Ross có hành động dã man như thế. Họ đã trì hoãn được. Nhưng liệu được bao lâu?

Cặp môi mỏng phía trên bộ râu rậm lại động đậy; tiếng nói nho nhỏ nhưng rõ ràng làm mặt Juliet trắng bệch.

"Nhưng đối với kẻ ngoại đạo, cuộc hành xác ấy vĩnh viễn không bao giờ dứt".

Tám

Bên trong lần áo choàng phủ kín, Juliet nắm chặt hai bàn tay nhóp nhép. Khắp người ngứa ngáy vì mồ hôi túa ra, nhưng máu trong người nàng như đông cứng lại. Những lời của quan tể tướng như phủ lên đầu óc nàng một lớp băng mỏng. Xương cốt mỗi nhừ vì nàng cố gắng đứng vững, và mặc dù toàn thân đau nhức, nàng vẫn giữ thẳng người, mắt nhìn xuống cát. Nàng không được ngất xỉu hay tỏ vẻ sợ hãi trước những lời của ông ta.

Ông ta đã nghe được đến đâu trước khi bàn tay gân guốc vì sóng gió biển khơi của Ross làm nàng cứng họng? Có lẽ vừa đủ để ông ta nghi ngờ và nói đến số phận đang chờ đợi kẻ nào không nói đúng sự thật. Nàng đã không biết ông ta quay lại vì chiếc áo rộng thùng thình che mất tầm nhìn. Chỉ có Ross mới thấy rõ mối nguy và bắt nàng im tiếng bằng cái cách có hiệu quả tức thì ấy. Anh đang suy tính chuyện gì? Một khi đã ở trên đảo, dưới sự trông coi của bà giám quản hậu cung, liệu còn cơ hội trốn thoát nữa không? Nàng là của quý dùng để đòi tiền chuộc, nên chúng sẽ canh gác suốt ngày đêm, không cho nàng tiếp xúc với thế giới bên ngoài.

Nàng từ từ ngược mắt nhìn lên. Còn Ross thì sao? Anh có bị giám sát chặt chẽ như nàng không? Có lẽ anh còn được đôi chút tự do, cho đến khi yêu cầu đòi tiền chuộc của họ không có hồi âm. Nhưng trong thời gian đó, một người tháo vát có thể trốn thoát, nhất là khi người đó không bị vướng víu đàn bà!

Nàng có cảm giác anh đang nhìn nàng, nên quay lại. Anh không tỏ vẻ gì là thân tình hay động viên khích lệ - ánh mắt đầy suy ngẫm và lạnh lùng. Quan tể tướng đã đi đến chỗ thuyền đậu. Không còn gì phải

ngại, song Ross vẫn im lặng không nói gì. Rồi anh xoay người bước dọc bờ cát, tay chắp sau lưng, vừa đi vừa xem xét bờ biển.

Juliet lặng người vì sửng sốt nhìn theo bóng dáng thon lẻo ấy, cố kìm ước muốn gọi tên anh. Việc anh cố tình ngoảnh mặt làm ngơ làm nàng đau đớn hơn khi bị anh tát. Những suy luận trước đó của nàng đúng chẳng? Tại sao anh phải quan tâm đến số phận của một nữ tù đã cho anh hưởng nhiều lạc thú và đã làm thư giãn các giác quan của anh khi còn ở trên tàu Grace chứ? Nàng nhớ lại chưa lần nào anh nói yêu nàng, ngay cả trong những phút giây ngây ngất nhất. Giờ đây khoảng thời gian mà anh trì hoãn được xem ra sẽ có lợi cho anh hơn là cho nàng.

Họ không ngồi cùng thuyền trên đường tới đảo Zanzibar. Phải đi mất mấy tiếng mới tới, và mặc dù đoàn thuyền vẫn bám sát nhau, bỗng bênh trên mặt biển trong suốt, Ross luôn nhìn thẳng trước mặt. Juliet buồn rầu nhận thấy anh không bao giờ nhìn sang phía thuyền nàng. Anh thận trọng chẳng? Khi còn ở trên bãi biển, Juliet đã bị tổn thương trước vẻ mặt lạnh lùng của anh, nên lúc này nàng coi là anh đang bỏ rơi nàng.

Khurrem ngồi cạnh nàng, tay chỉ trở với vẻ háo hức. Đất liền mờ mờ hiện ra trong chiều nắng gắt. Những bãi cát trắng trải dài, những ngôi nhà tường vôi trắng toát lấp ló sau những hàng cọ lao xao trong gió. Những chiếc tháp như hình bát úp vàng chóa trong ánh mặt trời, nhô cao trên những dãy phố hẹp vươn dài tới tận mép nước. Một nhà thờ Hồi giáo, thâm nghiêm với những dãy ban công dài, vượt cao hẳn, và khi thuyền vào gần bờ, họ nghe rõ tiếng của vị giáo sỹ. Những tiếng lầm rầm hòa theo giọng the thé của ông giáo sỹ, tên của thánh Allah được nhắc đi nhắc lại mãi.

Juliet bỗng nắm tay Khurrem. Cô gái mỉm cười.

"Đó là một trong những giờ cầu kinh trong ngày của người Hồi giáo. Giọng cao ấy là của ông giáo sỹ. Bà có thể nhận ra các giáo sỹ trong màu áo choàng trắng. Quan tể tướng, như bà đã thấy, mặc áo màu xanh. Căn cứ vào màu áo và hình dạng khăn xếp đội đầu có thể biết được phẩm

hàm của họ trong triều. Có rất nhiều người phục dịch xuntan; nhưng chúng ta ít gặp ai, trừ ngài Kislar Aga và đám nô lệ".

"Kislar Aga là ai vậy?"

"Đó là quan nội thị đứng đầu hàng ngũ hoạn quan. Ông ta trông coi hậu cung và là mối liên hệ duy nhất với thế giới bên ngoài. Một người rất có thể lực, chớ dại mà làm ông ta phật ý".

Juliet nhú mày. "Tôi nghĩ ngoài xuntan ra, không người đàn ông nào được phép vào hậu cung cơ mà".

Khurrem liếc nhìn nàng rất nhanh. "Kislar Aga không hoàn toàn là đàn ông", cô ta nói nhỏ. "Ông ta là người châu Phi đã bị hoạn".

"Cả đám nô lệ cũng vậy ư?", Juliet hỏi giọng run lên vì sửng sốt.

"Tất nhiên, song họ thuộc nhiều chủng tộc khác nhau. Một số là người Phi, một số là người da trắng theo đạo Thiên chúa bị bọn cướp biển bắt".

Đoàn thuyền chạy dọc bờ, chuẩn bị cập bến. Juliet ôm chặt gói quần áo trong lúc một người mặc quần áo thủy thủ giúp nàng ra khỏi thuyền. Nàng đánh liều nhìn Ross, song anh đang bước nhanh trên bãi biển, quan tể tướng và toán lính mang gươm kèm chặt hai bên. Mấy người da đen cầm lạng dẫn Juliet và Khurrem đi về phía một phố hẹp chạy ngược sườn đồi thoải thoải. Những dãy nhà kho xen lẫn những biệt thự xây bằng đá hoa cương; tán lá bách diệp che khuất những hàng hiên kiến trúc lộng lẫy, và không gian sực nức mùi thơm của gia vị. Juliet ngơ ngác nhìn hiệu làm bánh, cửa hàng đồ gỗ, kho lụa và những thương nhân thuộc các màu da hối hả bước không nhìn ai.

"Đây là hòn đảo của gia vị", Khurrem bình luận. "Đinh hương trồng được ở đâu ngoài những hòn đảo này, vì vậy xuntan cần nhiều nô lệ làm công việc thu hoạch trên các đồn điền".

"Mà nhân công do bọn cướp biển cung cấp thì rất rẻ", Juliet nói giọng khô khan.

Khurrem nhún vai. "Họ được ăn uống đầy đủ và khỏe mạnh. Dân tình đói kém ở những vùng mà ông chủ cũ dẫn con qua. Còn ở đây họ không bị chết đói".

"Nhưng họ đã bị tước mất tự do!"

"Tự do ư? Chúng ta ai cũng phải phụ thuộc vào ai đó. Ta thuộc về ai đâu có quan trọng, miễn là ta được đối xử tử tế! Là phụ nữ, chúng ta phải làm nô lệ cho đàn ông. Nếu Allah giao ta vào tay ông chủ tốt, ta phải tạ ơn Người. Đối với đàn bà, còn mong gì hơn thế chứ?"

"Quyền được chọn cuộc sống của mình và chọn người đàn ông chia sẻ cuộc sống ấy với mình".

"Và bây giờ bà được tự do làm vậy ư?"

Juliet mở miệng định nói, nhưng rồi lại thôi. Nghĩ kỹ ra, thân phận của nàng và của Khurem đâu có khác nhau xa? Nàng nhún vai. "Xem ra lúc này tôi cũng không có tự do, cho nên tranh luận cũng chẳng giải quyết được gì. Cô nghĩ chuyện gì sắp xảy đến với chúng ta?"

Họ đã đi hết quãng đường đất nện, và lúc này tới trước cánh cổng sắt cao, do những người lính mặc quân phục màu xanh, chân đi giày vàng, đầu đội khăn xếp bằng nỉ trắng canh gác. Họ trao đổi gì đó với nhau, sau đó để hai cô gái đi qua.

Juliet tròn xoe mắt nhìn những vật cỏ xanh được cắt xén rất đẹp và những hàng trắc điệp trông như những người lính gác đã được huấn luyện thuần phục chạy dài dọc theo những con đường rộng vĩa hè lát đá. Họ bước theo người da đen vào con đường ở giữa, được một đoạn thì tới cổng vào. Đến đây, họ được giao cho một người da đen khác. Chẳng cần phải nghe tiếng thở mạnh và thấy vẻ cung kính của Khurrem nàng cũng hiểu địa vị của người này. Chiếc áo lụa in hoa, dưới chiếc áo khoác giắt thanh gươm to bản và vành khăn kỳ quái hình chóp cao ít nhất là hai bộ trên khuôn mặt đen xì núc ních cho nàng biết ngay đây là Kislar Aga. Suýt nữa Juliet đã làm theo Khurrem, song chợt nhớ tới địa vị mà nàng cần giữ; nàng nhìn ông ta với vẻ lạnh lùng ngạo mạn.

"Tôi là công nương Juliet Westover", nàng nói. "Còn đây là cô hầu của tôi".

"Mời theo tôi", ông ta nói, xoay tấm thân đồ sộ. "Hãy cởi bỏ áo choàng".

Họ làm theo, rồi theo ông ta qua một chiếc sân rộng có đài phun nước bằng đá hoa cương; những tia nước lấp lánh phun lên, rồi rơi xuống những bồn nước đầy cá chép và các loại cá đủ màu sắc. Tiếp đến một cổng nữa, và khu vườn sau cùng họ tới màu sắc vô cùng rực rỡ. Chim chóc đủ các loài bay lượn giữa những hàng cây ăn quả và bụi hồng, làm tổ trên những dây leo và khoe màu lông đẹp trên nền hoa giấy đỏ tím um tùm.

Trang phục của rất nhiều các cô gái đang tụ tập ở đó cũng lòe loẹt không kém. Nằm dài trên mặt đất, hay ngồi rải rác trên tam cấp của ngôi nhà hóng mát nền khảm sứ màu, trông họ giống như một đàn bướm. Juliet thích thú ngắm nhìn những khuôn mặt nhồn nhột, mày cong lá liễu, mắt kẻ mi đen đang hướng về phía những người mới đến. Họ vạt dây cũng giống như đàn bướm, cánh áo lụa, sa tanh sột soạt, thân áo dài bông bênh như mây trôi, bím tóc mượt buộc ruybăng hoặc cài ngọc trai. Chiếc quần rộng hoặc váy mỏng tang không che được thân hình tuyệt đẹp và đôi chân đeo xăng đan quai nhỏ bằng da màu.

Lát sau họ xúm quanh nàng, cười khúc khích, xuýt xoa, chỉ trỏ, sờ hàng răng ten trên áo nàng, rồi lại sờ những xuyên những lắc mà họ đeo, những đôi hoa tai óng ánh để rồi nhíu mày như thể ngạc nhiên tại sao Juliet lại đeo quá ít đồ trang sức. Juliet chịu đựng tất cả những chuyện ấy, miệng luôn mỉm cười trong khi họ líu ríu bàn luận. Nàng còn đang phân vân tự hỏi tại sao lại chỉ có hai màu tóc - hoặc đỏ quạch hoặc đen nhánh. Nàng tìm được câu trả lời khi thấy bàn tay họ dính màu lá móng - một loại phẩm nhuộm rất được ưa chuộng. Chẳng lẽ họ tự nhuộm màu tóc hung của mình thành màu đỏ hoặc màu đen ư, nàng tự hỏi. Đây là các cô gái vùng ngoại Capcadơ sao? Họ thuộc chủng tộc Georgia da trắng ư? Tại sao đi mua các cô gái đẹp tóc vàng, để rồi gò họ vào khuôn thước ARập?

Nàng rung mình, người rời rã. Suốt một ngày thần kinh căng thẳng! Đầu óc nàng rối tung. Mà người ngoại Capcador là gì mới được chứ? Nàng là người Anh, nhưng tóc lại màu đen. Việc họ mua nàng không giống như mua các cô gái này. Bọn họ là thê thiếp của xuntan. Người ta đã hứa bảo đảm tự do cho nàng... khi có tiền chuộc! Đầu nàng như muốn vỡ ra, hai thái dương đau buốt. Tiền chuộc nào? Đào đâu ra? Sẽ không có thứ đó. Đó chẳng qua là mưu kế của Ross để trì hoãn cái kết cục sẽ phải đến. Và khi quan tể tướng nhận ra ông ta bị lừa, không phải một mà là hai lần, cái chết từ từ mà ông ta báo trước sẽ trở thành hiện thực.

Tiếng người lao xao nhỏ dần, trời đất bỗng tối sầm và khi nàng tỉnh lại thì thấy mình đang nằm trên một chiếc nệm mỏng, khăn phủ giường thơm nức mùi xạ hương. Một lò than nhỏ được đặt trong căn phòng tường đá lạnh lẽo. Mùi hăng hắc tỏa ra từ những thanh củi bằng gỗ lô hội đang cháy từ từ. Nàng đang đưa mắt nhìn chiếc cửa sổ nhỏ mắt cáo treo rèm lụa, bệ lò xây bằng gạch men xanh nhạt và xanh thẫm, và trần nhà vẽ tranh, thì nghe một giọng nhẹ nhàng ngay bên cạnh.

Juliet nhìn quanh căn phòng mờ tối. Một bà trông rất duyên dáng, da mịn màng vàng óng như mật ong, cặp mắt màu hổ phách dưới đôi lông mày cong vút, áo choàng thêu kim tuyến, người đeo đầy đồ trang sức đang ngồi trên đồng đệm dày. Bà ta hơi ngả người ra phía sau, đôi tay nhỏ đánh móng để nhẹ trên lòng. Giống như cánh chim thiên sứ, người bà ta như tỏa ánh sáng lấp lánh theo từng hơi thở nhẹ, bộ ngực phập phồng lộ lộ dưới làn áo choàng kim tuyến.

"Tôi là Gabriella, giám quản hậu cung. Tôi có trách nhiệm chăm sóc bà trong suốt thời gian bà ở đây với chúng tôi. Tôi đã sai cô hầu của bà chuẩn bị đồ ăn và *Khoshab*. Bây giờ bà cứ nằm nghỉ, rồi chúng ta sẽ nói chuyện sau".

Juliet nhồm dậy. "Bà thật tốt bụng. Hình như tôi bị ngất xỉu trong vườn bà?"

Gabriella mỉm cười. "Trời nóng quá mà. Bà vẫn chưa quen biết với khí hậu ở đây. Rồi bà sẽ quen dần và biết chọn quần áo thích hợp". Đôi

mắt màu hổ phách ngấm thân hình thon thả của Juliet. "Bà dùng bữa xong sẽ có người dẫn bà đi tắm. Cô hầu người Ethiopia sẽ mang tới cho bà một số quần áo. Tôi hy vọng bà sẽ hài lòng với lựa chọn của tôi".

"Tôi đâu dám thế, chỉ mới nhìn bà tôi đã thấy bà có khiếu thẩm mỹ tuyệt vời", Juliet đáp, mắt lộ vẻ thán phục. "Song tôi hy vọng vẫn được phép giữ lại số quần áo cũ của tôi?"

"Tất nhiên, nếu đó là ý muốn của bà. Chúng sẽ được giặt sạch, là cẩn thận để bà mang theo lúc ra về, nhưng thời gian bà ở đây, số quần áo tôi gửi bà mặc mát hơn và thích hợp hơn, đặc biệt khi xuntan vĩ đại cho phép bà tiếp kiến".

Tim Juliet đập rộn lên. "Có thể như vậy ư?"

"Vì bà là khách của Ngài, nên Ngài có thể muốn biết chắc bà được chăm sóc tương xứng với địa vị của bà. Tự tay tôi sẽ sửa sang y phục cho bà nếu được ngài cho triều kiến". Bà ta xòe tay, để lộ những vết phẩm hồng trong lòng bàn tay. "Tất nhiên bà chưa thạo những lễ nghi cần thiết cho một dịp như vậy. Tôi sẽ chỉ giúp bà nên ứng xử như thế nào. Chắc là có sự khác biệt nhỏ về nghi thức giữa triều đình chúng tôi và triều đình của bà?"

"Của tôi?" Juliet buột miệng hỏi.

"Triều đình của Hoàng đế nước Anh. Ở đó bà cũng phải tuân theo một số quy định, đúng không?"

"À vâng, tất nhiên là thế", Juliet chợt nghĩ ra. "Có lẽ cũng không khác biệt lắm, song tôi sẽ rất biết ơn về những gì bà có thể giúp tôi".

Gabriella nhẹ nhàng đứng dậy, gấu áo choàng lòa xòa trên đôi xăng đan vàng chóa. Juliet thoáng thấy những ngón chân có đánh móng của Gabriella khi bà ta thông thả đi về phía cửa với vẻ cực kỳ duyên dáng.

Bà ta vừa ra khuất thì Khurrem bước vào, bưng theo pho mát, trái cây, mút đựng trong những cánh hoa hồng để phết lên những chiếc bánh vòng nóng hổi. Cái mà Gabriella gọi là *khoshab* hóa ra là một loại

nước quả. Juliet ăn ngấu nghiến. Hình như đã rất lâu, từ lúc ở khu dành cho nô lệ ở Bagamayo, họ chưa được ăn uống gì.

"Con đã ăn rồi", Khurrem trả lời khi Juliet hỏi. "Người hầu không được phép ăn cùng với chủ của họ". Cô ta nhìn Juliet lau tay vào chiếc khăn ướt mà cô ta mang tới, mắt ngời sáng. "Con không dám tin là mình đang ở trong cung điện của xuntan và con chịu ơn bà về việc đó".

Juliet mỉm cười. "Em là người bạn duy nhất của tôi ở đây, Khurrem ạ. Làm sao tôi nỡ bỏ em lại được? Đành rằng bà giám quản nói được tiếng Anh, song với những người khác, tôi sẽ cần đến em dịch lại những điều họ nói".

"Con sẽ rất buồn khi người ta mang tiền chuộc tới, và bà từ biệt chúng con".

"Sao em lại biết chuyện ấy? Em đâu có ở đó khi thuyền trưởng Jamieson nói chuyện với quan tể tướng?"

"Thưa bà, ở đây ai cũng đã biết chuyện đó. Người ta rỉ tai nhau. Khó có gì giữ được bí mật trong cung điện đầy những phụ nữ vô công rồi nghề. Quan tể tướng nói với thư lại của ngài...", cô ta nhún vai. "Rồi chẳng bao lâu, mọi người đều biết cả".

"Ra thế", Juliet chậm rãi nói, nhớ lại giây phút nàng đứng với Ross trên bãi biển. Đó là lý do tại sao anh im lặng chẳng? Lúc ấy Khurrem đứng ngay cạnh nàng. Vẻ mặt lạnh lùng cùng cái nhìn đầy tính toán ấy của anh là để tăng thêm sức nặng cho câu chuyện bịa đặt của anh là nàng giàu có và thuộc hàng tiểu thư khuê các. Chỉ cần để lộ một chút sự thật trước mặt cô gái tinh quái như Khurrem là họ sẽ bị lật tẩy ngay. Thực ra, nàng đã biết gì về cô gái này chứ? Thở lộ bí mật của nàng với bất cứ ai sẽ là hết sức đại dột. Khurrem có thể sẽ coi đó là dịp tăng công với chủ, cô ta sẽ không trung thành với ai trong khát vọng tìm được ông chủ mới có thể lực. Ngay cả lời nói buột miệng trong lúc vui chuyện, không hề có ác ý cũng sẽ đưa đến hậu quả tương tự. Juliet cố kìm cho khỏi rùng mình khi nàng nghĩ lại những lời cuối cùng của quan tể tướng. Nàng cố nhoẻn miệng cười: "Khurrem này. Tối lúc tôi rời Zanzibar, chắc

chấn em sẽ thu hút được sự chú ý của một vị tổng trấn thượng khách, hoặc một tộc trưởng ARập giàu sang nào đó".

"Nếu thánh Allah muốn vậy, thưa bà", Khurrem nói. "Con hy vọng thánh Allah sẽ mỉm cười với cả bà và con".

*

*   *

Juliet nằm sấp, hơi nước trùn kín tỏa mùi thơm ngào ngạt. Duỗi dài trên chiếc giường đá, người trần như nhộng, mồ hôi đầm đìa, nàng để cho những cô hầu phòng chà xát người nàng bằng những khăn vải ráp. Sau khi họ thoa lên người nàng các loại dầu thơm mùi hoa và xoa bóp kỹ, nàng nằm yên để bà coi bồn tắm khéo léo nhỏ đi những lông mọc không đúng chỗ trên người nàng. Dưới những bàn tay rắn chắc và khéo léo, nàng cảm thấy hoàn toàn thư thái, bao nhiêu những căng thẳng trong ngày biển dâu mất, người nàng như đang trôi trong trạng thái hoan lạc. Tóc nàng được gội nước, vò kỹ, rồi xức một loại dầu thơm, sau đó luồng nước hoa hồng lạnh làm nàng tỉnh táo và máu chạy rần rật trong huyết quản nàng.

Những cô hầu trẻ nâng nàng dậy, cuốn người nàng bằng những chiếc khăn tắm to mềm mại và dùng châm cài những lọn tóc trên đầu nàng. Từ phòng tắm, họ đưa nàng ra phòng ngoài, chỉ cho nàng chiếc giường thấp dài và nàng khoan khoái gieo mình xuống đó. Lát sau nàng ngủ thiếp đi.

Khi tỉnh dậy, nàng thấy ánh đèn mờ mờ treo cao trên những bức tường sơn trắng. Khurrem ngồi trên đệm, chân bắt chéo ngay cạnh nàng. Thấy nàng tỉnh, cô ta cựa quậy và nói:

"Bà giám quản bảo cứ để bà ngủ. Bây giờ con sẽ đưa bà về phòng giành riêng cho bà". Khurrem vụt đứng dậy và Juliet nhận thấy nước da cô hầu gái màu nâu bóng, mái tóc để xổa trơn mượt. Chiếc áo choàng cô

ta mặc ở chợ nô lệ được thay bằng chiếc áo sa tanh xanh dài chấm gối và chiếc quần mutxolin mềm mại.

Juliet đứng dậy mặc chiếc áo mà Khurrem đưa cho nàng, để mặc chiếc khăn tắm tuột khỏi người. Nàng bước theo cô gái, đầu vẫn còn lơ mơ vì ngái ngủ. Những người đàn ông béo tốt, mặt ngơ ngơ đi qua trước mặt hai người. Họ hầu hết là người châu Phi, song thỉnh thoảng cũng thấy mấy người mặt mũi khôi ngô, màu da nhạt hơn. Họ không để ý gì đến mấy cô gái, lặng lẽ bước đi, dáng ẻo ẹo như đàn bà làm Juliet cảm thấy rờn rợn. Nàng nghĩ bọn họ đều đã bị hoạn, đã mất đi cái nam tính của họ, song nhìn những khuôn mặt vô cảm ấy, nàng có cảm giác họ cũng chẳng bận tâm về điều đó.

Như đọc được suy nghĩ của nàng, Khurrem nói: "Người ta mua từ lúc họ còn nhỏ, trước khi họ biết mùi đời. Một số người bằng lòng cam chịu, song nhiều người khác đã trải qua những dằn vặt khi dục tình không được thỏa mãn. Họ thường xuyên được quan ngự y kiểm tra để đảm bảo họ đúng là đã bị hoạn hết". Cô ta nhìn ngoái lại đằng sau, rồi hạ giọng: "Họ bảo Kislal Aga vừa tồi tệ lại vừa đồng bóng, nhưng xuntan lại hay nghe lời ông ta, vì vậy bà nên cẩn thận với ông này. Sống hay chết đều do ông ta định đoạt".

Juliet rùng mình nhớ lại cặp mắt ti hí lạnh lùng của viên quan nội thị. Có người đàn ông nào mà tính khí lại không đồng bóng khi bị lôi khỏi gia đình, bán cho người ta làm nô lệ, và rồi bị cắt xẻo một cách khủng khiếp như vậy - mà tất cả là theo lệnh của xuntan, một kẻ chỉ có thượng đế mới biết có bao nhiêu cung tần mỹ nữ để thỏa mãn những trò huê tình quái đản của hắn.

"Song em quên một điều", Juliet nói với vẻ chắc chắn, "Kislal Aga chỉ còn quyền với số cung tần mỹ nữ của xuntan. Còn tôi là con tin đang đợi tiền chuộc, do đó không thuộc quyền ông ta. Ông ta không có lý gì để mất đến tôi".

"Không đâu, thưa bà. Tất cả đàn bà con gái ông ta sẽ để mắt đến. Bà cần khôn ngoan đừng để mất lòng ông ta, vì ai nói trước được tương lai sẽ như thế nào?"

Họ đã tới phòng giành riêng cho Juliet. Trong phòng có hai chiếc chiếu làm chỗ ngủ để đầy đệm. Một chiếc đèn đồng thau, chụp đèn bằng sứ tỏa sáng mờ mờ trên cao. Chiếc lò sưởi bằng đồng đúc hình con công sưởi ấm căn phòng. Một đĩa trái cây, nhiều loại Juliet chưa bao giờ nhìn thấy, đặt cạnh bình nước quả trên chiếc bàn thấp. Khurrem rót một ít vào chiếc cốc cao, rồi đưa cho Juliet lúc đó nằm duỗi dài trên đệm.

"Bà thấy nước quả uống được chứ ạ?"

"Ngon lắm", Juliet trả lời, đang khát sau khi tắm và sau giấc ngủ dài.

Khurrem cười. "Đó chính là tên gọi của thứ nước này". Cô ta nhìn chiếc chiếu thứ hai. "Bà có muốn con ngủ ở đây không, thưa bà? Nếu bà muốn nằm một mình, con sẽ xuống ngủ ở khu giành riêng cho người hầu cũng được ạ". "Ồ đây với tôi, Khurrem ạ. Không có em giúp, tôi sẽ chẳng biết đâu mà lần". Nàng chợt nhớ những lời Khurrem nói lúc ngoài hành lang. "Khi nói về tương lai, em có nhắc đến Kislar Aga là nghĩa làm sao?"

Cô gái nhẹ nhàng ngồi xuống chiếu bên cạnh. Đôi mắt tròn của cô ta dịu dàng. "Người ta bảo tương lai của mỗi người được quyết định ngay từ khi mới lọt lòng, nhưng chỉ có Allah mới biết nó đi về đâu. Những gì ta hy vọng và cầu nguyện không thay đổi được định mệnh. Chúng ta không thể tự điều chỉnh được đường đời của mình, nó đã được quyết định trước bởi những sự kiện chúng ta không thể kiểm soát được".

"Đó cũng là đức tin của chúng tôi, song điều này có liên quan gì đến tình thế hiện nay của ta?"

"Bà hy vọng sẽ được trả lại tự do và bà cầu nguyện thân phụ của bà nghe thấu lời thỉnh cầu của bà. Bà rời nhà ra đi chắc cũng đã nhiều tháng rồi, phải không ạ?" "Đúng thế".

"Xuntan sẽ đòi giá cao. Với bậc công nương, lệnh phụ thì bao giờ cũng vậy. Cầu mong thân phụ bà mạnh khỏe giàu sang khi ông nhận được yêu cầu đòi tiền chuộc. Dù vậy chẳng nữa, số tiền chuộc cũng cần chuyển qua tay nhiều người. Điều này đã thành lệ. Sẽ rất mất thời gian, vì vậy con mới thưa với bà về chuyện quan nội thị".

Juliet hơi run, song vẫn làm bộ nói cứng: "Tất cả những điều tể nhị mà em vừa nói tựu chung lại là chỉ cần cha tôi còn sống, còn đủ tiền để lót túi những vị chức sắc trước khi tiền chuộc đến được xuntan, thì tôi không có gì phải lo lắng, trừ thời gian chịu sự giám sát của quan nội thị phải không?"

Khurrem cúi đầu xác nhận.

"Và vì thế, nếu có chuyện không may xảy ra, tôi sẽ rơi vào tay của Kislara Aga, nên đừng dại dột làm mất lòng ông ta ngay từ đầu chứ gì? Yên tâm đi, cô bạn", Juliet vui vẻ nói tiếp. "Tôi sẽ đối xử hết sức lịch sự với ông ta. Rồi khi về đến nhà, tôi còn gửi cả bưu thiếp cho ông ta chưa biết chừng".

Trước vẻ bối rối của Khurrem, nàng phá lên cười, gieo mình xuống đồng nệm. Liệu có ai ngoài mặt cười nói như sắp hóa rồ, trong khi lòng nặng trĩu vì linh tính thấy chuyện chẳng lành hay không? Nàng không thể suy nghĩ cho đến đâu đến đâu vào lúc này. Nàng nhắm mắt, cố tránh những ý nghĩ rối bời như đám rong biển đang rạp rình theo nước triều lên xuống. Nàng không nghe tiếng Khurrem đứng dậy vịn nhỏ bót ngọn đèn. Nằm trong đồng chăn nệm satin mềm mại, nàng không suy nghĩ gì nữa, người như trôi nổi theo nước triều.

*

* *

Giấc ngủ qua đêm làm sức lực phục hồi nhanh thật, nàng vừa đi vừa thầm nghĩ. Bao sợ hãi đè nặng lên ta khi màn đêm buông xuống, những móng sắc quặp chặt đầu óc mệt mỏi của ta hình như đỡ ghê gớm

hơn khi bình minh rạng rỡ báo hiệu ngày mới. Cũng không hẳn là đỡ sợ hơn, những ít ra cũng chịu đựng được. Khó có thể nói được rằng niềm lạc quan ứa ra qua các lỗ chân lông, nhưng cơ thể và đầu óc sáng khoái là điều quý nhất khi phải xử lý những vấn đề hầu như không thể giải quyết được. Có hai chuyện nàng phải tính toán: làm sao trốn khỏi chỗ này, và làm thế nào giữ bí mật việc nàng không còn là trinh nữ. Giải quyết được chuyện đầu, chuyện sau sẽ không còn phải lo nữa. Vì vậy, việc trước tiên phải làm là tìm hiểu đường đi lối lại trong cung điện, phát hiện quy luật tuần phòng ở hậu cung và xem tường ngoài hậu cung thế nào. Còn nàng sẽ phải làm gì nếu thành công, thoát được ra ngoài, để rồi không một xu dính túi, lần mò tìm lối trên các phố của Zanzibar lại là một vấn đề khác mà nàng quyết định lúc này chưa nghĩ tới vội.

Nhưng xem ra bà giám quản hậu cung có những kế hoạch khác giúp nàng giết thời gian. Ngay khi nàng vừa ăn bữa sáng mà Khurrem đưa tới, một tiểu đồng da vàng, mắt nâu, mặc y phục nhung xanh, đầu đội chiếc mũ có đính ngọc trai cầm thiếp của Gabriella mời nàng tới gặp bà. Khurrem giúp nàng mặc quần áo. Giữ đúng lời, bà giám quản hậu cung đã gửi cho nàng một số váy áo. Juliet chọn mặc chiếc áo cổ viền đăng ten, chiếc quần satanh rộng ống vàng óng ánh, áo gilê thêu ren và khoác chiếc áo choàng lụa màu hổ phách. Không còn đủ thời gian chải tóc, nên nàng dùng giải ruybăng satanh màu vàng buộc gọn nó sau gáy.

"Thưa bà, tiểu đồng sẽ dẫn bà đi ạ", Khurrem nói. "Chú ta đang đợi ở ngoài".

"Cậu ta trẻ quá, chắc chỉ khoảng tám chín tuổi. Họ gọi cậu bé là gì?"

"Cậu này là Dạ lan hương. Chúng đều được đặt theo tên của các loài hoa. Tất cả những gì thuộc sở hữu của xuntan đều có tên mới, cả các cung tần mỹ nữ cũng vậy. Không ai được phép mang tên trần tục".

"Bước vào cuộc đời mới phải mang tên mới", Juliet dăm chiêu nói. "Không biết họ sẽ đặt cho tôi tên gì - tất nhiên là nếu tôi phải ở lại đây. Trông tôi thế nào?" nàng vội hỏi, cố gạt bỏ cảm giác lạnh buốt đang chạy suốt sống lưng.

"Thưa bà, màu sắc rất hợp, song trông bà hơi xanh. Con chắc bà giám quản sẽ đưa bà phẩm nhuộm".

"Phẩm nhuộm ư? Ở Anh, chúng tôi không dùng thứ đó, hay ít ra những người khả kính không làm như vậy. Tôi dám nói các cung tần mỹ nữ an nhàn chắc có dùng phẩm nhuộm". Nàng cười nhìn Khurrem đang bối rối, rồi bước ra hành lang. "Dạ lan hương! Tôi nghĩ chắc cậu không nói được tiếng Anh, đúng không?" Nàng thở dài khi thấy mặt cậu bé nghệt ra. "Quả cậu ta không biết thật. Khurrem thì chưa biết gì, còn bà giám quản biết nhưng chắc là không nói, nên ta sẽ phải tự mình tìm hiểu mọi việc".

Đến trước cửa phòng bà giám quản, Juliet mỉm cười, vuốt nhẹ bên má mềm mại của cậu bé và nói: "Cám ơn Dạ lan hương nhé".

Cậu bé mỉm cười đáp lại người đàn bà da trắng xa lạ đang nói chuyện với mình bằng thứ tiếng cậu chưa bao giờ nghe.

Juliet gõ cửa và nghe tiếng mời vào. Một lần nữa nàng lại đứng trước người đàn bà cực kỳ kiêu diễm đang ngồi dựa trên nệm. Ban ngày trông bà ta không trẻ như Juliet nghĩ, song những đường nét trên khuôn mặt bà ta được tô rất khéo, lông mày, bờ mi kẻ đen làm bà ta trông như một người đẹp trẻ mãi không già.

"Bà dùng cà phê chứ?", giọng bà ta thánh thót. "Mời bà ngồi". Bà ta vỗ tay và lập tức một cô hầu xuất hiện.

Juliet nhận ly nhỏ cà phê đặc pha rất ngọt. Nàng biết Gabriella đang chăm chú theo dõi nàng. "Bà vừa lòng với số quần áo chứ?" bà ta hỏi.

"Cám ơn bà Gabriella. Đúng như bà nói, mặc chúng rất mát và dễ chịu hơn nhiều".

"Mặc quần áo phương Đông là cả một nghệ thuật", bà ta nói tiếp. "Bà có được vẻ đẹp tự nhiên, song bà cần phải được trau dồi thêm về cách đi đứng và nghệ thuật làm tôn thêm vẻ ngoài của bà".

Juliet nghệt thở trên ly cà phê. "Bà muốn nói tôi cần được huấn luyện như các cung tần ư?"

Gabriella xòe bàn tay móng nhuộm hồng. "Ấy là tôi nghĩ vậy, để giúp bà trong lúc chờ đợi".

Juliet cắn môi suy nghĩ, rồi nhìn thẳng mắt bà ta "Ý bà muốn nói là các cuộc thương lượng còn kéo dài, và tôi có thể sẽ phải ở đây lâu phải không?"

"Có thể như vậy, thưa bà. Với những vấn đề loại này, ta thường phải kiên nhẫn".

Juliet giấu ánh mắt của nàng bằng cách làm ra vẻ đang nhấm nháp ly cà phê. Nếu tiên chuộc không thấy, nàng nghĩ, thì nàng đã được huấn luyện để nhập vào hậu cung.

Phải chăng bà giám quản đã nghĩ tới điều đó?

Đó có phải là lý do tại sao bà ta lại tử tế với nàng thế không? Đâu phải họ vô cớ gấp rút chuẩn bị trước cho nàng nếu việc thương lượng không đem lại kết quả? Trước đây có bao giờ gặp trường hợp như thế này không?

Tất nhiên nàng có thể từ chối và tỏ ra mình bị xúc phạm, hoặc là chấp nhận những gì bà ta vừa gợi ý, nói rõ là nàng làm vậy để giết thời gian. Cách thứ hai có vẻ khôn ngoan hơn, vừa giữ được thiện ý của bà giám quản trong khi vẫn tìm đường tẩu thoát. Nếu không được, nàng vẫn có thể cầu xin bà ta rủ lòng thương hại, thú nhận rằng nàng không biết gì về tập quán của đạo Hồi. Không ai trực tiếp hỏi nàng có phải là trinh nữ không, và ở chợ nô lệ cũng chẳng ai cho nàng được tự chọn. Cả hai bên đều chịu tội như nhau.

Đôi mắt nâu thơ ngây mở to nhìn bà giám quản có vẻ đẹp cổ điển: "Thưa bà Gabriella, bà thật có thiện ý, và tôi cũng cần phải làm việc gì đó cho hết thời gian". Nàng thận trọng nói tiếp: "Tôi cũng muốn được đi thăm Zanzibar mà tôi mới chỉ nhắc thấy trên đường tới đây. Tôi tin rằng

còn có nhiều nơi đẹp mà người phương Tây như tôi rất quan tâm: "Nàng im bật khi thấy đôi mày tuyệt đẹp của bà ta rướn lên đầy vẻ sợ hãi.

"Bà Juliet thân mến! Việc như thế không bao giờ được phép đâu! Không một phụ nữ nào dưới sự bảo trợ của xuntan được phép vào các phố xá của Zanzibar, dù khoác áo chùng và đeo mạng che mặt đi nữa. Hành động thiếu đoan trang ấy sẽ bị trừng phạt với mức nặng nhất".

"Nhưng đi... có lính gác!" Juliet thu hết can đảm nói lại. "Vả lại tôi là khách chứ đâu phải người của hậu cung..."

"Không được", bà giám quản nghiêm giọng nói "Tôi bỏ qua những lời bà nói vì bà không có đức tin như chúng tôi, song tôi xin bà đừng bao giờ nêu lại vấn đề này. Các vệ binh không có thời gian để phục vụ những sở thích kỳ quặc của phụ nữ, mà những lời này của bà mà đến tai quốc vương thì ...". Mặt bà ta lộ vẻ hãi hùng.

Juliet nghiêng rằng, cố giữ thẳng người. Bà giám quản đang hình dung ra hình phạt gì? Tra tấn, thậm chí là cái chết chăng? Vì đã dám làm những việc mà bất cứ cô gái Anh nào cũng hoàn toàn có quyền tự do làm tùy thích? Nàng hít một hơi thật sâu, rồi từ từ thở ra nhẹ nhẹ.

"Thưa bà Gabriella, xin bà lượng thứ cho. Bà trách mắng tôi là đúng. Tôi không nên để bà mắc tội vì những lời thiếu suy nghĩ của tôi. Tôi sẽ không bao giờ nói lại chuyện ấy, mà sẽ quyết học các tập quán của đất nước bà, để bà khỏi phải xấu hổ vì những hành động của tôi. Là khách của quốc vương, tôi có trách nhiệm phải cư xử đúng phép tắc để khỏi mang tiếng cho ngài".

Bà giám quản mỉm cười, mặt dịu lại. Bà ta lắc chiếc chuông nhỏ gọi tiểu đồng Dạ lan hương. "Bà có khách thăm đấy. Ông ta là Thuyền trưởng chiếc tàu bị đắm trên biển chúng tôi. Dạ lan hương sẽ dẫn bà tới phòng khách hậu cung là nơi dùng để tiếp khách đến thăm. Ở đó, bà sẽ được phép viết thư cho thân phụ của bà nói rõ rình hình. Vị khách này đã biết rõ các điều kiện của quốc vương chúng tôi, nhưng cần phải có thư do chính tay bà viết làm bằng cứ là bà đang có mặt ở đây. Xin bà hãy

thận trọng vì quan tể tướng, người đưa bà về đây, sẽ đọc thư của bà trước khi cho cầm đi".

Juliet cúi đầu tỏ ý vâng lời. "Quan tể tướng có mặt trong cuộc gặp này không, thưa bà?", nàng hỏi, cố giữ vẻ điềm nhiên mặc dù tim nàng đang đập như trống làng.

"Không. Bà chỉ có một mình, nhưng tất nhiên là dưới sự giám sát của người trông coi phòng khách. Và bà cũng phải trùm áo, đeo mạng che mặt đúng như quy định khi có mặt người đàn ông, cho dù người đó thuộc chủng tộc khác". Bà ta nhẹ nhàng đứng dậy, đưa cho nàng chiếc áo choàng muxolin màu đỏ sẫm.

Juliet lại một lần nữa trùm kín từ đầu đến chân, bước theo Dạ lan hương, mạng che chỉ hở đôi mắt như bà giám quản đã dặn. Chú tiểu đồng đưa nàng qua một sân khác và cuối cùng tới một chiếc cổng có lính gác. Dạ lan hương nói gì đó với người lính gác da đen, sau đó họ được phép bước ra phòng phía trước cổng.

Dạ lan hương gặp người chào nàng, rồi đứng dựa tường chờ đưa nàng trở về. Phải mất một lúc Juliet không thấy gì phía bên kia sân đầy nắng, sau đó nàng thấy một người da đen áo quần lờ lợt, thơm nồng vì xúc quá nhiều hương hoa violet. Ông ta chỉ tay qua phía phòng đối diện.

Juliet từ từ xoay người, dùng môi giữ chặt chiếc mạng che mặt bằng vải muxolin mỏng. Một người cao lớn, khuôn mặt điều hâu đứng quay lưng về phía cửa sổ đang nhìn nàng với vẻ dửng dưng. Anh ta mặc sơ mi trắng bên trong chiếc áo chên viền kim tuyến. Ống quần đen vén gọn trong đôi giày cao cổ. Mất một lúc nàng không nhận ra là ai, nhưng khi anh bước tới, đôi mắt xanh nhìn thẳng mắt nàng, thì nàng nhận đó là Ross.

Anh gặp người chào. "Thưa bà", anh trịnh trọng nói. "Bà sẽ thấy giấy bút trên bàn. Có một chiếc tàu Pháp đang đậu ở cảng. Xin bà viết ngắn gọn, nếu không sẽ không kịp trước khi tàu nhổ neo. Món tiền đòi chuộc là hai mươi lăm ngàn bảng Anh. Còn viết thế nào xin tùy bà". Anh

lại cúi chào, rồi đi ngang qua bàn, tới dừng tỳ tay lên bậu đá cửa sổ, mắt nhìn xuống vườn với thái độ hoàn toàn thờ ơ.

Chín

Juliet lặng người khá lâu, chăm chú nhìn bóng người đứng bất động gần cửa sổ. Mắt anh không sáng lên niềm vui gặp lại như mắt nàng, mà vẫn khó đăm đăm và lạnh lùng như hai mảnh thủy tinh xanh biếc. Nàng thở hổn hển, làm chiếc mạng che mặt nhỏ phập phồng. Nàng đưa mắt nhìn chiếc bàn trong phòng.

Giấy bút để sẵn trên bàn cùng xi nhiều màu để niêm phong. Nàng ngồi xuống ghế, lưng quay về phía Ross và lấy một tờ giấy. Dạ lan hương và viên hoạn quan đứng im lặng, song không cần nhìn lên, nàng cũng biết họ đang dán mắt vào nàng. Cần phải viết thư này gửi cha nàng để làm vừa lòng quan tể tướng. Điều này đã quá rõ. Trước đây, qua việc nàng không muốn nói đến cha nàng, chắc Ross cũng đoán được cha nàng hãy còn sống, nhưng nàng không hiểu nổi tại sao anh lại nghĩ người cha của đứa con gái bị án đầy biệt xứ lại chịu bỏ tiền chuộc nó? Ngay cả khi có điều kiện đi nữa, thì cũng chẳng bao giờ Ngài George Westover chịu xia tiền ra để chuộc nàng.

Nàng thâm nhún vai, bắt đầu viết những gì nàng hình dung một cô con gái đang lâm nạn sẽ viết cho người cha thân yêu của mình. Cha nàng hẳn sẽ ngạc nhiên lắm khi nhận được lá thư lời lẽ lâm ly thống thiết đến thế! Nàng bấu môi dưới lần vải mạng che mặt khi nàng hình dung đôi mắt vằn đỏ của ông khoái trá đọc được tin nàng đang gặp nạn. Dù ở Zanzibar hay ở New South Wales, với ông điều đó cũng đều tốt cả.

Nàng gấp lá thư cho vào phong bì rồi để gửi Ngài George Westover, kèm theo tước hiệu "Nam tước" rất to. Nàng ghi địa chỉ của ông, rồi với tay lấy xi, chẳng để ý nó là màu gì nữa.

Lúc đó Ross đã rời cửa sổ đến đứng cạnh nàng, liếc nhìn viên hoạn quan với vẻ sốt ruột. Anh dài giọng bảo: "Hãy dùng màu đỏ!"

Juliet nhìn đồng xi, cố nén lòng không ngược nhìn anh. Nàng vội vã đưa mắt tìm. Xi màu đỏ đây rồi! Nhưng lòng tràn hy vọng, nàng nói to và rõ ràng: "Tôi cần dùng nến đỏ! Tôi luôn dùng màu đỏ!" Rồi nàng nhìn viên hoạn quan với vẻ ra lệnh.

Nghe giọng nàng, ông ta nhú mào, cặp mắt đen lộ vẻ bối rối. Ross nhắc lại lời nàng, nhưng mặt viên hoạn quan vẫn cứ ngẩn ra. Ross nhún vai, giang rộng tay, mắt trợn lên với vẻ bức bối, hết nhìn Juliet rồi nhìn ông ta, mặt ra ý bảo đúng là loại đàn bà ương ngạnh. Anh quay sang phía nàng: "Cô muốn dùng thứ nào cũng được. Tôi chỉ nói vậy để thử xem hắn có biết tiếng Anh không". Anh đứng chấp tay sau lưng, trong khi Juliet gấn xi lên phong bì. "Cô hãy luôn có mặt tại khoảng sân thứ tư. Tường của sân sát với bên ngoài". Anh cầm lá thư liếc nhanh, gật đầu ra vẻ hài lòng. "Nếu được tước vị cao hơn thì tốt hơn, nhưng chắc thế này cũng được", anh nói, một tay xoa cằm. "Tôi sẽ để râu".

"Lý thú quá!" Juliet nói nhỏ. "Cám ơn ông đã cho tôi biết việc ấy".

Mắt họ thoáng gặp nhau và nàng lại thấy Ross ngày xưa đang nhìn nàng. Anh hít mạnh, rồi nói bằng giọng hơi run. "Tôi phải nói trước để cô khỏi hét âm lên khi tôi nằm trên mái nhìn vào nhà hóng mát".

Anh quay nhanh về phía viên quan hoạn, ra hiệu cuộc gặp đã xong. Juliet đứng dậy, mắt không nhìn về hướng anh đứng, rồi nàng ra hiệu cho Dạ lan hương và bước vội ra khỏi phòng khách của hậu cung. Nàng cố bước thong thả, nhưng việc này quá sức chịu đựng của nàng. Có cái gì đó đang thôi thúc nàng nhảy căng lên, chạy như bay qua thảm cỏ phẳng lì và nàng gần như không cưỡng lại được. Nàng cười rất tươi dưới làn mạng che mặt, và nếu chú tiểu đồng có thấy vai nàng rung lên, chắc cũng chỉ nghĩ nàng quá xúc động được viết thư cho người cha thân yêu của nàng!

Lòng nàng như ngân lên tiếng hát - hóa ra Ross không bỏ rơi nàng! Vì không có việc gì làm ở hậu cung, chắc anh được phép đi lại trên đảo.

Có lẽ biện pháp đề phòng duy nhất mà quan tể tướng cho là cần thiết là cắt một đội hộ tống thật đông luôn bám theo gót anh. Một loại tù hờ, cho tới khi vấn đề ngã ngũ.

Khi về đến phòng, Juliet đã kiểm chế được vẻ hớn hỏ của nàng. Ross nói là ở sân thứ tư. Nàng tin đó chính là nơi các cô gái ở hậu cung tụ tập vào ngày đầu tiên nàng đến đây.

*

*   *

Những tuần sau đó, Juliet quyết học tất cả những điều nàng cần biết về cuộc đời mà số phận đã cột chặt nàng vào. Như thế tốt hơn là ngồi suy tư lo lắng về kết cục không tránh khỏi, hoặc thấp thỏm về kế hoạch mà Ross đang cố sắp đặt. Thậm chí nàng còn học ít tiếng ARập tại những giờ học mà các cô gái ở hậu cung bắt buộc phải dự. Ở đó, họ không được dạy kiến thức - phụ nữ không ai được phép học hành mà chỉ chuyên về các thuật phòng the phòng khi được triệu vào hầu ông chủ.

Họ được dạy cách đánh môi, tô lông mày, lông mi, đánh bóng móng chân, móng tay và kẻ đường viền quanh mắt bằng chổi lông chồn nhúng phẩm. Nàng được học cách làm phẩm bằng than chì nghiền với chanh chưng trên bếp lò, làm phấn bôi mặt từ bột đậu, chanh, trứng gà, bột gạo trộn với một số thứ khác mà nàng không biết là những gì.

Nàng được biết phẩm làm từ lá móng phết lên lòng bàn tay và gót chân tránh được mồ hôi. Mỗi cô gái đều có bàn chải và hộp đựng phẩm riêng. Và bà Gabriella là người quản lý nghiêm khắc. Họ dành nhiều thời gian cho chuyện đầu tóc. Tóc được gội và chải thường xuyên, rồi bôi các loại dầu thơm cho đến khi mái tóc bình thường cũng trở nên óng mượt.

Riêng Juliet được thoải mái hơn một chút trong khi các cung tần mỹ nữ khác buộc phải dùng nhíp tỉa lông mày, đau như ong châm, cặp lông

mày đen cong vút của nàng được bà giám quản coi là đẹp, không cần làm gì thêm.

Các bài học về đi đứng đã cho họ những giây phút cười đùa vui vẻ. Đội trên đầu chiếc bình gốm, đi tới phía bên kia của gian phòng mà không để nước rót ra đâu phải chuyện dễ. Tiếng bình rơi vỡ, cộng với những lời bình phẩm cay độc của bà giám quản làm các cô gái trẻ hơn đỏ mặt tía tai, đứng đực ra như những kẻ đần độn. Juliet cũng đánh rơi vỡ bình; những lúc ấy nàng cười phá lên, mọi người xung quanh ngạc nhiên ngơ ngác, nhưng nàng coi như không biết. Tuy nhiên, nàng cho rằng tập thứ này cũng có ích, vì vậy nàng kiên trì tập cho đến khi nàng có thể lướt khắp phòng mà bình không rơi vỡ. Lỡ khi nàng được mời gặp Xuntan, một dáng đi uyển chuyển, đến mức kiêu sa sẽ càng làm họ tin hơn vào địa vị cao sang của nàng.

Lúc này nàng đã biết rõ cái sân thứ tư. Nhà hóng mát mát rượi nằm dưới dàn nho quả chín mọng. Ba phía tường xây gạch màu, mặt thứ tư trông ra thảm cỏ. Các hàng cột tỏa bóng trên bậc tam cấp lát bằng sành sứ màu, nơi các cô gái ngồi nghỉ. Bên trong nhà hóng mát có kê những ghế đá thấp với rất nhiều đệm gối. Âm nhạc được coi là thứ thiết yếu, họ được nghe các cô gái thạo hơn chơi đàn luyt. Juliet quen đến ngồi gần cô gái đang chơi đàn, tỏ ra rất quan tâm đến âm nhạc.

Ross dặn là nhà hóng mát ở sân thứ tư. Sao anh lại hy vọng xuất đầu lộ diện ở một nơi toàn những đàn bà thánh thiện mà không sợ bị chúa trừng phạt dưới hình thức các hoạn quan cầm gươm nháy bổ vào anh là điều nàng không hình dung nổi. Là khách hay gì đi nữa, anh cũng sẽ bị chúng băm nhỏ, nàng rùng mình nghĩ. Càng nghĩ, nàng càng thấy không thể được. Anh thực sự liều mình vì nàng ư?

Ngày tháng trôi qua, hy vọng của nàng nhạt dần, lòng nàng càng thêm nặng trĩu. Không có tin gì thêm về Ross, chiếc tàu Pháp mang theo thư của nàng chắc đã gần về đến cảng. Xuntan sẽ chịu chờ bao lâu nữa? Có lẽ chừng vài tháng, nhưng khi không thấy tiền chuộc, hoặc một lời báo tin là đang tìm tiền, chắc họ sẽ nghi ngờ và rồi sẽ nhận ra rằng cả nàng và thuyền trưởng đã nói dối.

Nàng giật bắn người khi nghe tiếng bà Gabriella nói ngay cạnh nàng. Đám con gái đang chơi một kiểu bóng gì đó trên cỏ, cô gái chơi đàn luyt đã bỏ đàn ra nhập bọn với họ, chỉ còn một mình Juliet ở trong nhà. Ngả người trên đồng nệm, ánh mắt vẫn vờ, nàng đắm chìm trong suy nghĩ nên không nhận thấy bóng người lặng lẽ lướt vào và nhẹ nhàng ngồi xuống đồng đệm cạnh nàng.

"Bà Juliet, bà có vẻ tư lự. Điều gì làm bà buồn, hay là bà đang nhớ về quê cũ?"

Juliet cố nở nụ cười. "Đâu có, thưa bà. Tôi không có gì phải phàn nàn về lòng mến khách và lòng tốt của bà. Còn nước tôi vào lúc này đang là mùa đông. Mưa, tuyết và gió lạnh tràn ngập vùng Tây Bắc Anh. Làm sao tôi lại nhớ những cái đó chứ?"

"Nhưng nét mặt bà vương vấn buồn. Tôi có cảm giác cuộc sống ở đây không làm bà vừa lòng".

Không cần nhìn khuôn mặt thông minh, thạo đời ấy, Juliet cũng biết bà ta đang chăm chú quan sát nàng.

"Các bạn tôi đây sung sướng vì họ biết rõ tương lai của mình. Dưới sự dìu dắt của bà, thưa bà Gabriella", nàng nói, "họ không thể không đạt được những tiêu chuẩn đòi hỏi. Họ được dạy đủ các thuật khoái lạc và sẽ làm sáng danh bà khi họ vinh dự được nhẹ bước trên con đường vàng, vào ra mắt quốc vương".

"Và nếu họ làm tốt phận mình, họ còn được hưởng nhiều bổng lộc khác. Cái ngày cô gái may mắn được quốc vương triệu vào được ghi lại, và nếu cô ta có diễm phúc đủ ngày đủ tháng sinh ra cho ngài một hoàng tử, cô ta sẽ có phòng riêng cùng nhiều gia nhân đầy tớ. Làm hầu thiếp cũng chẳng khác gì làm vợ". Bà ta dừng lại, rồi nhẹ nhàng nói thêm. "Điều đó cũng không trạch khỏi con đường mà thánh Allah đã vạch ra cho đàn bà".

Juliet nhìn sâu vào đôi mắt tinh quái màu hổ phách. "Bà dạy họ nghệ thuật về xác thịt, nhưng không dạy họ tri thức ư? Chả nhẽ hầu thiếp cũng không được mở miệng khi quốc vương tới thăm họ à?"

"Luật đã quy định rõ đàn bà chỉ là đầy tớ của đàn ông. Vai trò của họ là thỏa mãn xác thịt và đem lại khoái lạc cho đàn ông. Họ sinh ra những đứa con của người đàn ông, nhưng không ngang hàng với đàn ông về trí tuệ và linh hồn. Mohammed đã phán bảo đàn bà không được coi là sinh vật có trí tuệ".

"Ngộ họ không kém thì sao?" Juliet hỏi với giọng gay gắt.

Cặp lông mày của bà Gabriella rướn lên, rồi cau lại. "Ta không được phép nói kiểu như thế. Nó trái với những gì Allah đã dạy qua lời Đấng tiên tri Mohammed".

"Xin bà bỏ quá. Tôi không có ý không tôn trọng lời dạy của Allah. Nhưng đức tin của chúng tôi có khác, ở nước tôi con trai con gái đều được quyền học hỏi". Juliet nhún vai mỉm cười. "Có lẽ tôi buồn vì thiếu sách đọc". Nàng nhìn quanh nhà, bắt gặp chiếc đàn lút để chỏng chơ. "Có lẽ tôi nên tập đàn", nàng làm như vô tình nói.

"Chơi thạo một loại nhạc cụ bao giờ cũng được coi là điều hay", bà Gabriella bảo.

Juliet nhìn cây đàn, một ý nghĩ lóe lên trong óc nàng. "Tôi học được chứ ạ?"

"Tất nhiên". Rõ ràng chủ đề này hợp với bà giám quản hơn. Bà ta mỉm cười thân thiện.

"Tôi sẽ bảo cô gái chơi giỏi nhất dạy bà".

Juliet cười, mắt lúng liếng. "Và khi tôi biểu diễn lần đầu, mái nhà chắc sẽ tung lên cao như bầu chiến chiến thấy bóng người bầy chim".

Bà giám quản mỉm cười. "Đừng lo, Fleurette sẽ dạy bà. Cô ta là người chơi đàn giỏi nhất". Bà ta vỗ tay, đám con gái đang chơi dừng cả lại nhìn, và cô gái được bà vỗ chạy đến.

Bài học bắt đầu ngay. Juliet hài lòng, không chỉ vì có việc làm, mà còn vì nàng có cơ để nấn ná lâu ở nhà hóng mát. Mái nhà toàn cột kèo, như quần chằng chịt, những chùm nho chín mọng lấp ló sau tán lá xanh. Nàng tự hỏi không biết nó có chịu nổi sức nặng của một người đàn ông hay không? Và làm thế nào Ross leo lên mái được? Tường phía ngoài đâu có gần đến mức để trèo sang, mà còn người gác vườn nữa chứ? Khurrem chả đã có lần nói người phụ trách khu vườn này đồng thời cũng kiêm nghề đào phủ đó sao?

Nàng thấy nét mặt đau buồn của Fleurette khi tay cô ta bật mạnh dây đàn. Nhìn vẻ mặt cô ta cũng biết đó là một bài hát buồn; Juliet gượng cười, cố gạt những ưu tư của mình qua bên.

Các bài học tiến hành đều đặn vì Juliet quyết học chơi bằng được nhạc cụ này. Nàng học một vài bài đơn giản, và Fleurette vui lòng để nàng ở lại tập một mình. Juliet động viên cô gái ra chơi cùng các cô khác, nói rằng nàng thích tập đàn luyt hơn là tham gia các trò chơi.

Mặc dù lúc đầu chỉ giả bộ thích tập chơi đàn luyt, song càng chơi Juliet càng ham thật sự. Nàng nhớ lại những bài hát cổ của vùng Somerset mà nàng thuộc từ hồi còn nhỏ, thử chơi trên đàn mà nàng đã chỉnh lại dây cho âm thanh sắc mêm mại hơn. Làn điệu ARập khô khan làm nàng thấy chói tai. Ngày tháng qua nhanh khi nàng thích thú đắm mình trong các làn điệu mà nàng chơi trên chiếc đàn luyt.

Một hôm đang chơi đàn, nàng ngước lên thì thấy bà Gabriella đang chăm chú nhìn nàng. Nàng đặt đàn xuống, mỉm cười đứng dậy.

"Những bài hát Anh của tôi chắc làm bà khó chịu lắm?" nàng hỏi.

"Ồ, không đâu. Vừa rồi bà chơi bài gì thế?" "Một bài hát cổ có tên là "Greensleeves". Người ta nói bài này do vua Henry của Anh soạn ra từ nhiều năm trước".

Bà Gabriella gật đầu. "Vậy thì đó hẳn là bài đáng biết, vì nó do đức vua viết ra, mặc dù tôi nghe cũng hơi lạ tai. Bà đã học đàn nhanh lắm và không chỉ mình tôi được nghe bà chơi. Tiếng đàn của bà đã lọt tới tai của một người có quyền lực tối cao". Bà từ từ nhìn Juliet từ đầu tới chân. "Tôi sẽ đích thân chọn y phục cho bà như đã hứa. Bà sắp được một vinh dự to lớn".

Juliet nhìn mắt bà Gabriella, người lạnh cứng. Nàng cố mở miệng, nhưng cổ họng khô đắng.

"Không phải là quốc vương chứ ạ?" nàng lắp bắp.

Bà Gabriella có vẻ hơi sững sốt. "Bà vẫn chưa đạt đến tiêu chuẩn mà tôi hoàn toàn có thể yên tâm để bà bước trên con đường vàng ấy. Sao bà lại nghĩ vậy khi địa vị của bà ở đây vẫn chưa được xác định rõ ràng?" Cặp mắt màu hổ phách chăm chú nhìn nàng với vẻ dò xét.

Juliet nhận ra sai lầm của mình đã để lộ vẻ sợ hãi. Nàng cố mỉm cười, làm bộ tự nhiên. "Quả thật bà nói đúng, thưa bà Gabriella. Tôi còn phải học hỏi nhiều mới được như thế. Chỉ vì bà nhắc đến người có quyền lực tối cao nên tôi chợt nghĩ là quốc vương. Ngoài ngài ra, còn ai quan trọng đến thế?"

"Tất nhiên không còn ai khác, nhưng trong thế giới đàn bà, có một người thay mặt ngài cai quản hậu cung. Bà là chúa tể của những người đeo mạng che mặt, mẫu thân của quốc vương. Tất cả cung tần mỹ nữ đều phải tuân lệnh của bà, chúng ta cũng vậy. Không ai được phép đến chỗ bà nếu không được bà cho phép. Cả quốc vương cũng phải xin phép trước mới được đến thăm bà".

Juliet lặng nghe chờ đợi. Mẹ của Suntan thì liên quan gì tới nàng? Dẫu sao cũng đã có người nghe trộm lúc nàng chơi đàn. Một vinh dự lớn lao, bà Gabriella bảo thế, như vậy nghĩa là thế nào? "Bà Juliet, bà được phép vào yết kiến Suntanavanideh, tức là thái hậu, cho phép bà được biểu diễn đàn luyt cho riêng Thái hậu nghe. Tôi phải chỉ dẫn cho bà về nghi thức và cách ứng xử. Điều quan trọng là phải cực kỳ cung kính và phải luôn luôn thưa bẩm với đầy đủ tước hiệu của thái hậu. Tuy địa vị

của bà khác với các cô gái khác, bà vẫn phải tuân theo lễ nghi là chỉ được phép nói khi Thái hậu hỏi bà và có ý muốn bà trả lời - bà hiểu chứ?"

Juliet cúi đầu. "Tôi hiểu, thưa bà, tôi thật cảm kích là tiếng đàn non nót của tôi lại tới tai lệnh bà cao quý, và tôi lấy làm vinh hạnh được lệnh bà mời đến. Tôi sẽ cố ghi nhớ những gì bà chỉ bảo để không làm bà đến nỗi phải khổ lụy".

Bà Gabriella có vẻ hài lòng với những lời nàng nói, nhưng theo cung cách của bà nói với Juliet sau đó thì thấy bà không thật tin là mọi việc sẽ thuận buồm xuôi gió.

"Bà là người châu Âu, là nơi tôi nghe nói không có tập tục giống thế này. Con gái xứ lạnh đào tạo khó hơn, có thật là đàn ông ở nước bà chỉ được phép có một phụ nữ trong nhà, phải không?". "Đúng vậy", Juliet trịnh trọng đáp. "Luật pháp chỉ cho phép lấy một vợ. Nếu ông ta tìm cách cưới vợ bé, mọi người sẽ dè bủ và bà vợ có quyền bỏ ông ta".

"Bỏ ông ta?" Bà Gabriella ngừng tay ghim mạng che mặt cho Juliet và hỏi lại. "Bà ta sẽ đi đâu sau một chuyện ô nhục như vậy?"

Juliet nhìn bà giáo của mình với ánh mắt thích thú. "Đâu có gì là ô nhục, trái lại bà ta còn cảm thấy nhục thay cho ông chồng. Xã hội văn minh sẽ tránh giao thiệp với ông ta". Nàng chợt nghĩ ngay đến cha mẹ nàng. Hàng bao nhiêu năm chẳng ai thêm một mọc ngài George, nhưng bà Westover đã không bỏ ông. Mặc dù Juliet không tán thành thái độ yếu hèn của mẹ, nàng không thể không thán phục lòng kiêu hãnh của bà. Chính vì lòng kiêu hãnh mà bà đã không để dân làng biết được nỗi thống khổ của bà. Lòng kiêu hãnh và cả quyết tâm bảo vệ con gái của mình. Cả hai đức tính tốt này đã đưa bà đến cái chết, nhưng lúc này, khi mẹ nàng đã mất, nàng mới hiểu rõ bà hơn hồi bà còn sống. Liệu nàng có thể tỏ ra dũng cảm như vậy khi họ phát giác ra là nàng nói dối không? À, Ross, giờ này anh ở đâu? Hãy tự cứu lấy mình và để mặc em trong cảnh tôi đòi nô lệ như thân phận em đã được định đoạt nếu như tàu Giace có đến được vùng đất mới ấy.

Trang điểm, xúc nước hoa xong, nàng rầu rĩ bước theo người dẫn lối dọc hành lang vào một khu vườn rất đẹp - một vườn riêng có những đài phun nước bằng đá và những bụi cây mùi hoa thơm nức, những chú bồ câu và đàn vẹt xanh bay lượn lên xuống.

Bà giám quản dẫn nàng ngang qua trước cổng cao khép chặt. Juliet đưa mắt nhìn:

"Đây là...?"

Bà Gabriella chum môi "Sau cổng này là một khu vườn khác, phía bên kia vườn là đến cổng Đại Phúc. Qua cổng đó là con đường vàng. Bây giờ xin bà im lặng nhé. Nhớ rằng vì bà vẫn còn là khách, nên đây là điều vinh hạnh lớn hơn so với những người khác".

Cặp mắt màu hổ phách lại nhìn Juliet, rồi lại nhìn đi chỗ khác. Vẫn còn tạm thời là khách? Bà Gabriella bắt đầu nghi ngờ chuyện của nàng rồi chẳng? Đúng là thời gian đã trôi mau, tuần qua tháng lại, nhưng đường tới nước Anh cũng xa xôi với với và xuntan hẳn phải biết rằng việc đổi chác này đòi hỏi phải có thời gian: nào là thời tiết xấu, khó khăn trong việc chuẩn bị đủ tiền chuộc, rồi lại còn thời gian tiền qua tay nhiều người trước khi đến được tay kẻ cai trị ở Zanzibar. Chắc ông phải thấy hết những điều đó mà nường nhẹ cho. Nàng quyết định không nghĩ thêm về chuyện đó nữa. Nàng thẳng người, ngẩng cao đầu, và khi họ đến gần cửa vào với những hàng cột đá trước cung Thái hậu, nàng lấy lại dáng đi uyển chuyển, yếu điệu mà nàng học được ở bà Gabriella.

Nhiều hoạn quan đứng gác trước hai cánh cửa sắt chạm trổ cầu kỳ. Những khuôn mặt đen xì bất động quan sát hai người đàn bà. Juliet ngấm những chiếc kiếm cong giắt ở thắt lưng họ, cố không nghĩ đến điều có thể xảy ra nếu nàng không làm bà Thái hậu vừa lòng. Bà Gabriella nói gì đó với họ, và họ quay sang nhìn Juliet, mặt khó dăm dăm. Nàng hơi rướn mày, bình tĩnh nhìn trả.

"Họ cũng tin bà là phụ nữ, tất nhiên là với lời bảo đảm của tôi".

Juliet quay sang nhìn bà Gabriella: "Họ nghi ngờ ư?"

"Họ có trách nhiệm đảm bảo rằng không một người đàn ông nào ngoài quốc vương được phép bước qua chiếc cổng mà bà đã thấy bên kia vườn. Vì có lời bảo đảm của tôi, họ không cần phải kiểm tra cho chắc nữa".

Bà gật đầu với đám gác, rồi dẫn Juliet qua cổng. Kiểm tra cho chắc ư, nàng khiếp đảm nghĩ. Muốn vậy chỉ có một cách duy nhất, và chỉ nghĩ đến những bàn tay thô kệch kia sờ vào chỗ cần kiểm tra cho chắc cũng đã làm nàng phát hoảng.

Nàng còn đang nghĩ về điều đó thì bà Gabriella đã dừng lại trước hai chiếc cột đá chằng chịt dây leo đang độ nở hoa. Trong phòng mùi hương thơm nức. Những chiếc đệm sao tanh to đủ các màu để thành từng lô trong phòng.

Bà Gabriella cúi gập người chào, tay để chéo trước ngực. Juliet cùng làm theo, mặc dù không thấy ai trong căn phòng mờ tối, cây đàn luyến nàng đeo bên người bằng một sợi dây rơi trễ xuống, nhưng khi đứng thẳng người, nàng dùng tay giữ nó lại, bước theo bà Gabriella.

Một giọng khàn khàn uể oải cất lên. Ai đó đẩy nhẹ nàng bước lên phía trước. Lúc này nàng nhìn thấy bóng người đàn bà nhỏ nhắn béo tốt đang ngồi ngả người trên đồng đệm phía xa. Juliet nhìn lại thì thấy không còn ai ở cạnh mình. Bà Gabriella đã lui ra từ lúc nào, chỉ còn lại một mình nàng với người đàn bà quyền thế nhất ở Zanzibar.

Nhớ lời bà Gabriella, nàng đứng yên lặng, chờ lệnh của bà Thái hậu.

"Lại đây".

Câu nói bằng tiếng Anh làm nàng ngạc nhiên ngẩng mặt lên nhìn. Nàng bắt gặp đôi mắt màu nâu nhạt, ánh mắt trẻ trung đến kỳ lạ trên khuôn mặt của người đàn bà ở tuổi trung niên. Nàng bước lên trước mấy bước và lễ phép đứng đợi.

Bàn tay đeo đầy đồ trang sức ra hiệu cho nàng ngồi xuống đồng đệm dưới chân chỗ bà Thái hậu đang nằm.

Hãy nhớ những điều đã học, Juliet tự nhủ khi mùi hương thơm nức phả đến chỗ nàng, làm đầu óc nàng như mê muội. Váy nàng xòe rộng khi nàng chùng gối và nhẹ nhàng ngồi xuống đám nệm sa tanh màu tím sẫm. Vòng tay tháo sợi dây buộc đàn đúng kiểu mà bà Gabriella đã hướng dẫn, nàng đặt nó lên lòng. Nàng những thầm cầu nguyện dây đàn vẫn ở nguyên vị trí như nàng đã chỉnh. Dù là khách, nhưng nếu gây ấn tượng xấu đối với người đàn bà quyền thế này có thể sẽ là khởi đầu của những điều tệ hại cho tương lai của nàng ở hậu cung. Mà tương lai ấy thì lại đang nhanh chóng tới gần! Nàng nín thở chờ lệnh.

"Người Ý à?" Bà ta nhẹ nhàng hỏi?

"Tâu lệnh bà Xuntan Valideh, con là người Anh ạ", Juliet nhỏ nhẹ trả lời, mắt nhìn xuống.

"Tiếc quá. Ta cứ hy vọng được nói về đất nước của ta cơ đấy".

Juliet quá ngạc nhiên, mở to mắt nhìn khuôn mặt không gợn nếp nhăn với đôi mắt trẻ trung ấy. Nàng mở miệng định nói, nhưng nhớ lời bà Gabriella dặn nên lại thôi. Người Ý ư? Chưa bao giờ nàng nghĩ mẹ của xuntan lại không phải là người ARập. Nhưng nếu nhìn các cô gái bị bắt cóc, bị mua đi bán lại kia, thì có thể hiểu rằng mẹ của ông ta có thể là người thuộc bất cứ chủng tộc nào và đã lọt mắt cha ông ta. Hẳn bà này cũng đã từng ở hậu cung, được dạy bảo đủ điều, rồi được chọn dẫn đến long sàng? Địa vị của bà đã được xác định vì đã sinh hạ cho đức vua hoàng tử đầu lòng. Những hoàng tử do các cung tần mỹ nữ sinh ra sau đó chỉ đem lại cho các bà mẹ ấy địa vị thứ phi, tất cả đều dưới quyền người đã sinh ra hoàng tử đầu - người sẽ trở thành kẻ đứng đầu vương quốc và mẹ người đó trở thành Thái hậu, tức là chỉ sau quốc vương một bậc theo thứ bậc trong cung đình ARập.

"Con hãy cho ta nghe bài ca mà vua nước con đã viết", nàng nghe bà ta ra lệnh bằng thứ tiếng Anh rin rít.

Juliet cúi đầu tuân lệnh, mắt dán chặt vào cây đàn. Những ngón tay móng nhuộm hồng của nàng vuốt nhẹ dây đàn, nàng chơi chậm chậm nhưng càng chơi càng thêm tự tin và tiếng đàn ngân vang như nàng đã

tập. Tiếng đàn nhật khoan, ngọt ngào, tâm trí nàng bay theo tiếng đàn về với những cánh rừng xanh tươi của nước Anh mỗi độ xuân sang, với mùi hương của những cánh hoa đầu mùa trước cửa bếp nhà bà Shepherd, những bụi kim ngân đậm chồi non mơn mớn và những tia nắng ban mai xuyên qua làn sương mù buổi sớm.

Mãi đến khi bà Thái hậu nhẹ nhàng nhận xét: "Con đang buồn nhớ quê hương", Juliet mới nhận ra rằng nàng đã chơi đàn với cảm xúc làm mất nàng ngán lệ, và bà Thái hậu đang nằm đó cũng nhận thấy nỗi xúc động của nàng.

Juliet mỉm cười, lấy tay lau nước mắt. "Tâu lệnh bà, bà thật tài giỏi hơn người. Quả thật khi chơi đàn con có chạnh lòng nhớ về tổ quốc, song không phải không biết ơn lòng tốt và sự ưu ái đã dành cho con từ khi con bước chân vào cung điện".

"Chính ta cũng có những giây phút nhớ nhung", nàng nghe bà Thái hậu thở dài nói. "Họ có nói cho con biết ta là người Sicinly chứ?"

"Tâu lệnh bà, không ạ. Con tin rằng đó là một đất nước rất đẹp, mặc dù con chưa được thấy. Bà cho phép con...", nàng dừng lại, chợt nhớ đây không phải là cuộc nói chuyện thông thường. Nàng đã được dặn không được nói trừ phi được hỏi.

"Tại sao con lại dừng?"

"Xin lệnh bà tha thứ cho con. Thân phận con không được phép nhận xét về bất cứ điều gì nếu không được lệnh bà cho phép".

"Vậy thì ta cho phép con. Một câu nói dở chừng bao giờ cũng làm người khác bối rối, con nói tiếp đi".

"Lệnh bà thật cao thượng. Lúc này con định nói là lệnh bà nói tiếng Anh thạo quá".

"Đúng vậy", bà Thái hậu gật đầu. "Ta học tiếng Anh và tiếng Pháp từ hồi còn nhỏ, vì có nhiều khách nước ngoài đến thăm đồn điền trồng

nho của phụ thân ta". Bà im lặng một lát, nét mặt mơ màng, tựa như đang hồi tưởng thuở ấu thơ hạnh phúc.

"Năm nay con bao nhiêu tuổi?" bà đột nhiên hỏi.

"Tâu lệnh bà, con hai mươi hai".

"Ở tuổi đó ta đã sinh hoàng tử cho quốc vương ta", bà nói giọng pha chút kiêu hãnh". Thánh Allah đã ban phước lành cho lần ta được vào hâu quốc vương". Bà đưa bàn tay mũm mĩm lấy bánh hạnh nhân trên khay. "Hãy chơi bài nào khác đi, bài nào vui vui, như nhạc nhảy chẳng hạn".

Juliet vâng lời. Có lần nàng đi hội chợ cùng lũ trẻ nhà Shepheard. Người chơi vĩ cầm sôi nổi đến nỗi đám thanh niên đều nhún nhảy theo tiếng đàn, nàng chơi tất nhiên không được như vậy - cây đàn lứt và vĩ cầm là hai loại nhạc cụ khác nhau xa, song bà Thái hậu hình như không phải là không thấy thích.

Juliet rất mỏi trong tư thế ngồi chéo chân, nhưng nàng không dám cựa quậy khi chưa được phép. Nàng nhẹ người khi một nhóm con gái xuất hiện vây quanh bà Thái hậu đang nằm nghỉ, họ lặng lẽ ngồi xuống đồng đệm cạnh bà, nhìn Juliet bằng cặp mắt đen không lộ vẻ gì.

Bà Thái hậu bảo: "Đã đến giờ tắm rửa nghỉ ngơi. Con chơi những bài hay lắm, bây giờ ta cho phép con lui".

Juliet từ từ đứng dậy, cố giữ vẻ uyển chuyển dịu dàng. Nàng cúi gập người chào, tay bắt chéo trước ngực. "Lệnh bà đã cho con một vinh dự lớn lao". Nói xong, nàng đi giật lùi ra cửa.

Đã đến giờ tắm rửa nghỉ ngơi. Những lời ấy vang lên trong đầu Juliet khi nàng run rẩy đi dọc hành lang vắng. May mắn là nàng đã không làm điều gì xuẩn ngốc, và nàng thấy vui vui. Tắm rửa và nghỉ ngơi! Bao ý nghĩ chơi vơi trong đầu nàng. Nằm nghỉ trên đệm ăn bánh hạnh nhân còn chưa đủ hay sao? Bà Thái hậu và các thứ phi còn làm gì

nữa nhỉ? Họ đâu còn cần phải học cách đi đứng để được quốc vương để mắt tới. Sinh ra các hoàng tử coi như họ đã làm tròn bổn phận.

Đột nhiên nàng khao khát được hít thở không khí trong lành của nước Anh, mặt hứng làn gió tê lạnh thay cái không khí oi nồng sức nức mùi hương luôn ngự trị chốn thâm cung này. Không khí nơi thôn dã hay chốn biển khơi đều được, miễn là nàng được tự do hít thở nó. Song có lẽ nàng chẳng bao giờ được làm như thế. Cuộc sống hiện tại của nàng là thế này, và tương lai có thể cũng vẫn như vậy. Họ gọi nàng là khách, nhưng họ sẽ gọi nàng là gì một khi họ nhận ra rằng tiền chuộc nàng sẽ không bao giờ tới? Và số phận nàng sẽ ra sao nếu họ phát hiện ra nàng không còn là trinh nữ nữa?

Chú tiểu đồng Dạ lan hương đang ngồi xổm trên cỏ, dưới bóng cây đại khổng lồ. Cậu bé đứng dậy gặp người chào, và nàng bước theo cái bóng nhỏ nhoi ấy ngược theo lối mà nàng đến khi trước. Khurrem đang đứng đợi, vừa thấy bóng Juliet, cô ta bước tới, cặp mắt đen đầy vẻ tò mò, sau cô ta là cả đoàn các cô mặc đồ mỏng, háo hức được chia sẻ với Juliet những phút giây đầy vinh hạnh được tiếp kiến bà Thái hậu. Họ sốt ruột chờ nàng nói và Khurrem dịch lại. Họ tranh nhau hỏi nàng loạn cả lên, như ong vỡ tổ.

"Thưa bà Juliet, họ chưa bao giờ được hưởng niềm vinh dự như bà", Khurrem giải thích. "Và rất ít người được tiếp kiến Thái hậu trừ phi họ trở thành thứ phi, làm vẻ vang đời mình bằng việc sinh ra các hoàng tử".

"Họ muốn biết những gì?"

Khurrem dang rộng tay. "Thưa bà, bất kể chuyện gì cũng muốn nghe. Những cuộc tiếp kiến loại này đâu có dễ, nên họ muốn biết từng chi tiết, để họ có thể học theo những gì lệnh bà quyền uy nhất đã làm".

"À ra thế", Juliet nói. "Này nhé, Thái hậu nằm nghỉ trên những chiếc đệm bằng vàng, áo choàng muxolin mỏng màu nhạt dệt với sợi bằng vàng và bạc. Bà dùng những đồ trang sức tôi chưa từng thấy trên đời".

Khurrem dịch lại rất nhanh và các cô gái gật đầu. Juliet thích thú tự hỏi liệu ngày mai đây họ có đeo dây vàng bạc, nằm trên đệm bằng sa tanh vàng nếu họ gặp dịp hay không?

Nàng nghĩ tới những điều bà Thái hậu nói lúc cho nàng lui. Đã đến giờ tắm rửa và nghỉ ngơi. Nàng thích thú cười thành tiếng. Đang rì rầm bàn tán, đám con gái dừng lại, nhìn nàng ngơ ngác. Họ không thấy buồn cười hay sao, khi ngày lại ngày họ không phải mó tay làm bất cứ việc gì? Ở đây làm gì có chuyện nghỉ ngơi vì kiệt sức?

Nàng cảm nhận hơn là nhìn thấy có người đang bước tới phía sau nàng. Mùi hương đặc biệt cho nàng biết người đó là ai mà không cần quay lại nhìn. Bà Gabriella đang ở gần, bà sẽ không hài lòng gì nếu Juliet tỏ vẻ thích thú trước mặt mọi người. Làm thế sẽ bị coi là coi thường Thái hậu, và những chuyện như vậy sẽ không bao giờ được dung tha.

"Tôi thấy Thái hậu là người cực kì khả ái", nàng cao giọng nói. "Dù cho đi khắp thế gian này, tôi cũng không tìm được ai tiếp tôi lịch lãm và tử tế đến thế. Lệnh bà cực kỳ kiêu diễm đã làm tôi vô cùng vinh dự bằng lời khen tiếng đàn non nót của tôi. Vinh dự này là điều suốt đời tôi trân trọng". Nàng làm như vô tình quay lại và bắt gặp ánh mắt của bà Gabriella. Tôi không đủ lời diễn tả niềm vinh dự lớn lao mà Thái hậu đã dành cho tôi. Tôi xin ghi nhớ trọn đời". Nàng nói nghiêm trang, cố đọc trong đôi mắt màu hổ phách ấy xem nàng có khen quá lời hay không.

Bà Gabriella mỉm cười, lộ vẻ đồng tình. Không có lời ca ngợi nào, không có từ ngữ nào xem ra là quá để nói về mẫu thân của quốc vương. Bà giám quản vỗ tay.

"Đã đến giờ tắm rửa và nghỉ ngơi", bà tuyên bố. Juliet cúi mặt nhìn xuống, lấy làm mừng là đã không tháo bỏ mạng che mặt khi bước vào khu vườn của hậu cung.

Mười

Ngay sau ngày Juliet được vào hầu Thái hậu, bà giám quản hậu cung đến tìm nàng ở nhà hóng mát. Bà ta mỉm cười, cặp mắt màu hổ phách chăm chú nhìn nàng.

"Bà lại được ban thêm một vinh dự lớn". Bà ta nói, rút trong tay áo ra một hộp gỗ vuông nhỏ bọc lụa vàng. "Thái hậu gửi tặng bà vì bữa trước bà làm Thái hậu hài lòng".

Trong tay bà ta là chiếc nhẫn với những hạt kim cương bao quanh một viên hồng ngọc cực lớn. Juliet đứng chết lặng, trân trân nhìn viên đá màu đỏ như máu. Những khu vườn trong cung điện mờ dần trước mắt nàng, tiếng chim như ngừng hót, váy áo thôi sột soạt. Nàng như chơi với một mình trong thế giới câm lặng lạnh như băng, màu đá đỏ xẫm nhạt nhoà trong ánh trắng qua làn nước mắt tuôn rơi. Mọi chuyện đều bắt đầu từ chiếc nhẫn mà mẹ nàng cất kín không để rơi vào tay người chồng tham lam và tàn ác, vật gia truyền mà bà đã giữ suốt bao năm, để rồi cuối cùng nó đã đưa bà về nơi chín suối.

Juliet lấy tay ôm mặt. Nàng cảm thấy thân xác rã rời như sắp gãy xủi. Rồi nàng chợt tỉnh lại, cặp mắt màu hổ phách vẫn dán chặt vào nàng, nàng nghe tiếng lao xao của các cô gái đang xúm lại quanh nàng, trầm trồ thán phục trước báu vật mà lệnh bà đầy quyền uy ban phát cho nàng. Chim chóc lại cất tiếng hót và sà xuống khu vườn. Bà Gabriella nâng bàn tay lạnh giá của nàng, lồng chiếc nhẫn vào ngón tay nàng. Chiếc nhẫn to nặng tỏa hơi ấm trên ngón tay Juliet. Nàng cố giữ đầu óc tỉnh táo.

"Thái hậu thật rộng lượng biết bao", nàng lắp bắp, môi cứng đờ. "Nhờ bà thừa lại giúp là tôi xin đội ơn Thái hậu".

Bà giám quản gật đầu. "Trông bà nhợt nhạt quá. Vinh dự này vượt quá sức chịu đựng của bà. Thái hậu hiếm khi ban tặng cho ai. Lệnh bà sẽ rất hài lòng khi biết bà trân trọng báu vật này".

Juliet trịnh trọng cúi chào, từ vườn về thẳng phòng mình để tìm nơi trốn tránh trong cô quạnh, nàng khao khát được rút chiếc nhẫn ra, và liệng nó đi, nhưng đây lại là tặng vật đầy thiện ý. Nàng phải đeo nó, nếu không sẽ làm phật lòng người đàn bà quyền uy, chúa tể của những người đeo mạng che mặt ấy.

*

*   *

Tối hôm đó Khurrem tỏ ra phấn chấn lạ thường. Bà Gabriella thông báo sắp tới sẽ có một đoàn khách quan trọng tới thăm. Một vị tiểu vương ở phía Bắc cùng cận thần của ông ta sẽ viếng thăm vương quốc trong một tuần.

"Quốc vương đã ra lệnh chất thêm tuyết vào các hầm", Khurrem vui vẻ nói. "Thật may mắn, đoàn lái buôn từ đất liền vừa tới mang theo chà là, mận tươi, mận khô và một lô mật ong nữa..."

"Gượm đã nào". Juliet bảo: "Em vừa nói là tuyết phải không? Làm sao mà...?"

"Thưa bà, dễ thôi ạ. Người ta lấy tuyết trên núi, cho vào các túi may bằng nỉ, rồi dùng lửa chở xuống bờ biển. Ở đó nó được chất lên thuyền chở đến cho người mua ở bất cứ đâu, rồi được để trong những căn hầm đặc biệt nằm sâu dưới mặt đất. Nước quả được ướp lạnh uống rất ngon, nhất là lại được pha chút hương vị hổ phách, xạ hương hoặc hoa hồng súng. Hương vị mật ong hoặc hương violet thì đắt hơn, nhưng đâu có sao, vì quốc vương muốn làm các khách quý của ngài hài lòng".

"Tôi không nghĩ là các cung tần mỹ nữ sẽ được mời dự tiệc tùng, vậy thì tại sao họ cứ rối cả lên vậy?" Juliet hỏi với vẻ hững hờ.

"Các thương gia buôn bán lụa sẽ mang hàng mới đến cho chúng ta. Bà giám quản nói tất cả đều phải mặc đồ mới và bà sẽ cho phép mọi người tự chọn màu mình thích. Bà thấy thế nào, thưa bà?"

Juliet nhìn cô gái chằm chằm. "Tôi vẫn chưa hiểu hai việc này thì có gì liên quan với nhau", nàng chậm rãi bảo. "Chọn may đồ mới liên quan gì tới việc quốc vương khoản đãi tiểu vương?"

Khurrem ngồi xuống đồng đệm và nghiêm trang nhìn Juliet. "Thưa bà, ở đây đã có lệ là vương quốc khoản đãi không chỉ bằng đồ ăn thức uống. Nếu tiểu vương, hoặc một cận thần của ông ta muốn thứ gì khác nữa, lập tức họ sẽ được đáp ứng ngay. Chỉ cần ông ta nói thích ai, cô gái đó sẽ được tặng ngay cho ông ta. Cô ta sẽ là người thuộc sở hữu của ông ta và theo ông ta về nhà khi cuộc viếng thăm kết thúc".

"Và đến phiên chợ nô lệ sau, quốc vương lại tìm được cô gái khác thế chỗ", Juliet cay độc nói.

Khurrem giang tay nhún vai nói: "Nếu bà Gabriella bảo đi, ta bắt buộc phải đi. Nếu không, hãy nhận lấy cái chết"

"Vậy... khi nào tiểu vương ấy đến?"

"Tuần sau, thưa bà, nhưng ngày mai các thương nhân buôn lụa sẽ đến đây ạ".

"Đến khu đàn bà này ư?"

Khurrem cười, mắt sáng lên. "Nhưng họ cũng là đàn bà cả chứ ạ, không người đàn ông nào lọt vào được hậu cung vì các hoạn quan ở cổng rờ soát người các thương nhân rất kỹ để đảm bảo họ không phải là đàn ông giả trang".

Juliet hình dung thấy những bàn tay béo núc, mềm mềm sờ đùi và ngực các thương gia, và nàng cố giữ khỏi rùng mình. "Thật quá thể!" Nàng thốt lên.

"Các thương nhân cũng biết điều đó nên đâu dám chở gì khác ngoài số hàng ấy? Các hoạn quan lục soát kỹ lắm, vì nếu vì bất cẩn, họ để một người đàn ông lọt qua, họ sẽ bị lột da nhồi trấu, đầu bêu trên cọc. Còn người đàn ông nọ chịu vô vàn đau đớn hành hạ trước khi bị chặt đầu bêu trên cọc gần cổng".

Juliet khiếp đảm trước vẻ thanh thản và những lời diêm nhiên của Khurrem, nhưng tất nhiên cô ta cũng là một tín đồ Hồi giáo, nên coi việc trừng phạt kẻ có tội kiêu ấy là chuyện bình thường. Nhưng còn Ross? Anh có biết hình phạt sẽ dành cho anh vì dám liên lạc với nàng không? Nàng nhận thấy chắc chắn là anh phải biết, thế nhưng anh vẫn bình tĩnh nói chuyện với nàng trong phòng khách hậu cung.

Nàng cân nhắc tất cả các khả năng. Dù thế nào, Ross cũng không được liều mình vô ích để giải thoát cho nàng. Nàng sẽ buộc anh phải hứa chắc với nàng là anh sẽ rời đảo ngay khi có cơ hội đầu tiên. Số phận nàng muốn ra sao cũng được, miễn là người nàng yêu được an toàn. Dầu sao kiếp nô lệ cũng là tương lai của nàng, dù ở Zanzibar hay ở New South Wales đâu có khác gì nhau?

*

*   *

Hầu như suốt đêm ấy nàng không chợp mắt. Khi hừng đông vừa hé trên nền trời xanh biếc, nàng dậy và lặng lẽ mặc quần áo, trong khi Khurrem vẫn còn nằm cuộn tròn như cô gấu nhỏ lông vàng ươm. Nàng đi về phía sân thứ tư. Mới chỉ thấy bóng những người làm vườn khi nàng leo trên các bậc tam cấp của nhà hóng mát. Cây đàn vẫn nằm nguyên chỗ nàng để lúc trước. Nàng ngồi xuống đệm, nhắc nó đặt nhẹ lên lòng. Vào giờ này khu vườn yên tĩnh, vắng tiếng các cô hầu gái líu ríu chuyện trò. Chỉ có tiếng chim hót líu lo. Có vẻ Ross có thể trốn theo đoàn tùy

tòng của tiểu vương, nàng trầm ngâm suy nghĩ. Giữa bao nhiêu nô lệ và tôi tớ, mấy ai có thể nhận ra một người lạ trong bọn họ? Tóc Ross cũng đen, nước da cháy nắng, chỉ cần thêm chiếc áo choàng ARập và bộ râu mà anh định để, lúc này chắc đã rậm lăm, là anh có thể lẫn trong đám ấy dễ dàng. Được rồi, nàng sẽ nêu việc ấy với anh, nếu lần tới đây hai người gặp lại nhau. Lần tới? Mấy tiếng ấy nghe sao mà viễn vông quá. Lần gặp nhau ở phòng khách hậu cung cũng cách đây mấy tuần rồi. Họ còn dịp nào gặp nhau nữa không? Nàng thở dài đứng dậy, trở về căn phòng khi Khurrem vừa thức dậy, mặt vẫn còn ngái ngủ.

Hôm nay là ngày đầu các thương gia đến; nó là một ngày vui trong cuộc đời của các cô cung nữ. Họ xúm xít lại như đám trẻ được nuông chiều đang chờ đợi món quà đặc biệt. Đầu óc họ như trẻ nhỏ, nhưng thân xác họ lại đã thạo đủ các ngón nghề đàn bà. Cả Khurrem trông cũng đầy vẻ háo hức.

"Thưa bà, con cầu xin Allah hãy để người cháu họ của tiểu vương cùng đi trong đoàn của ông ta. Bà có nghĩ ông ấy sẽ còn nhớ mặt con không? Đã có lần ông ấy muốn mua con".

Juliet nhìn thẳng vào đôi mắt đen tròn trên khuôn mặt rạng rỡ của cô gái. "Ông ta sẽ nhớ ra em, làm sao mà không nhớ chứ? Chắc ông ta cũng nghe tin chủ em đã mất, và ngay cả lúc này đây vẫn đang tự hỏi không biết chuyện gì đã xảy ra với cô gái Ethiopa xinh đẹp mà ông ta hằng mong ước".

"Chắc ông ấy không biết là con ở đây".

"Ừ, không biết thật, nhưng cứ xem cái cung cách này..." Juliet vẫy tay về phía cổng, nơi một nữ thương gia vừa bước vào, "thì chắc chắn em sẽ được ra mắt các vị khách".

"Vâng", Khurrem xác nhận. "Sau tiệc chiêu đãi chúng ta sẽ phục vụ quả tươi, nước ngọt, làm các vị khách ngon miệng bằng các thứ của ngọt khác". Cô ta mỉm cười. "Fleurette hy vọng sẽ được yêu cầu chơi đàn luyt và quốc vương có thể cho lệnh khiêu vũ".

Juliet nhìn quanh thấy một nhóm nhỏ vài cô gái đang sờ mó các súc vải đủ màu bày trước mặt họ với vẻ thờ ơ. Nàng hất hàm về phía họ và nói: "Mấy cô gái đang xem vải kia có vẻ không hứng thú như mọi người".

Khurrem nhìn về hướng ấy. "À, họ sẽ không được phép lộ diện. Quốc vương đã xuống lệnh ấy".

"Sao lại không? Họ bị trừng phạt về tội gì chẳng?"

"Không phải thế, họ thuộc loại được để dành lại". Khurrem mỉm cười trước vẻ ngỡ ngàng của Juliet. "Rất đơn giản, thưa bà. Họ vẫn chưa được đi trên con đường vàng mà".

Juliet đỏ mặt khi hiểu ra. "À, ra thế. Quốc vương không muốn họ tiếp xúc với những người đàn ông khác vì e rằng họ quá khêu gợi, đúng không?"

"Tất nhiên, theo phép xã giao, ngài sẽ không thể khước từ". Cô ta nhún vai, đảo mắt nhìn quanh. "Các cô gái khác ở đây, trừ bà và con, đều đã bước trên con đường vàng. Con thì không được phép vì đã từng là nàng hầu của người khác".

Juliet chợt nghĩ ra, đứng im không nói gì. Nàng cũng đã từng là nàng hầu của người khác. Nàng hầu, người yêu, nhân tình - cũng như nhau cả. Nàng cố không nghĩ về tương lai khi quốc vương không còn đủ kiên nhẫn vì không thấy tiền chuộc gửi tới. Có lẽ thà chết còn hơn là trở lại chợ nô lệ khi họ phát hiện, mà chắc chắn là như vậy, nàng không còn trinh tiết nữa.

Bà Gabriella đang đứng cạnh nàng, mỉm cười. "Bà Juliet, bà không chọn lựa hay sa tanh cho bà ư?"

"Tôi ư, thưa bà?" Juliet nhìn bà ta hỏi lại. "Nhưng tôi đâu phải là người của hậu cung". "Không sao. Quốc vương là người cực kỳ hào phóng. Ngài muốn tất cả đàn bà ở đây được chọn đồ mới theo ý mình. Bà không muốn vậy sao?"

"Thưa bà, tôi lấy làm vinh hạnh được làm đẹp lòng quốc vương".

Nàng nhìn thẳng vào đôi mắt sâu thẳm màu hổ phách, trong khi tim đập loạn lên. "Tôi sẽ không có mặt ở đây khi...".

"Ồ, quả là thế, thưa bà Juliet. Làm vậy sẽ là khiếm nhã vì bà không cùng đức tin với chúng tôi. Chính tôi sẽ ở sau tấm rèm mỏng theo dõi buổi vui từ đầu đến cuối. Các cô gái đều biết tôi theo dõi đáng đi đứng và phong thái tiếp tân của họ, và đều biết rằng sẽ bị trừng phạt nếu lơ là không làm tròn bốn phận. Bà sẽ cùng ngồi với tôi sau rèm chứ?"

Giọng bà ta mềm mỏng du dương. Đó là lời yêu cầu hay mệnh lệnh kín đáo? Một lời mời xã giao hay cố ý ám chỉ rằng một ngày nào đó chính nàng cũng sẽ phải quỳ gối trước ông khách chúc trọng quyền cao và thỏa mãn các nhu cầu của ông ta?

Nàng gượng cười tươi tỉnh. "Thưa bà Gabriella, tôi coi đó là một đặc ân và là dịp hi hữu đối với một người như tôi"

"Vậy tôi gợi ý bà chọn lựa màu hổ phách, được chứ? Áo choàng tôi mặc sẽ là màu đồng thau, nên chúng ta sẽ lẫn với màu rèm phòng để tránh lộ liễu quá".

"Bà thật khéo chọn", Juliet nói nhỏ nhẹ. "Chính tôi cũng rất ưa màu ấy".

Bà Gabriella mỉm cười bước đi. Khurrem đến chỗ nàng. Một tay cô ta cầm mảnh lụa tím, tay kia là miếng gấm màu xanh lam. Cô ta nhún mày có vẻ suy nghĩ.

"Thưa bà, con không biết nên chọn như thế nào, lụa hay là gấm? Bà bảo con nên lấy thứ nào?"

Juliet xoay người, cảm thấy nhẹ nhõm vì có dịp gạt bỏ nỗi ưu tư của chính mình. "Hiển nhiên là em nên chọn lụa. Nếu tối đó nóng, lụa sẽ dính sát vào người em, và như thế mới hay, tôi tin là em cũng muốn vậy nếu cháu tiểu vương cũng có mặt ở đây. Chỉ cần nhìn em một cái là ông ta sẽ chết mê chết mệt em ngay. Còn gấm vừa dày lại cứng, không bó sát

được thân hình em. Nó cứ cứng đờ ra khi em cuốn gối, và khi gặp trời nóng, lại còn làm em ngứa ngứa nữa. Nhưng màu em chọn thật là đẹp".

Khurrem gật đầu với vẻ nghiêm trang. "Thưa bà, bà quả là người hiểu biết nhiều. Có thể dễ dàng hiểu rằng nhiều người đàn ông quyền quý chốn cung đình của nhà vua nước Anh mong mỗi được sánh duyên cùng bà, song thân phụ bà vẫn chưa chịu gả bà cho ai. Hẳn ông nắm chỗ cao hơn, như hoàng tử chẳng hạn?"

Juliet mỉm cười: "Khurrem thân mến. Tôi đâu phải loại cành vàng lá ngọc để hoàng tử đoái hoài, nhưng tôi công nhận quả tôi cũng có giá thật".

Và ta đã phải trả giá, nàng thầm nghĩ. Ta đâu có hơn gì Khurrem, bị người cha chẳng yêu thương gì con mình đem bán vào kiếp tôi đòi nô lệ? Có khác chẳng là ở tương lai, mà xem ra về mặt này, tương lai của Khurrem lại còn sáng sủa hơn. Khurrem chẳng phải nói dối vì người ta đã biết cô ta trước đã từng thuộc về người khác. Nàng nhìn cô ta mang miếng gấm trả lại cho bà thương gia.

Đám hoạn quan bắt đầu đi lại giữa đám con gái lúc này vội vã chọn cho xong. Các thương nhân bắt đầu cuộn các súc lụa và sa tanh rồi dùng vải bông bọc lại. Họ lo lắng liếc đám hoạn quan, hiểu rằng điều cơ bản là phải được lòng bọn họ. Chỉ cần một tiếng phàn nàn tới tai Kislar Aga là việc ra vào cung bán hàng của họ sẽ bị huỷ bỏ mà không cần lý do. Được vào bán hàng ở đây là có lời nhiều nhất so với bất cứ nơi nào khác ở Zanzibar, nên các nữ thương nhân khác đều tìm mọi cách cạnh tranh với họ. Có nơi đâu có thể bán được nhiều vải đắt tiền và được trả hậu hĩnh như ở đây? Rất nhiều các cô gái mới tới cần may váy áo, và cũng có rất nhiều dịp họ cần áo choàng mới. Tuần tới họ còn được vào đây những ba lần! Các bà thương gia, tay xách nách mang đầu đội những súc vải, tập trung ở cổng chờ đám hoạn quan khám xét kỹ rồi lùa qua cổng, qua mấy sân nữa mới tới được cổng chính cao có lính gác, và từ đó họ tỏa vào các phố.

Juliet nhìn họ đi ra, thầm ghen tị với tự do của họ. Nhưng rồi nàng gạt ý nghĩ ấy đi. Nếu ngày ấy quan tể tướng không có mặt tại chợ bán nô lệ, chắc nàng vẫn là món hàng gã lái lạc đà mua được. Nàng chợt nghĩ đến Ross Jamieson. Lâu quá rồi, anh vẫn biệt tăm. Anh vẫn còn ở đây chứ? Anh có ràng buộc gì với nàng, một cô gái đang trong vòng lưu lý? Việc gì anh phải đặt mình vào nguy hiểm? Thế nhưng anh đã gieo cho nàng hy vọng. Lạy Chúa lòng lành, anh có thực sự làm như anh nghĩ không? Đầu óc nàng hướng về nhà hóng mát!

Sống với những ý nghĩ ấy thật nguy hiểm!

Suốt tuần trước cuộc viếng thăm của tiểu vương các bà thợ may của cung điện làm việc cật lực, ngồi xếp bằng trên những chiếc thảm Ba Tư trải trong vườn, xung quanh có các cô gái nô lệ giúp việc, cắt may những bộ váy áo theo kiểu cách mà chủ yếu do các cô gái tự chọn dưới sự chỉ giáo của bà Gabriella. Cô nào cũng cố làm cho bộ áo của mình duyên dáng và kêu gọi hơn các cô kia, và họ cãi nhau chí choé khi người này cho rằng người kia học một kiểu của mình. Bà Gabriella thường xuyên phải phân xử, và bà tỏ ra nghiêm khắc, không khoan nhượng với họ. Nhiều kiểu đầu mới xuất hiện, nhiều cách trang điểm mới được áp dụng thử. Ai cũng cố làm cho mình là người trội nhất khi họ được gọi tới phục vụ cuộc vui.

Ngay cả Khurrem cũng vui chẳng khác gì những cô kia, và Juliet cũng không kìm nổi lòng háo hức khi ngày ấy đến gần. Từ sau tám rèm thưa mỏng, nàng và bà Gabriella sẽ thấy hết cả quốc vương, tiểu vương cùng bầu đoàn thê tử của họ, cùng các cô gái yêu kiều diễm lệ trong những bộ đồ lụa, sa tanh đủ màu sắc. Ở đây luôn vang tiếng cười nói của đàn ông, nên Juliet không thể trách các cô gái vì cứ háo hức và cuống cuống chuẩn bị như thế.

*

*

*

Khurrem đứng trước mặt Juliet trong chiếc áo choàng lụa màu tím, mái tóc vén cao bằng những chiếc trâm thạch anh hình sao màu tím. Đôi mắt tô đen trông lại càng to. Hai má, cặp môi tô màu phơn phớt, chuỗi hạt bằng thạch anh tím đeo trên chiếc cổ cao thon thả. Cổ tay đeo đầy vòng, các ngón tay sơn bóng cũng đầy nhẫn, và để cho trọn vẹn còn được xức các loại dầu hương hoa viôlét.

"Bà thấy thế nào?", Khurrem hỏi nàng, mặt lộ vẻ lo lắng. "Con chưa bao giờ được ăn mặc như thế này. Chủ cũ của con tuy hào phóng, nhưng ông đâu có giàu có đến mức như ở đây bây giờ, thưa bà".

Juliet nói giọng quả quyết. "Em là cô gái đẹp nhất trong cung, các cô khác làm sao sánh kịp. Em thấy chưa, bộ đồ lụa đã bắt đầu bó sát người em rồi đó. Tối nay nếu ông hoàng trẻ kia cùng đi với cậu ông ta, hẳn ông ta không thể không đồng ý với nhận xét của tôi".

"Ồ đây xinh đẹp là chuyện bình thường", Khurrem nhún vai tỏ ý không thích từ ấy. "Liệu con có xứng đáng để ông ta khao khát muốn con là của riêng ông ấy không?"

Juliet mỉm cười. "Vì tôi không phải là đàn ông nên không thể trả lời được câu hỏi đó. Song ông ta đã từng khao khát có em đến thế, dù biết là không thể được, thì lòng khao khát ấy lại càng mãnh liệt hơn khi ông ta biết rằng giờ đây em đang ở trong tầm tay của ông ta. Còn làm thế nào để ông ta vừa lòng lại là việc của em, Khurrem thân mến ạ. Về điểm này chẳng có ai có thể giúp được em đâu".

Khurrem gật đầu. "Cầu thánh Allah hãy để ông ấy cùng đi với tiểu vương".

Họ nghe thấy tiếng bà Gabriella ngoài hành lang. "Đến giờ rồi đấy", Khurrem lẩm bẩm và mở cửa cho nàng.

"Chúc em may mắn", Juliet nói nhỏ khi bước qua trước mặt cô ta ra ngoài.

Khurrem mỉm cười hoài nghi và lắc đầu.

"Thưa bà, mọi việc đều do Allah sắp đặt".

"Vậy thì cầu thánh Allah phù hộ cho em".

Juliet mặc áo khoác lụa màu hổ phách, đeo đồ trang sức nhưng không đến nổi nhiều như các cô gái khác, vì nàng không phải xuất hiện tối nay. Bà Gabriella vẫy nàng lại.

"Chúng ta sẽ vào chỗ trước". Bà đưa mắt nhìn các cô gái đang run rẩy vì phấn khích. "Tối nay các con hãy cố làm đẹp mặt ta nhé. Hãy nhớ những gì các con đã được chỉ bảo. Đừng phụ công dạy dỗ của ta bằng những hành động bất nhã. Phải luôn nhớ rằng quốc vương đang có mặt ở đó. Bây giờ hãy ra ngoài tiễn sảnh, đợi đến lúc được gọi vào".

Bà quay sang Juliet, bàn tay búp măng lạnh giá nắm cánh tay nàng. "Xin bà theo tôi".

Juliet bước theo bóng người thon thả duyên dáng trước mặt qua các khu vườn và chiếc sân thứ ba, qua những cổng có nhiều lính cao to đứng gác, gươm cong lưng lẳng treo trên thắt lưng bằng da buộc ngoài áo choàng in hoa. Cả nàng và bà Gabriella đều đeo mạng che mặt, cầm đầu bước đi. Juliet đánh liều ngược mắt nhìn lên. Những người gác đang đứng im nhìn mãi tận đầu đầu, cứ như việc hai người đàn bà đi qua chỉ là chuyện vặt, không quan trọng bằng hai con chim đang vừa bay liệng vừa hót ở đằng xa. Bà Gabriella rẽ vào một cổng vòm cuốn nhỏ giữa những hàng cột đá. Lại thêm một bãi cỏ, một đài phun nước khác xung quanh trồng hoa đủ màu, hương thơm ngào ngạt, chim chóc sắc màu óng ánh bay lượn, không gian sống động trong tiếng hót líu lo.

Không chỉ có tiếng chim hót, Juliet chợt nhận ra và tìm nàng bắt đầu đập nhanh hơn. Tiếng người - đúng hơn là tiếng đàn ông, và những tiếng cười rộ lên. Ở cửa cung điện, những người Nabia cao to lực lưỡng, gươm tuốt trần sáng rợn người trong ánh chiều tà, ngăn họ lại. Bà Gabriella nói nhỏ với họ và họ để hai người đi qua. Một người trẻ tuổi da trắng, mắt đen đưa họ qua một hành lang ngắn, ông ọ trong lần áo choàng rộng trông giống như dáng đi của bà giám quản hậu cung. Không

ai nói gì trong khi người trẻ tuổi nọ vén tấm rèm bằng gấm màu vàng. Sự có mặt của bà Gabriella ở đây có vẻ như là chuyện đương nhiên.

Juliet chăm chú nhìn quanh gian phòng nhỏ. Ba mặt tường treo rèm lụa, mặt thứ tư là rèm mắt cáo mạ vàng. Các loại hoa leo từ hai góc bò lên gặp nhau ở trên cao, mùi hương hoa làm căn phòng thơm nức. Bà Gabriella lặng lẽ chỉ đồng đệm sa tanh và Juliet ngồi xuống đó. Bà ta cũng ngồi xuống đồng đệm khác và nàng nhận thấy cạnh tay bà ta có một sợi dây to bằng lụa.

Họ ngồi có vẻ rất lâu như Juliet nghĩ, rồi những tiếng nói khi nãy nhỏ dần và có ai đó vỗ tay. Tựa như đó là tín hiệu, bà Gabriella nhoài về phía trước, kéo nhẹ sợi dây lụa. Tấm màn trong suốt trước mắt hé mở, và phòng tiệc hiện ra.

Juliet nhìn, chớp chớp mắt ngạc nhiên. Nàng cứ hình dung nó phải giống cách sắp đặt theo như những chỗ nhà hát, nhưng từ chỗ nàng ngồi, trông nó lại giống như một phòng để hoa. Các tường phòng tiệc treo đầy thảm có dệt những hình ảnh khéo đến nỗi trông như thật: từ những cảnh thần tiên kỳ thú, đến những cảnh kêu gọi dục tình, từ cảnh săn báo, săn chim hoa thơm cỏ lạ cho đến những cảnh đắm say trong thú vui xác thịt đều được miêu tả chính xác đến từng chi tiết.

Ánh chiều chạng vạng đã tắt, đèn được thắp lên soi rõ các vị quan khách. Đồ trang sức lóe sáng, áo choàng như nhiều màu hơn dưới ánh đèn xanh đỏ. Mùi thịt nấu với các loại gia vị bay đến chỗ họ, cùng với mùi ốc nướng, mùi cơm trộn gà quay và dưa chuột. Juliet đã được nghe nói một bữa tiệc gồm bốn, năm mươi món ăn là chuyện bình thường, và vào ngày lễ Sabbath thì còn nhiều hơn nữa. Vì thế không lấy gì làm lạ là các cô gái thích ngả người trên đệm, đồ ăn để trên những bàn thấp bằng bạc.

Juliet nghe tiếng thở nhè nhẹ của bà Gabriella khi bà ta ghé mặt sát vào lần rèm thưa mỏng. Nàng thôi không theo dõi đám đàn ông mặt đen xạm đang nằm trong phòng, đưa mắt dõi theo hướng bà Gabriella nhìn. Các cô gái đang lần lượt bước vào. Chân họ bước nhẹ nhàng như

các vũ nữ, mặt trang điểm và thân hình mềm mại làm đám đàn ông phấn chấn hẳn lên. Mỗi cô gái đều bưng theo một khay quả tươi - dưa, mận, chà là, lê, nghĩa là đủ loại hoa quả trên đời, vì quốc vương là một người vô cùng giàu có.

Juliet căng mắt nhìn qua lớp rèm mỏng tìm kiếm bóng áo lụa tím. À, Khurrem, cô gái Ethiopia xinh đẹp kia rồi!

Juliet chăm chú theo dõi cô ta. Người cháu họ của tiểu vương có ở đây không? Cái cơ thể đầy khí lực trong bộ đồ lụa mỏng bó sát người kia đang như làn sóng nhẹ lướt vào bờ, cứ tưởng như trải rộng, nhưng thực ra lại chỉ xô về một hướng. Cô ta lướt qua những người đang ngồi, nụ cười tươi luôn nở trên môi, cho tới khi một người đàn ông ARập đẹp trai bỏ dở câu chuyện, quay ra nhìn cô ta chằm chằm. Ông ta vẫy tay ra hiệu, Khurrem nhẹ nhàng lướt tới cạnh ông. Cô ta quỳ, đầu cúi xuống, tay nâng khay quả lên mời, chiếc váy lụa thướt tha rủ quanh người. Ông người ARập nọ đứng dậy, đưa tay đỡ cằm, nâng mặt cô ta lên. Có phải cô ta đã về đúng bến không, Juliet tự hỏi và liếc nhìn bà Gabriella.

Đôi mắt màu hổ phách dán chặt vào cô gái trong bộ đồ lụa màu tím. Những bước đi đầy khêu gợi của cô gái không lọt qua được mắt bà ta. Juliet cố đoán xem bà ta nghĩ gì, nhưng bà giám quản hậu cung lại quá thừa kinh nghiệm trong việc giữ kín tình cảm của mình. Bà ta nhìn Juliet, mặt thoáng nét cười.

“Tội nghiệp cô hầu gái của bà”.

Juliet cảm thấy lòng dạ bồn chồn, Khurrem đến với ông hoàng trẻ mặc áo choàng xanh ấy là có tội chăng? Nàng nhún mảy ra dáng ngạc nhiên.

“Tội nghiệp ư, thưa bà Gabriella? Tại sao vậy? Cô ta có điều gì thất thố chăng?”

“Không phải vậy, và chính thế mới tội nghiệp. Lẽ ra tôi rất muốn đưa cô ta vào tiếp kiến quốc vương, vì cô ta xinh đẹp đến mê hồn,

nhưng...” bà ta nhún vai, xòe rộng đôi bàn tay thanh tú. “Một người chủ khác đã biết cô ta, nên không thể được”.

Juliet thở phào nhẹ nhõm. Nàng đã bắt đầu thấy mến Khurrem và cầu mong cô ta gặp may mắn.

“Thưa bà Gabriella. Ông khách quý mà cô ta đang phục vụ kia có vẻ hài lòng lắm. Bà hãy nhìn cung cách của ông ta cùng uống cốc nước quả với cô ta thì rõ. Bà có biết ông ta là ai không ạ?” Nàng chờ bà ta trả lời, và cũng thấy rất hài lòng.

“Đó là ông hoàng Abdul Aziz, cháu của tiểu vương đang là thượng khách của quốc vương. Nghe nói tiểu vương quý ông cháu họ hơn cả con trai của mình”. Bà ta nhìn sang chỗ khác, khuôn mặt đẹp hơi nhú lại. “Fleurette đang phục vụ Hamid, một người giàu sang. Bà hãy nhìn chiếc áo choàng đẹp và số vàng bạc của ông ta đeo. Ông ta giàu có hơn cả tiểu vương kia, và hầu như còn kinh địch với cả quốc vương nữa. Làm thế thật chẳng khôn ngoan chút nào, song ông ta là người cứng cổ lắm”.

Juliet nhìn thấy Fleurette đang quỳ gần một người béo phệ đang nằm trên đệm, để Fleurette cầm nho cho vào mồm ăn. Ông ta đẹp trai, nhưng trông tẻ nhạt và có vẻ bản tính, những ngón tay ông ta vuốt ve vai và cánh tay Fleurttte một cách hồ hững. Juliet nhận thấy hình như ông ta chăm chú nhìn đám người hầu áo trắng đội mũ lụa màu đỏ thêu vàng ở đằng kia. Nàng kinh hoàng nghĩ có lẽ sở thích của ông ta lại là những người khác giới với Fleurette.

Bà Gabriella tắc lưỡi. "Hành động bất cần ấy chứng tỏ ông ta kém lịch thiệp. Lẽ ra ông ta phải tỏ ra con nhà dòng dõi, chờ cho tới lúc có hiệu lệnh của quốc vương mới phải".

Juliet tò mò nhìn bà ta hỏi: “Hiệu lệnh? Còn có cuộc vui nào nữa ư?” Bà Gabriella lắc đầu. “Ông ta sốt ruột đợi người ta mang bàn đèn vào”.

Juliet tỏ vẻ không hiểu. Bà Gabriella thấy vẻ mặt nàng, liền cười và giải thích. “Chất ấy có nhiều tên gọi khác nhau, nhưng quốc vương có hai loại thuốc hút chất lượng tốt nhất dành cho khách quý của ngài.

Thuốc được đốt, khói thuốc chạy qua nước lạnh chứa trong ống điếu”. “À, tôi hiểu rồi, đàn ông ở nước tôi cũng hút bằng tẩu, nhưng là hút bằng thuốc lá rời”.

“Ở đây thuốc lá rời bị cấm. Đàn ông nước bà cũng dùng thứ đồ uống mạnh bị cấm ở đây chứ?”

Juliet gật đầu. Nàng không nói thêm rằng cả đàn bà cũng uống. Nàng nhớ tới những cô gái cùng bị giam ở nhà tù Bristol, uống rượu đến say mềm, bị kết tội có hành vi nổi loạn, thậm chí cả tội tấn công người khác, song nàng kìm được không nói ra.

“Quốc vương ngồi ở đâu?”, nàng hỏi. “Từ chỗ này ta có thể nhìn thấy ngài không?”

“Kể cũng khó, vì ngài ngồi cao trong lầu vải vàng phía bên kia phòng khách, với rất nhiều người hầu đứng xung quanh - các thị thần, quan tể tướng và tất nhiên là cả lính ngự lâm”. Bà quay sang nhìn thẳng mặt Juliet. Những lời bà nói nhẹ nhàng mà nghe như có một bàn tay lạnh như băng bóp chặt trái tim nàng, làm nàng đứng như hóa đá:

“Quan tể tướng nói chiếc tàu Pháp mang thư của bà về Anh đã quay trở lại, không có hồi âm của đức ông thân phụ bà. Quan tể tướng thắc mắc và đòi phải giải thích. Ông ta biết trả lời thế nào đây với quốc vương về sự khiếm nhã này?”